

ХЕДЪР КУЛМАН СОФИ

Превод от английски: Красимира Матева, —

chitanka.info

ГЛАВА 1

Лондон, 1807

В гостната бе непоносимо горещо. Миришеше на пчелен восък, сушени розови листенца и различни парфюми, но въпреки задухата Софи Барингтън не би заменила това място с никое друго на света — приемът на лейди Стъккли бе само за избрани гости.

— Тромав — прошепна приятелката на Софи Лидия Кемп. — Тромав — повтори момичето, като посочи към новодошлия с кимване на обвитата си в златисто-зелен тюрбан глава.

Софи вдигна ветрилото, за да прикрие изучаващия си поглед, и потръпна, когато видя вретеноподобните му крака в бели копринени панталони.

— Погледни само тези прасци — прошепна на свой ред тя. — Ужасяващи!

— Ммм, да-а. Ужасяващи — съгласи се приятелката ѝ, макар и не толкова ужасни като бедрата. Не ми е ясно как изобщо успява да стои на тези криви крака.

Софи потръпна от неделикатния коментар. Естествено, че беше забелязала недостатъка във физиката на човека. Но пък никога не би споменала за това, особено на подобно място; някой можеше да ги чуе и да им излезе лошо име.

Макар да знаеше, че е безсмислено, тя се почувства длъжна да я смъмри:

— Какви ги говориш, Лидия. Знаеш не по-зле от мен, че е невъзпитано да се коментират подобни неща.

Както винаги, когато станеше дума за хапливия ѝ език, девойката само сви рамене — прямотата бе черта на Лидия, както тъмните буйни коси и котешко-зелените ѝ очи.

— Ако е невъзпитано да бъдеш откровен, аз сигурно съм най-невъзпитаното момиче в цяла Англия. И тъй като вече уточнихме, че съм такава — тя погледна втрънено към лорд Моткомб, един от най-ревностните обожатели на Софи, — няма причина да се въздържа и да

не кажа, че никога не съм виждала толкова зле скроен костюм като този, който е облякъл тази вечер лорд Моткомб.

Докато бедрата и близките на тях части на човешкото тяло бяха тема, която момичетата споменаваха само шепнешком в разговори помежду си, всичко останало в джентълмените бе открито за коментари. След като изрази формалния си протест срещу нарушаването на това правило от Лидия, Софи се чувстваше свободна да продължи играта си с нея.

— О, не смятам, че грешката е толкова на неговия шивач, а се дължи по-скоро на фигурата на негово височество отбеляза тя, като оглеждаше почти с неприязън тесните му гърди и рамене. — Не виждам какво повече би могъл да направи и най-изкусният майстор.

В този миг тяхната жертва вдигна очи от подноса със стриди и забеляза, че го наблюдават. Изписаното на лицето му отегчение моментално се смени с една от раболепните му усмивки, които ѝ бяха безкрайно неприятни.

Девојката изпъшка. Сега той сигурно щеше да се приближи и двете щяха да бъдат принудени да слушат глупавите му брътвежи. Очевидно тази перспектива се стори не по-малко мъчителна и на Лидия — тя я хвана под ръка и я помъкна към тълпата вдясно. Като кимаше и се усмихваше, Софи последва приятелката си, която я изведе до малкото свободно пространство край камината.

Подобно на всичко останало в помещението — фризовете във вид на позлатени гипсови дракони, боядисаните стъклени фенери и безвкусните китайски тапети — чудовищната червено-черна камина, приличаща на пагода, отразяваше пристрастието на тяхната домакиня към всичко източно. След като размениха няколко думи по този повод, двете млади жени отново насочиха вниманието си към присъстващите.

— Чудесни очи, изпъкнал корем — произнесе се Лидия за лорд Суейл, като подхвана играта им от новата наблюдателна позиция.

Любимото им развлечение бе да обсъждат господата; бяха си го измислили в пансиона в Бат, докато наблюдаваха минавачите през прозореца на стаята си.

Софи, която винаги с лекота се включваше в това занимание, заяви за господин Трент:

— Хубава фигура, но лице като на пор.

Приятелката ѝ кимна.

— А как според теб се нарича онова нещо върху главата му? Прекалено е безформено, за да бъде коса.

Софи се изкиска и впери поглед в лорд Уолсингъм, който имаше нещастieto да мине точно в този момент.

— Добра външност, но нищо особено. Определено не е достатъчно красив за съпруг.

— И аз мисля така — съгласи се Лидия, а после насочи вниманието си към неговия компаньон. — Чудесни бедра. Много лошо, че са го ритали в лицето.

Софи тъкмо се готвеше да я укори заради забележката за бедрата, когато забеляза лорд Куентин Съмървил. Само видът му бе достатъчен, за да я накара да забрави мисълта си. С непокорните си махагонови къдрици, с невероятните си виолетови очи и елегантна осанка, той бе „великолепен“.

— Съвършен — заяви Лидия, като наруши изпълненото с почитание мълчание, което се бе възцарило между двете. — Безупречна красота. Много жалко, че е втори син, а?

— Трагично, като се има предвид как изглежда брат му — отвърна с въздишка Софи. — Никога няма да проумея как е възможно един толкова красив човек като лорд Куентин да има толкова грозен брат.

— Лорд Линдхърст? Грозен? Скъпа ми Софи, сигурна ли си, че зрението ти е наред?

Двете бяха напълно единодушни относно оценката си на всеки един от мъжете, които бяха видели през този сезон; лорд Линдхърст бе единственият им повод за разногласие. И както ставаше обикновено, Лидия отново хвърли ръкавица.

Приятелката ѝ пък охотно я пое.

— Мога да те уверя, че имам добро зрение — отвърна ѝ.

Лидия изсумтя недоволно.

— В такъв случай очевидно съм надценила вкуса ти за мъжете.

— Напротив. Подценила си го, ако смяташ, че мога да изпадна в умиление при вида на това неугледно създание. За разлика от теб аз имам критерии, по които оценявам мъжете. И те включват красиво лице, не само титла.

— Цялото висше общество смята Линдхърст като достатъчно хубав — възрази Лидия. — Както знаеш, в момента на пазара има поне

още дванайсетина други титли, дори един херцог, и въпреки всичко на него се гледа като на най-добрата партия за този сезон.

Софи възмутено изсумтя.

— Това щеше да бъде лорд Мърдок, ако джобовете му бяха така издути като на Линдхърст.

Лорд Мърдок беше не само най-големият пройдоха в Лондон; безпътното му поведение бе затворило пред него всички врати на висшето общество.

— Такова може да е мнението само на тези, чиято единствена грижа е да се омъжат за нечие богатство — сопна се Лидия. — От друга страна, Линдхърст е галантен господин и е желан и от намиращите се на най-високото обществено стъпало. Никой, дори ти, не може да отрече прекрасния му характер.

— О, характерът му е прекрасен... човек направо може да умре от скука с него. Действително в цял Лондон няма по-тъп и по-досаден човек — презрително заяви тя. — „Да, госпожице Барингтън“, „Не, госпожице Барингтън“, „Както желаете, госпожице Барингтън.“ — И додаде, вече с нормален тон: — Толкова е вдървен и благоприличен. Никога не съм го чувала да изрече нещо умно.

— Моите братя твърдят, че го смятали за най-умния в техния клуб — отвърна Лидия. — Освен това съм чувала да обсъждат майсторството му със, въъ... с дамите. Според тях най-модните дами си скубели косите в стремежа си да му станат любовници... и не защото е богат.

— Лидия! Невъзпитано е...

— ...да се говори за такива неща — довърши вместо нея приятелката ѝ. — Възможно е. Но това доказва, че не е тъп и скучен, нали? Струва ми се, че когато човек го опознае, ще открие негово височество за много забавен. — Замълча и хвърли дяволит поглед към своята събеседничка. — Богат, забавен граф, с прекрасни бедра. Какво повече може да иска едно момиче?

Този път Софи остави без коментар забележката за бедрата. Беше прекалено възмутена от хвалебствените слова на Лидия за отегчителния Линдхърст, за да се безпокои за приличието. Като полагаше усилия да прикрие нарастващото си недоволство, тя започна с хладен тон:

— Дори по някаква случайност да е толкова умен, колкото го представяш, остава въпросът за външния му вид.

— Така ли? — изглежда я Лидия. — Ако се вярва на клюката, според дамите от висшето общество единственото лошо нещо за него е, че се появява прекалено рядко на приемите.

— Според мен се появява дори прекалено често — възрази приятелката ѝ. — Та аз не мога да се обърна, без той да надвисне над мен като някой огромен... — Махна с ръка, докато търсеше върната дума. — ...Голиат.

Висок доста над метър и осемдесет, с широки рамене и мускулесто тяло, край него всички мъже приличаха на джуджета.

Другото момиче насмешливо отбеляза:

— Е, не съм забелязала да го обезкуражаваш. Нещо повече, напоследък ви виждат толкова често заедно, че всички очакват да ти направи предложение. Братята ми казват, че най-разпространеният бас в момента в заведението на Уайт е дали ще се ожениш до Коледа.

Софи нямаше да се шокира повече дори ако събеседничката ѝ я бе информирала, че Наполеон е започнал да работи като сервитьор в някой елитен ресторант.

— Ама... ама... това е смешно! — заекна тя. — Никога, по никакъв начин не съм дала да се разбере, че бих отговорила на предложението му. Както съм ти казвала стотици пъти вече, приемам го само заради настояванията на вуйна ми и братовчед ми.

— Да го приемаш е едно, но да се разхождаш с него във файтона му три пъти седмично е съвсем друго. Да не забравяме и колко пъти му разреши да те придружава в театъра. Шест ли бяха? А останалите ви излизания тук и там? Според мен вече си му дала предостатъчно основания да предположи, че нямаш нищо против ухажванията му.

Колкото и да не ѝ се искаше, не можеше да не се съгласи с нея. Тъй като братовчед ѝ Едгар, станал неин настойник преди пет години след кончината на вуйчо ѝ, бе наредил да приеме поканите на Линдхърст, тя действително бе прекарала доста време в неговата компания. И макар никога да не бе флиртувала с графа, нито му бе предлагала нещо повече от задължителната учтивост, сега си даваше сметка, че той може би си бе създал невярна представа за отношението ѝ.

Софи въздъхна. Добре. Просто щеше да изясни положението следващия път, когато се наложеше да изтърпи компанията му. Всъщност трябваше да направи това още преди няколко седмици, защото междувременно се бе влюбила в друг и сега възнамеряваше да се омъжи за него.

За лорд Оксли. Нейния Джулиан.

Девойката се усмихна, както правеше винаги, когато мислеше за своя любим. Той олицетворяваше всичко, което бе мечтала да притежава един съпруг и дори много повече. Беше не само умен, очарователен и титулуван, а и божествено красив. Самото съвършенство!

Ако само вуйна ѝ и братовчед ѝ си отвореха най-последните очи, за да видят колко необикновен е той.

Усмивката ѝ угасна. Макар да му разрешаваха да я навестява — колкото повече мъже с титли я ухаждаха, толкова по-желана щяла да бъде от висшето общество, твърдеше вуйна ѝ — те ясно ѝ дадоха да разбере, че при никакви обстоятелства не трябва да гледа на него като на потенциален съпруг.

— Той изобщо не е подходящ за теб — информираха я те, когато поиска да разбере присъдата им.

Когато започна да спори, те бяха непреклонни и в крайна сметка я накараха да замълчи със заплахата, че ще му забранят да влиза изобщо в дома им, ако тя не престане с увлеченията си на наивно момиченце.

Естествено, Софи никога повече не повдигна този въпрос. Какъв избор имаше? Освен безценните мигове, които успяваха да откраднат на приемите, единственото, което имаха, бяха кратките посещения на нейния любим. Освен това беше уверена, че ако вуйна ѝ и братовчед ѝ прекарат известно време в неговата компания, ще го видят такъв, какъвто е в действителност, какъвто го виждаше тя, и да ѝ позволят да се омъжи за него.

А след като щеше да се омъжва за Джулиан, щеше да направи услуга на лорд Линдхърст, като му спести унижението да отхвърли предложението му за женитба.

— Софи. Стига си летяла в облаците.

Отегченият тон на Лидия говореше, че това очевидно не бе първият ѝ опит да привлече вниманието на Софи. Тя се усмихна.

— Извинявай. Размишлявах върху това, което каза за лорд Линдхърст.

— И?

— И мога да те уверя, че от устата му никога няма да излезе предложение. Поне не към мен.

— Виждала ли си някога по-старомодно създание от лейди Бърд? — бърбреше вуйна Елоиз, а тъмните ѝ очи блестяха в слабо осветената карета. — Дори да гниеш в Къмбърланд, както прави тя, пак ще знаеш, че е страшно демоде да си пудриш косата.

Софи кимна, слушайки с половин ухо обичайните злословия по адрес на присъствалите на приема. В повечето случаи това ѝ доставяше удоволствие и тя охотно се присъединяваше към критиките за нещастниците, които бяха привлекли вниманието им на съответния прием. Тази вечер обаче мисълта ѝ бе заета с много по-сериозен проблем, а именно — лорд Линдхърст.

След като кимна отново, без да е чула какво точно казва, девойката се отпусна на мястото си; молеше се полумракът да скрие изписаното на лицето ѝ вълнение. Лорд Линдхърст. Негодник! Не само беше едър, грозен и досаден, ами тази вечер бе доказал, че освен това е и ужасно самонадеян.

Малко след като двете с Лидия бяха прекратили спора си във връзка с него и предстоящото му предложение и бяха преминали на по-приятната тема за последните рокли, които си бяха купили, негово скучно височество се бе появил на приема. И както вече му бе станало навик, я бе открил веднага и бе прекарал цялата вечер до нея.

Макар обикновено да не обръщаше внимание на присъствието му — е, поне доколкото можеше в рамките на доброто възпитание — тази вечер си наложи да следи действията му с надеждата да докаже, че слуховете са пълна измислица.

Това, което забеляза обаче, само ги потвърди. Ако човек видеше как Линдхърст стои неотлъчно до нея и се опитва да обсеби вниманието ѝ, с право щеше да си помисли, че са на една крачка от олтара. И не само това. Сега си даде сметка, че постоянното му присъствие имаше за цел да прогони другите ѝ ухажори. С почти недоловимо смръщване на челото или с няколко лаконични, макар и любезни слова, тази ужасна особа обезсърчаваше всеки, който помислеше да пофлиртува с нея.

Всички, освен скъпия ѝ Джулиан, който дръзко не обърна внимание на величественото му присъствие и успя да я измъкне за малко и дори да си открадне целувка.

От устните ѝ се отрони тиха въздишка. Беше унизително. Точно такава беше собственическото чувство на Линдхърст. Унизително.

Тя не желаше да понася това положение и ден повече. Когато се появи на другата сутрин, както бе обявил, че ще направи, щеше да му каже ясно какво мисли за него и властната му самоувереност. А щом приключеше, надутата му гордост щеше да е понесла такъв удар, че той повече никога нямаше да се появи край нея. И тя най-после щеше да се отърве!

Откъсна се за момент от сладкото видение на унижения лорд Линдхърст, за да помисли какво щяха да кажат вуйна ѝ и братовчед ѝ, когато той престанеше да идва. Поради някаква незнайна причина те държаха на този човек и несъмнено щяха да поискат да разберат защо вече не се появява в гостната им.

Е, просто щеше да ги убеди, че е изгубил интерес към нея. Беше чувала, че се е случвало даден мъж да изгуби интерес към определена жена, но това, разбира се, не се бе случвало с нея. Тя беше гвоздеят на сезона и всички джентълмени бяха влюбени в нея.

Споменът за този успех я накара да се усмихне; внезапно я бе обзело вдъхновение. Тъй като беше толкова търсена, щеше да обясни на вуйна си и братовчед си, че Линдхърст най-сетне се е осъзнал и се е признал за недостоеен за нея. Всеки би повярвал на подобно твърдение.

Ами ако все пак откриеха, че в действителност тя го е прогонила?

Тази мисъл я отрезви. За наказание можеха да забранят на Джулиан да идва. И още по-лошо, можеха да я прокудят в бащиното ѝ имение в Уест Райдинг, както я заплашваха. И какво щеше да прави тогава?

За миг увереността ѝ се разклати. Но щом си спомни целувката на Джулиан, решимостта ѝ се възвърна.

Чудесно. Ако му забранят да идва, щяха да се срещат тайно. А ако се опитат да я изпратят в имението? Е, тогава двамата щяха да избягат в Гретна Грийн. Щом се венчаеха, вуйна ѝ и братовчед ѝ нямаше да имат избор и щяха да го приемат.

Въодушевена от мисълта за бягство и таен брак, Софи затвори очи и си представи своя любим. О, колко красив беше само! По-красив дори от Куентин Съмървил, макар да знаеше, че някои щяха да оспорят мнението ѝ. Колкото до неговия брат...

Неканен, образът на лорд Линдхърст нахлу в съзнанието ѝ. Девойката потръпна. Никой, дори Лидия, не можеше да оспори факта, че Джулиан изглеждаше несравнимо по-добре от него. Докато косата на Линдхърст беше кестенява, модерно подстриганата и оформена коса на Джулиан имаше златист цвят. Очите на Джулиан бяха светлосини като августовско небе, докато тези на Линдхърст...

Девойката набърчи чело. Какви бяха всъщност очите му? Всъщност никога не бе успявала да види нещо друго освен ужасния белег на бузата му. Като се замисли върху това, си даде сметка, че всъщност никога не се бе заглеждала в чертите му. Не че имаше значение. Дори да бяха свършени като тези на брат му, те бяха несъмнено загрозени от белега.

— Софи, скъпа? — Гласът на леля ѝ я изтръгна отново от мислите и я избави от неприятната гледка на обезобразения Линдхърст. — Да не би да имаш диспепсия^[1]?

— Диспепсия ли? — Отвори очи.

Елоиз, която седеше на отсрещната седалка до братовчед ѝ, се приведе напред и се намръщи съчувствено.

— Може би от стридите. Те понякога причиняват диспепсия, знаеш ли?

— Така ли? — Софи я изгледа неразбиращо, но най-после смисълът на думите ѝ проникнало съзнанието ѝ и тя поклати енергично глава. — О, не. Не е от стридите... или от каквото и да било друго. Много съм добре. Какво те кара да питаш?

— Ами странното изражение на лицето ти. Нали изражението ѝ беше странно, Еди? — обърна се Елоиз към сина си, както правеше често.

Едгар погледна братовчедка си, сви рамене и се загледа отново през прозореца.

— Изглежда ми съвсем добре.

— Сега да, но само преди минутка лицето ѝ беше напрегнато. — Елоиз сви устни, недоволна от безразличието му. — Като неин

настояник би трябвало да забелязваш тези неща и да се интересуваш от здравето ѝ.

Младият мъж изсумтя недоволно.

— Добре. — Впери в Софи бляскавия си поглед и попита: — Как си, братовчедке?

Тя беше само на осем години, когато родителите ѝ бяха загинали при пътна злополука с карета. Оттогава до кончината му преди пет години, неин настояник бе вуйчо ѝ Джон. И докато той винаги ѝ бе действал успокояващо, нещо у братовчед ѝ я разстройваше. А какво точно бе то, тя не можеше да определи.

Може би навикът му да я наблюдава, хитрият му и пресметлив поглед, сякаш я преценяваше с някаква тайна цел. Или фактът, че усмивката никога не достигаше до очите му. Или просто защото той беше на трийсет и две години и очевидно бе забравил какво е да си на седемнайсет. Каквато и да бе причината, тя определено я смущаваше.

Както я смущаваше и сега. Усети познатото напрежение под погледа му и прошепна:

— Много съм добре. Благодаря за интереса. — Молеше се отговорът ѝ да го задоволи и той да насочи вниманието си другаде.

Очевидно някой отгоре слушаше, тъй като Едгар кимна и отново се вторачи в разкриващата се през прозореца гледка.

— Аз се радвам да го чуя. — Елоиз погледна раздражено към сина си. — Не е хубаво да си неразположена. Особено пък утре. Несъмнено бих искала да запомниш този ден.

— Така ли?

Софи се намръщи. Всичките ѝ планове за утрешния ден бяха да пие чай с лейди Нелър и да присъства на вечеринката у семейство Сийбрайт, но и двете не обещаваха да бъдат особено запомнящи се.

Тъкмо се готвеше да го каже, когато Елоиз смушка сина си с ветрилото и изрече:

— Ще ѝ кажем ли прекрасната новина, Еди? Или ще я оставим като изненада?

Младият мъж трепна от шеговитата атака.

— Непременно ѝ го кажи, за да може да се облече както подобава.

— Нашата Софи е винаги прекрасна и точно заради това получи такова великолепно предложение. — Елоиз очевидно щеше да се

пръсне от възбуда. Хвана ръката на своята племенница, която я гледаше като поразена от гръм, и занарежда: — Точно така, скъпа; направено ти е страхотно предложение. Днес следобед братовчед ти получи писмо, изпълнено с най-ласкателни слова. А тази вечер разговаря с господина и му даде позволение да те навести утре сутринта. — Тъй като Софи само я гледаше безмълвно, твърде объркана, за да бъде в състояние да каже нещо, тя додаде: — Е? Не е ли това наистина прекрасна вест?

Прекарасна ли? Струваше ѝ се, че някаква тежест притиска гърдите ѝ и не ѝ позволява да си поеме въздух. Единственият поклонник, от който искаше да получи предложение, беше Джулиан, но тя знаеше със сигурност, че не беше той. Иначе сега вуйна ѝ нямаше да сияе, а щеше да я заключи в стаята ѝ. Не. Очевидно бе направено от друг, и тя се досещаше кой е той. Линдхърст.

Стомахът ѝ се сви, сякаш действително бе изяла някоя развалена стрида; невероятното чувство се засили, когато братовчед ѝ обърна бавно глава и впери в лицето ѝ погледа, с който винаги успяваше да я изнерви. След като я наблюдава сякаш цяла вечност, както ѝ се стори, той изляя:

— Е, момиченце? Не ти ли е интересно поне да научиш името на бъдещия си съпруг?

— Не, не, Еди — извика вуйна ѝ и отново го удари игриво с ветрилото си. — Нека се позабавлява, като отгатне. Е, това наистина няма да бъде лесна игра. — Усмихна се гордо на племенницата си. — Не и за нашата Софи с нейния легион от обожатели. Ами това би могъл да бъде който и да е от няколко десетки джентълмени. Дори...

— Става дума за Линдхърст — безцеремонно я прекъсна Едгар. — И ти ще го приемеш.

Да го приеме ли? Как не! Точно него, най-самодоволния, най-скучния... Девојката отвори уста да изрази протеста си, но възмуцението ѝ бе толкова силно, че от гърлото ѝ излезе единствено някакво писукане.

— Освен това ще го накараш да се венчае колкото се може по-скоро — продължи братовчед ѝ, без да обръща внимание на реакцията ѝ. — Може би ако малко пофлиртуваш с него, би могла да го възбудиш до такава степен, че да те отвлече в Гретна Грийн.

В продължение на няколко секунди Софи го наблюдаваше занемяла, а устните ѝ потрепваха конвулсивно в опитите ѝ да изрази задушавания я гняв. И тогава нещо в нея избухна и тя даде воля на чувствата си.

— Как смееш! Как смееш да искаш да се омъжа за този ужасен човек! Много добре знаеш, че го мразя!

Едгар грубо се изсмя.

— Смея, скъпа братовчедке, тъй като той има повече от седемдесет хиляди годишно и е наследник на маркиз Хиъфорд.

— Биксфорд — поправи го Елоиз. — Лейди Сийбрайт каза, че баща му е маркиз на Биксфорд, струва ми се. Или може би на Хартсфорд? — Поклати глава и въздъхна. — Не знам къде ми е умът напоследък. Просто не мога да се оправям с имената и титлите на представителите на висшето общество. Но помня съвсем определено, че семейното седалище е в Съмърсет и...

Синът ѝ я прекъсна:

— Хиъфорд, Биксфорд... Името няма значение, само богатството.

— А самият човек? Ами моите чувства? Къде остават те? — възкликна девойката, не можеше да повярва на ушите си.

От думите ѝ ставаше ясно, че са готови да я продадат като сребърните чаши на длъжника на някой търг. Братовчед ѝ я удостои с нетърпелив поглед.

— Твоите чувства ли?

Девойката разпери гневно ръце.

— Не ти ли се струва от значение дали обичам мъжа, за когото ще се жения?

— Не.

Това бе по-скоро изсумтяване, отколкото отговор.

— Е, мене пък ме интересува.

Ново изсумтяване.

— И какво знае за любовта момиченце с жълто около устата като теб?

— Очевидно повече от теб — изсъска тя.

Той присви очи.

— О? Предполагам сега ще ми кажеш, че обичаш друг?

Тя предизвикателно го погледна.

— Точно така.

— О, Боже! Софи... скъпа — изхриптя Елоиз, винаги се задъхваше, щом се притесни. — Не си сторила нищо... което да те погуби... нали?

— Успокой се, майко. Разбира се, че не е. — Едгар премести поглед от разбунтувалата се Софи към тежко дишащата Елоиз. — Не сме я изтървали от погледа си толкова дълго, че да успее да направи нещо повече от това да си открадне една-две целувчици. Отново насочи вниманието си към своята братовчедка. — Да отгатна ли с кого си откраднала тези целувчици?

Девојката сви рамене.

— Защо да си играем на отгатване? Никога не съм пазила в тайна чувствата си към лорд Оксли.

— Оксли. Ха! — Той почти изплю думите. — Прост виконт само с десет хиляди на година. Става за някоя дъщеря на викарий или момиченце, което не може да се надява на нищо по-добро. Но ти, скъпа моя, можеш и ще отидеш много по-високо.

— И под „по-високо“ имаш предвид Линдхърст, предполагам? — презрително изрече Софи.

— Точно така. Защо да се задоволяваш с виконт, когато можеш да имаш бъдещ маркиз? И при това — богат?

— Защото не обичам Линдхърст и предпочитам да бъда виконтеса на мъжа, когото обичам, отколкото маркиза на човек, когото не понасям.

Младият мъж присви очи.

— А би ли ми казала как смяташ да се оправяш с неговите десет хиляди на година? Тази година ти изхарчи почти толкова само за рокли и всевъзможни дрънкулки.

— Ти изглежда забравяш богатството, което ми остави баща ми — отбеляза тя. — Като го прибавим към десетте хиляди на Джулиан, ще се справим блестящо, уверявам те.

— Едгар — изпъшка Елоиз, — мисля, че трябва да й кажеш...

— Остави това на мен, майко. Твоята прекалена снизходителност я направи толкова вироглава. Освен това — тънките му устни се извиха в цинична усмивка, — както сама обичаш да отбелязваш, аз съм нейният настойник. Като такъв е мой дълг да се погрижа да я задомим

възможно най-изгодно. И аз реших, че Линдхърст отговаря най-добре на това условие.

— А ако откажа да се омъжа за него? — попита Софи.

— Тогава ще те хвърлят в затвора, където най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да бъдеш блудница.

Девојката зяпна, изгубила за момент ума и дума. После осъзна, че думите му бяха просто напразен опит да я накара да му се подчини, и се изсмя.

— Каква глупост! Не можеш да ме изпратиш в затвора, задето отказвам да се омъжа за Линдхърст!

— Така е, не мога. Но твоите кредитори могат да те изпратят, ако не успееш да си уредиш сметките с тях — отвърна мрачно той.

— Но, разбира се, че мога да ги уредя. Сам знаеш много добре, че мога — възкликна Софи, като не обърна внимание на думите му. — Ти сам си споменавал от време на време, че имам шейсет и осем хиляди лири стерлинги плюс приличен доход от бащиното ми имение.

Братовчед ѝ разтърка слепоочията си. Стисна клепачи и отвърна през стиснати зъби:

— Имението беше продадено преди три години, а шейсет и осемте ти хиляди лири вече ги няма.

— Какво! Не е възможно! — извика Софи, като си мислеше отчаяно, че това е поредната хитрост. — Ти каза на цялото висше общество...

— Лъжи, за да ти купя достъпа в него. Бях сигурен, че с чара и с красотата ти ще си намериш богат съпруг и ще спасиш всички ни от затвора.

— И ти го направи. Спечели сърцето на Линдхърст — извика вуйна ѝ, като я стисна за ръката. — Омъжи се за него и никога повече няма да ти се налага да се притесняваш за пари. Никой от нас няма да се притеснява.

Момичето издърпа дланта си, като местеше поглед от Елоиз към Едгар и обратно.

— Но моето богатство... как...

Събеседниците ѝ се спогледаха, сякаш всеки опитваше да прехвърли на другия задължението да обясни случилото се. Накрая вуйна ѝ въздъхна и се обърна към нея.

— За всичко е виновен вуйчо ти Джон, Господ да даде мир на праха му и любовта му към хазарта.

— Да не искаш да кажеш, че е проиграл на комар всичките ми пари? — възкликна Софи; не ѝ се вярваше, че добродушният ѝ вуйчо е бил способен на подобна низост.

Елоиз поклати така буйно глава, че от перата в косите ѝ полетя черен пращец.

— О, не. Не! Той никога не се е докосвал дори до шилинг от твоето наследство. Шейсет и осемте ти хиляди бяха непокътнати, когато умря. Дори успя да спести още дванайсет хиляди лири от годишния доход, който получаваше от бащиното си имение.

— Как тогава... но... н-не разбирам — промълви задавено девойката.

Елоиз изгледа умолително сина си. Когато ѝ стана ясно, че не може да очаква помощ от него, тя въздъхна отново и продължи:

— Ами, нали разбираш, скъпа. След смъртта му открихме, че е оставил едни направо... учудващи дългове. Всъщност бе ипотекирал имението в Маруд.

На племенницата ѝ се стори, че някой я удари с юмрук в корема.

— Изгубил е Маруд? — прошепна тя, припомнила си разказите на своята майка за щастливото ѝ детство там, както и своите безметежни спомени от това място.

Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта, че нейните деца никога няма да могат да пускат корабчета в езерцето в градината или да играят на криеница сред лабиринта на скритите коридори.

Елоиз кимна тъжно.

— Човекът, който притежаваше бележката, го взе два месеца след смъртта на вуйчо ти. Никога не съм виждала по-противен човек. Така или иначе... — поклати глава, — без приходите от имението не можехме да изплатим останалите дългове. Както виждаш, Еди нямаше друг избор, освен да вземе на заем средства от твоето наследство, за да се справи с тях.

— И колко точно „взе на заем“? — попита Софи, без да се опитва да прикрие горчивината си.

— Четирийсет и две хиляди — отвърна братовчед ѝ. — И като твой настойник имах пълното право да го сторя.

— Но как може да е законно това? Беше ми казано, че приходите от бащиното ми имение ще служат за моята издръжка, а шейсетте и осем хиляди лири от продажбата на неговия бизнес ще бъдат моята зестра.

Едгар стисна устни.

— О, съвсем законно беше, уверявам те. Както виждаш, братовчедке, баща ти действително е оставил всичко на теб, но наследството ти бе поверено на моя баща като твой настойник. Следователно от него е зависело как най-добре да борави с парите ти и той се е спрял на току-що описания план.

— И планът бе прекрасен — додаде Елоиз, като подкрепи думите си с кимване.

Без да обръща внимание на нейния коментар, синът ѝ продължи:

— Когато той умря, настойничеството естествено бе предадено на мен, а с него и правото да управлявам твоите пари. И аз реших, че най-добре би било с тях да погася бащините ми дългове, за да можем да продължим да ти осигуряваме дом.

— А... а останалите двайсет и шест хиляди? Ами имението на баща ми? — промълви с усилие девойката; не знаеше дали да крещи, или да плаче.

Сега бе ред на вуйна ѝ да обясни:

— Виждаш ли, скъпа, преди около три години Еди срещна един човек, който му предложи възможност да инвестира в корабна компания, пренасяща стоки до и от Китай. Той каза, че вложените средства могат да се увеличат многократно. Като смяташе, че така ще може да ти върне парите, които бе взел на заем от теб, и да спечели сам, Еди инвестира останалата част от наследството.

— И? — попита девойката, макар вече да знаеше, че отговорът няма да ѝ допадне.

Елоиз отмести поглед встрани.

— Оказа се, че този човек е мошеник.

— И така, изгубихте всичко. Моята зестра. Имението на баща ми.

— Не. Не имението — отвърна припряно братовчед ѝ. — Него го продадох, за да има от какво да живеем през последните три години и да финансирам представянето ти пред обществото. Така поне имахме достатъчно да платим част от него. Колкото до останалото, след като

създадох впечатление, че сме богати, търговците вече бяха готови да ни кредитират.

— Кредит, който се надяваше да накараш да плати моят съпруг — сопна се Софи.

Вуйна ѝ цъкна с език и се потупа по коляното.

— О, скъпа, не трябва да мислиш така за Еди. Той направи нужното, за да подсигури бъдещето ти. А то ще бъде осигурено, ако се омъжиш за Линдхърст.

— Така ли? А какво ще стане като открие измамата ви? — попита тя. — Дори аз знам, че уговорките се правят и зестрите се плащат преди венчавката.

Едгар студено я изгледа.

— Вече му казах, че синът на нашия адвокат е бил ранен в Александрия и той е заминал там, за да го доведе у дома. Естествено, не се очаква да се върне в близките няколко месеца. — Изсмя се. — Когато негово височество научи, че всъщност няма никакъв адвокат, вече ще сте се оженили и ще сте прекарвали първата си брачна нощ. Човек с неговата гордост няма да рискува и да даде да се разбере, че е бил направен на глупак.

— Възможно е — прошепна съкрушено девойката, почувствала безкрайна умора. — Но несъмнено ще ме намрази и ще се постарее да направи живота ми нещастен.

— Братовчедке... — Младият мъж имаше почти разкаян вид, когато посегна към дланта ѝ. Тя рязко я отдръпна, скръсти ръце пред гърдите си и впери в лицето му поглед, който показваше ясно колко наранена и предадена се чувства. Едгар отпусна с въздишка длани в скута си. — Виж, Софи. Осъзнавам, че отначало няма да ти бъде лесно. И съжалявам за това. Наистина съжалявам. Но съм сигурен, че той ще го преживее и ще ти прости, щом му родиш наследник.

— Ами ако не успея да зачена преди да е научил истината? Какво ще стане тогава? Съмнявам се, че ще потърси леглото на жена, която ненавижда.

Това нейният глас ли беше, толкова слаб и изпълнен със страдание?

— Е, в такъв случай не ни остава друго, освен да се надяваме, че похотливостта му ще се окаже по-силна от гордостта.

Девојката потрѣпна при мисълта, че ще трябва да изтърпи похотливостта на Линдхърст. Но какъв избор имаше?

Или Линдхърст, или затвора.

От гърдите ѝ се изтръгна пораженческо ридание. Какъв избор имаше наистина?

---

[1] Смущения в храносмилането. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Тези, милорд?

Лорд Никълъс Съмървил, граф Линдхърст захвърли шалчето и се обърна с гръб към огледалото, за да огледа високите кожени ботуши, които слугата бе донесъл да му покаже. Присви критично очи и заоглежда бляскавите им контури, търсейки някакъв недостатък. Тъй като не откри нищо, кимна едва забележимо и отново се зае с шалчето си.

За разлика от повечето сутрини, когато го правеше с безгрижна лекота, днес парчето плат отказваше да бъде завързано на симетричен възел и това обясняваше непрекъснато увеличаващата се купчина смачкан муселин в краката му. А и тази сутрин не можеше да се сравни с предишните. Тя беше по-различна. Специална.

Днес щеше да направи предложение на несравнимата госпожица Барингтън.

И това означаваше, че външността му трябваше да бъде безупречна. Той взе ново шалче и отново се съсредоточи върху задачата да го завърже безупречно.

— Милорд? Така става ли?

Пръстите на Никълъс се плъзнаха и смачкаха колосаната материя. Като проклинаше несръчността си, младият мъж вдигна поглед към прислужника, който стоеше, хванал модерната червена жилетка, която му бе подарил за рождения ден брат му Куентин.

За момент се замисли дали вечно облечената по последна мода госпожица Барингтън ще я хареса. След това поклати глава и насочи вниманието си към шалчето.

— Може би за случая ще е по-подходящо нещо не толкова... въъ... ярко, Джордж — отвърна той, като оглеждаше с чувство на безсилие поредното смачкано шалче. — Не бих искал госпожица Барингтън да помисли, че внезапно ме е обзела суета.

Джордж се изсмя.

— Можете да си сложите руж на бузите и десетина изкуствени бенки по лицето, милорд, и пак всеки ще си мисли, че сте галантен. Вие имате предостатъчно качества, така че винаги ще бъдете оценяван по достойнство.

Сега беше ред на Никълъс да се засмее.

— Думи на добър и верен служител. Напомни ми да ти увеличи заплатата.

— Винаги сте били много щедър, милорд — отговори камериерът и тръгна към гардероба в другия край на стаята. — И ако мога да си позволя да изказвам мнение, госпожица Барингтън е невероятна късметлийка, щом ще се жените за нея.

Никълъс изтрезня моментално.

— Тя все още не е приела предложението ми.

— Ще го приеме. Вие сте един от най-благородните джентълмени в Англия. Как би могла да ви откаже?

„Как наистина?“ — запита се младият мъж, като захвърли смачканото шалче в купчината при другите. Името, което ѝ предлагаше, беше древно и уважавано. Колкото до богатството, то беше едно от най-големите в страната. Благодарение на всичко това можеше да избира сред най-доброто, което се предлагаше на брачния пазар този сезон.

И той се беше спрял на госпожица Барингтън.

Като се усмихваше, очарован от избора си, графът пое ново шалче и го уви около яката си. Красивата, млада София Барингтън. Тя нямаше нищо общо с това, което бе имал предвид, когато бе решил да си вземе съпруга. Нещо повече, беше пълна противоположност на жената, която си бе представял.

През януари бе навършил двацет и осем години и най-после бе отстъпил пред майка си и се бе съгласил да се ожени. Разбира се, майка му в действителност нямаше нищо общо с решението му, но бе предпочел да я накара да мисли, че е точно така. Истината бе съвсем друга. Отдавна си бе обещал, че ако до навършването на двацет и осем години не се е влюбил, ще дойде в Лондон и просто ще си избере някоя подходяща за тази цел госпожица.

На устните му се появи усмивка. Това не бе точната дума за типа съпруга, която бе имал предвид. Под „госпожица“ най-често се разбираше някое съвсем младо момиче, а той бе искал по-зряла жена.

Жена, която да бъде не само добра, любяща майка на децата му, а и достатъчно мъдра, за да наглежда заедно с него обширните им имения.

Поради тази причина бе решил да я избере измежду госпожиците, които имаха вече актив от няколко сезона, тоест на двайсет и две-двайсет и три години, надраскали глупостта, обсебила изцяло по-младите от тях.

Беше си търсил разумна съпруга.

А ето, че сега възнамеряваше да се ожени за седемнайсетгодишно момиче, с пълна с глупости глава, красиво като богиня. Наистина странен избор за мъж, който подбираше любовниците си по-скоро според ума, отколкото според вида.

Спря насред възела, изумен от собствената си лудост. Не можеше да каже какво точно бе породило тази промяна. Така и той се бе включил в бясната надпревара за госпожица Барингтън и желанието му да спечели наградата — нейната ръка — се бе превърнало в мания.

Може би именно амбициозната му природа, която се стремеше да побеждава винаги, го караше да прави всичко това. Или здраво насаденото убеждение, че като наследник на богатия и разполагащ с голяма власт маркиз Бересфорд имаше право на най-доброто от всичко. Следователно не беше ли най-естествено да пожелае да има най-прекрасното, което се предлагаше на брачния пазар през този сезон?

Въздъхна объркано, изви плата в ръцете си и прокара противоположния край през така получената примка. Може би причината не беше нито една от гореизброените. Може би просто се бе поддал на така наречената „треска Барингтън“, на опияняващия делириум, повалил всички мъже от висшето общество на възраст между дванайсет и сто години. Каквато и да бе тя, резултатът бе ясен: той желаше госпожица Барингтън.

И възнамеряваше да я има.

Подръпна вече готовия възел малко вляво. Наистина, не я обичаше, но я харесваше. Тя беше приятна, очарователна и весела. Да, беше изключително весела. Какво от това тогава, че разговорите им се ограничаваха до безсмислени шегички? Отдавна бе приел, че тя е едно от онези красиви, но не особено умни създания, за които мъжете се женеха, за да ги показват. А колко много имаше да показва с нея той!

С гъстите си златни къдрици, нежните сиви очи и стройната фигура, тя беше жена, която всички мъже желаеха и на която другите жени завиждаха. Несъмнено щеше да го дари с красиви деца, чието създаване щеше да бъде за него едно от най-големите удоволствия.

Както винаги, когато в главата му се появи мисълта да люби госпожица Барингтън, слабините му пламнаха и той отново смачка възела, който току-що бе направил. Ах, това бяха опасни мисли. Трябваше да се пази непрестанно от тях в нейно присъствие, като се имаше предвид какви тесни бричове се носеха напоследък.

Добре. Просто докато се оженят, трябваше да внимава и да се съсредоточи върху другите ѝ по-безопасни предимства. Никълъс махна шалчето, което току-що бе съсипал в пристъп на сладострастие, и посегна към следващото, осмо за тази сутрин.

Другите ѝ предимства. Хмм. Ами, със своя чар и безупречни маниери щеше да бъде съвършена домакиня на приемите му. А що се отнасяше до приемите, тя имаше предимството, че бе приета сред най-добрите кръгове... въпреки факта, че баща ѝ се бе занимавал с търговия. Търговец на платове, ако не го лъжеше паметта.

Челото му се набърчи леко при тази мисъл. Не можеше да си обясни как така майка ѝ, дъщеря на граф и най-голямата красавица на своето време, е могла да се омъжи толкова несполучливо. Наистина. Уолтър Барингтън е бил изключително енергичен и богат човек, но все пак нямаше благороден произход и следователно не беше подходящ...

Както щеше да бъде неподходяща и неговата дъщеря, ако не бе отгледана от брата на майка си и неговата съпруга, граф и графиня Маруд. За късмет на госпожица Барингтън висшето общество ѝ бе простило скромния произход по бащина линия и я приемаше като дъщеря на Маруд.

Не че самият граф бе сред най-уважаваните аристократи на страната. Той се бе превърнал в роб на комара. Но все пак беше благородник и като такъв бе възпитал племенницата си според изискванията на висшето общество. Неговият син Едгар бе завършил обучението, като я бе изпратил в училището за благородници девици на лейди Бийл в Бат.

Пръстите на Никълъс работеха върху възела, докато размишляваше върху сегашния граф Маруд. Имаше нещо не съвсем наред в този човек, но не можеше да определи точно какво. Това бе по-

скоро някакво усещане, отколкото нещо, което негово височество бе казал или направил някога.

Младият мъж въздъхна. Добре де, какво значение имаше това? Щеше да се жени за госпожица Барингтън, не за Маруд. А като се имаше предвид колко привързан беше към Лондон негово височество, несъмнено нямаше да се виждат често, тъй като той възнамеряваше да се върне в провинцията. Точно там искаше да прекарват по-голямата част от времето си.

Доволен от последното заключение, графът се съсредоточи отново върху възела. За свое изумление този път се справи безупречно.

— Милорд? Това по-подходящо ли е?

Джордж бе застанал зад гърба му. В ръцете си държеше жилетка на сини и златни линии.

Без да се обръща, Никълъс кимна и вдигна ръце, за да може слугата да го облече.

Когато и последното златно копче бе закопчано и жабото — нагласено, той седна на ръба на стола пред тоалетката и позволи на прислужника да му обуе ботушите. После взе джобния си часовник с прекрасен златен ланец и се изправи, за да го закрепил на мястото му. Слугата се отдалечи на няколко крачки, за да го огледа през присвитите си очи. След малко примигна и рече:

— Според мен, милорд, кафявото египетско сако ще изглежда ослепително с тази жилетка.

Младият мъж прекъсна за момент заниманията си, за да размисли върху предложението.

— Смятам, че си прав — отвърна.

— И новата ви шапка, милорд, с къдравата периферия. Трябва да я носите по-често. Много е стилна.

— Непременно ще я сложа. На всяка цена трябва да бъде стилин — съгласи се графът, като прикри усмивката, предизвикана от речника на прислужника.

— О! И жълти ръкавици, милорд.

— Жълти ръкавици да бъдат.

Когато най-сетне Никълъс бе готов и определен от Джордж като „изпипан до най-малката подробност“, той повика един лакей и нареди:

— Моля те, кажи на госпожа Хърбърт да ме изчака във фоайето с кошницата ягоди, която изпратих от Хоксбъри. А Уайкс да докара каретата пред главния вход.

Беше дошъл моментът да поиска съпругата си.

— Лорд Линдхърст пристигна — обяви Елоиз, като нахлу в стаята за обличане на своята племенница. — И виж какво ти е донесъл. — Подаде ѝ украсена с панделки кошница. — Ягоди! Поръчал е да ги докарат чак от едно от неговите имения, Хенсбъри... — Спря внезапно и набърчи замислено чело. — Или каза Бърдбъри? — След кратък размисъл махна пренебрежително с ръка. — Е, това няма значение. Важното е, че е изпратил тези прекрасни плодове, защото знае колко ги обичаш. Толкова мил, внимателен човек! Несъмнено ще бъде изключително грижовен съпруг.

„Докато разбере за измамата“ — помисли си Софи. Но, разбира се, не можеше да го изрече на глас, не и в присъствието на камериерката. Както бе известно на всеки, слугите клюкарстваха и затова най-добре беше човек да не обсъжда пред тях лични или опасни въпроси. Още по-добре бе да полага усилия да създава впечатление, че всичко му е наред, дори светът наоколо му да се сгромолясва.

Като си налагаше да се придържа към това правило, девойката погледна към огледалото пред себе си и се усмихна, когато срещна погледа на прислужницата, която ѝ правеше прическа.

Поради самоналоженото табу да не дава израз на истинските си чувства към Линдхърст, нейната камериерка, мадмоазел Дьо Лакло, бе заключила, че младата господарка е на седмото небе от щастие заради предстоящото предложение за женитба. Цяла сутрин беше бърбила за качествата на негово височество. Възхищението ѝ от него бе толкова голямо, че Софи започна да се пита дали момичето не изпитва нежни чувства към него.

Прогони тази мисъл и сведе поглед към кошницата, като се стараяше да изглежда наистина поласкана от подаръка. Дано поне мадмоазел побързаше и завършеше по-скоро прическата ѝ. Непрестанният брътвеж и опъването на косата започваха да ѝ причиняват главоболие... главоболие, което заплашваше да прерасне в

мигрена в резултат на вокалното изпълнение на вуйна й по повод подаръка на негово височество.

— Ооо! Какви прекрасни, мили ягоди — не спираше Елоиз. — Виж само колко са свършени... толкова големи и сочни. Бас държа, че подобни на тях не могат да се намерят в цял Лондон.

Ухилена до уши, сякаш тя самата, а не нейната племенница, е получила този подарък, графинята приближи един от плодовете към устните на девойката.

Тя се отдръпна, като поклати глава. Ако бяха от друг човек, щеше да ги приеме без колебание и несъмнено още преди да дойде време за следобедния чай, щеше да е привършила цялата кошница. Но след като бяха от Линдхърст...

Линдхърст или затвор.

Надвисналата над главата й заплаха бе достатъчна, за да я накара да се престори, че се усмихва, и да каже:

— Благодаря, вуйно. Но точно сега не съм гладна. Ще се наслажда на ягодите по-късно, когато имам по-голям апетит.

Мадмоазел се изсмя тихичко през стиснатите си зъби.

— Ама разбира се, че младата госпожица не е гладна. Това от нерви, а? — Очевидно обясняваше липсата на апетит на Софи с девически притеснения. — И нищо чудно. Едно момиче не получава всеки ден предложение за женитба от magnifique^[1] човек като лорд Линдхърст! N'est ce pas^[2]?

Софи й се усмихна напрегнато и камериерката прие това за утвърдителен отговор.

— А, добре. Няма защо да се тревожи. Достатъчно е негово височество да те зърне тази сутрин и тогава негови нерви ще се разклатят. Тази сутрин госпожица Барингтън изглежда vraiment belle. Oui!

Погледна към Елоиз за потвърждение.

Вуйна й кимна.

— Действително изглеждаш прекрасно, скъпа — заяви тя и остави кошницата върху тоалетката, до недокоснатата кутия с бонбони, която Линдхърст бе изпратил предишния ден.

След като постоя и погледа как мадмоазел вплита панделка в прическата на девойката, тя прекоси стаята, за да хвърли поглед на лилавата рокля, която бе избрана за случая.

Следващите няколко минути изминаха в мълчание: мадмоазел размишляваше дали да върже панделка или не, графинята се опитваше да определи дали племенницата ѝ да сложи перлените обици или диамантените халки, а Софи се чудеше дали разполага с достатъчно пари, за да избяга тайно във Франция.

Тъкмо бе стигнала до заключението, че щяха да ѝ стигнат само до Дувър, мадмоазел отстъпи назад и като посочи величествено към своя шедьовър, извика:

— Voila.

И това действително беше шедьовър. Французойката бе оставила само по една къдричка от двете страни на челото ѝ, беше сресала косата ѝ назад. Лилавата панделка, която се намираще над лявото слепоочие, се захващаше с лента около главата.

Дори Софи, колкото и обезсърчена да беше, не можеше да не признае, че ефектът беше впечатляващ. Жалко, че трябваше да бъде прахосан за Линдхърст.

— Превъзходно! — възкликна вуйна ѝ. Тя се надигна от мястото си пред кутията с бижута на девойката, където бе ровила до този момент, за да я огледа отблизо. — Днес наистина надминахте себе си, мадмоазел.

Камериерката, която не страдаше от фалшива скромност, се съгласи:

— Oui. Надминах се. Сега остава само да облека госпожица в тази прекрасна рокля, да сложим бижута и voila, ще е готова да приеме негово височество.

Софи се нацупи при спомена за ужасното задължение, което я чакаше. Никога, дори след най-изкусното разкрасяване, нямаше да бъде готова за Линдхърст и проклетото му предложение.

За лош късмет и двете ѝ събеседнички забелязаха гримасата ѝ. Но преди прислужницата да успее да каже каквото и да било, а ако се съдеше по изражението ѝ, тя точно това се канеше да направи, Елоиз се произнесе:

— Вече може да вървите, мадмоазел. Искам да поговоря насаме с моята племенница.

— Ами рокля, мадам! Тя с испански ръкави. Испански ръкави трябва да се аранжират по определен начин, за да се получи желан вид.

— Аз мога да се справя прекрасно с аранжирането на ръкавите — заяви графинята. Тъй като французойката все още се колебаеше, тя плесна с ръце. — По-бързо! Побързайте, мадмоазел! Трябва да обсъдя някои деликатни неща с момичето, преди да го оставя да слезе долу, но и не трябва да караме негово височество да чака повече от необходимото.

— Деликатни? — Камериерката разбра за какво става въпрос. — Ааа! Разговор за младоженка, оуі...

— За младоженка ли? — В този момент обаче Елоиз се досети за какво става дума и се изчерви силно. — Тъъ, да. Точно такъв разговор.

Мадмоазел се усмихна и погледна разбиращо Софи.

— Слушай вуйна си, оуі? Тя ще каже всичко за брака, да не се плашиш.

Девойката кимна. Прекрасно. Само това ѝ липсваше, да слуша обясненията на вуйна си за ужасите, които я очакват в леглото на Линдхърст. Въпреки отвращението си тя все пак не забрави да каже на французойката:

— Благодаря, мадмоазел. Негово височество несъмнено ще остане много доволен от вашите усилия.

„Това поне не е лъжа“ — помисли си тя, докато изучаваше отражението си в огледалото. Макар да не бе мигнала цяла нощ, изглеждаше свежа и отпочинала, сякаш току-що бе прекарала две спокойни седмици в провинцията. Това бе истинска благословия. Ако не изглеждаше добре, негово височество може би щеше да размисли дали да се жени за нея. И тогава щеше да се озове в затвора; беше чувала, че там хубостта изчезвала за по-малко от един ден.

Потръпна от перспективата за подобен ужас. Стана и се напъха в роклята, която държеше вуйна ѝ. Тъй като вече нямаше причина да се преструва в отсъствието на прислужницата, тя потъна в мрачно мълчание.

Тъкмо си представяше как се преструва на мъртва, за да се отърве от Линдхърст, когато Елоиз я сграбчи за ръката и я помъкна към огледалото.

— Виждаш ли, скъпа? — заяви тя. — Тази рокля е идеална за момиче, на което предстои да направят предложение за женитба. Очарователна и същевременно — елегантна, младежка, но и съвсем женствена, за да изглеждаш достатъчно голяма за женитба.

Софи се взря в образа си, въпреки че за пръв път в живота си не се интересуваше от своя вид. Въпросната рокля беше нова, пристигнала само преди два дни. Тогава тя се бе почувствала много щастлива; и как да не се почувства при вида на тези испански ръкави и волани. Днес обаче виждаше в нея депресиращ символ на необходимостта да се омъжи за Линдхърст.

— Бедничката — промълви вуйна й, като я потупа смутено по ръката. — Знам, че днес е тъжен ден за теб, и съжалявам. Наистина съжалявам. Ако можеш да направя нещо, както знаеш, щях да го направя. — Тъй като Софи продължаваше да се визира безстрастно в огледалото, Елоиз опита отново: — Моля те, повярвай ми, че винаги съм искала само най-доброто за теб. Аз... аз...

Гласът й потрепери, а след това се задави, докато тя се бореше със сълзите.

Девојката погледна крадешком съвсем навреме, за да види едрата сълза, която се търкулна по бузата на графинята. Това скръбно поточе и безутешното изражение сломиха решимостта й.

Да, трябваше да признае, че виновникът за тази ситуация е Едгар, а не вуйна й. Бедната, сигурно е научила, когато вече е било прекалено късно.

След като прости на вуйна си, младата жена се обърна и я прегърна.

— Хайде, хайде, вуйно. Не плачи — заутешава я тя. — Няма за какво да ти прощавам. Наистина. Не ти си ми пропиляла богатството. Едгар го е направил. Виж, на него никога нямаше да му прости.

Елоиз се вкопчи в нея, сякаш тя бе последната й надежда за изкупление в Деня на страшния съд.

— Не бъди толкова строга с Еди, скъпа — изплака, като подчерта думата „скъпа“ с гръмки подсмърчане. — Всичко това го кара да се чувства много зле.

Софи не беше на същото мнение. Особено след забележката му от предишната вечер. Точно преди да се разделят, той беше казал:

— Само направи нещо, за да изложиш на риск брака си с Линдхърст, момиченце, и се кълна, че ще взема майка си и ще избягам в Америка, като те оставя да сърбаш сама попарата.

Суровият му тон показваше, че това не е напразна заплаха.

Все още измъчвана от думите му, девойката понечи да възрази. Един поглед към вуйна ѝ обаче бе достатъчен да я накара да премълчи. Тя я гледаше с толкова искрено изражение, с такава вяра в почтеността на сина си, че сърце не ѝ даде да разбие илюзиите ѝ. Затова прехапа език и рече:

— Стореното — сторено. Не можем да направим нищо повече във връзка с това. Трябва да се омъжа за Линдхърст и толкоз.

— Да, трябва да се омъжиш за него — потвърди графинята. — Но не е задължително бракът ти да бъде непоносим, да знаеш.

Племенницата ѝ я изгледа с подозрение.

— О?

Елоиз кимна и се освободи от прегръдката ѝ. Намръщи се при вида на ръкавите, които се бяха изпомачкали, и занарежда:

— Линдхърст е много богат и очевидно те обожава. Това означава, че джобовете му ще бъдат винаги отворени за теб. Само си представи колко ще се забавляваш, като харчиш парите му.

— Така е. Но не мога да ходя из магазините през цялото време — отбеляза Софи, като вдигна ръка, за да може вуйна ѝ да оправи долния ръкав. — В крайна сметка ще трябва да се връщам в дома на негово височество и да изтърпявам скучната му компания.

— Не и ако посещавате разни приеми и вечеринки всяка вечер. Повечето брачни двойки, които познавам, даже не се поглеждат по време на вечеринките и баловете. И най-хубавото — като омъжена жена ще бъдеш свободна да говориш, флиртуваш и танцуваш с когото ти харесва.

Софи се замисли за момент над последните думи, след това кимна. Сети се как женените мъже сякаш изчезваха в мига, в който се появяваха на светските събития. Тази идея даваше известни надежди...

Освен, разбира се, ако Линдхърст не беше един от онези мъже, които се затваряха за веселието на висшето общество веднага след като си тръгнаха от олтара. Когато изказа опасенията си по този повод, Елоиз се позасмя и се зае с другия ѝ ръкав.

— В такъв случай ще трябва да каниш всеки ден гости за вечеря — посъветва я тя.

— Ами ако той се окаже някое от онези отегчителни създания, които настояват да живеят във възможно най-отдалеченото си и изолирано имение?

— В такъв случай винаги могат да се канят гости у дома. Ами да, лейди Барбери прави точно това и вече от петнайсет години не е оставала с по-малко от петима гости.

— Това разрешава проблема за дните и вечерите — прошепна девойката, като сведе глава, за да прикрие изчервяването си. — Но какво ще правя след това, когато... — Преглътна мъчително, опитвайки да преодолее непрестанно нарастващия си ужас от това, което следваше. — Когато той настои да дойде в леглото ми.

Графинята престана да се суети около роклята и обви успокояващо ръка около кръста на своята племенница.

— Ще правиш като другите жени в твоето положение — ще мислиш за нещо друго... за нещо приятно. Като например за всички нови рокли, които можеш да си купиш с парите на твоя съпруг.

— Съмнявам се, че ще успея да се съсредоточа върху роклите по време на... тези действия — прошепна съкрушено тя, припомнила си разказите на най-малкия брат на Лидия по повод това, което става между мъжа и жената. Ох, само мисълта, че трябва да рецитира цинични стихове, докато гъделичка голия задник на Линдхърст с перо...

Коленете ѝ подскочиха от ужас при мисълта за това, до което водеше такова гъделичкане; щеше да се свлече на пода, ако вуйна ѝ не я бе хванала. Графинята ѝ помогна да се настани на един стол и предложи:

— Ако не можеш да мислиш за рокли, може би ще ти бъде от помощ да си представяш, че си с някой друг. С някого, когото желаш. Може би, Оксли?

— Няма начин някога да си представя Линдхърст за Оксли. Линдхърст е толкова... ами... едър!

— Може да помогне, ако си затвориш очите. — Тъй като девойката очевидно все още не беше убедена, Елоиз въздъхна и рече: — Е, ако Линдхърст е като повечето мъже, няма да му бъдат нужни повече от няколко минути, за да задоволи желанието си. Тогава ще те остави на мира. И като го дариш с един-двама наследника, той несъмнено ще изгуби интерес към теб и ще започне да излива похотта си върху своите любовници.

— Ако бракът ни трае достатъчно дълго, за да успея да забременея — напомни ѝ мрачно нейната племенница, давайки

гласност на най-смущаващото от всичките си притеснения. — Ами ако не зачена веднага, а гордостта на Линдхърст се окаже по-различна, не такава, каквато предполагахме? Това би могло да сложи край на брака ни. И какво ще стане с нас тогава? Всички знаят, че съдът е много по-благоприятно разположен към притежаващите власт и богатства, като Линдхърст.

Лицето на графинята помръкна.

— В такъв случай трябва да се постарая много да започнете да се държите като семейство още от самото начало.

— Искаш да кажеш...

Младата жена не довърши мисълта си, прекалено отвратена, за да изрече на глас това, което очевидно предлагаше вуйна ѝ.

Елоиз кимна в отговор на недоизречения ѝ въпрос.

— Да. Трябва да влизате във взаимоотношения често, преди да е научил истината. Ти си здрава и млада. Не би трябвало да имаш проблеми да забременееш, стига само да опиташ.

Тъй като Софи въздъхна отчаяно, вуйна ѝ коленичи пред нея и взе двете ѝ длани в ръцете си.

— Знам, че мисълта за тези опити те смущава, но не виждам друг изход. Наистина не виждам. Освен това, ако помниш съвета ми, би трябвало да бъде поносимо.

— Да — промълви беззвучно девойката. — Да затворя очи и да си мисля за приятни неща.

---

[1] Прекрасен (фр.) Б.пр. ↑

[2] Нали (фр.) Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Мигът, от който се бе страхувала, бе настъпил.

— Усмихни се, скъпа — смъмри я графинята, като спря пред затворената врата на гостната.

Софи се постара да изобрази на лицето си радост и погледна към вуйна си за одобрение.

Тя я изгледа критично и поклати глава.

— Не. Не. Това няма да свърши никаква работа. Имаш вид на болен човек. Би трябвало да изглеждаш щастлива, а не болна.

— Но аз съм болна — изпъшка Софи.

Това беше абсолютно вярно. Главата я болеше, а стомахът ѝ се противеше толкова ожесточено; единственото ѝ желание беше да полегне в някоя затъмнена стая с хладен компрес на челото.

Графинята цъкна с език.

— Мъничко истерия. Нищо повече. Напълно нормално при дадените обстоятелства.

— Трудно бих нарекла „нормални“ подобни обстоятелства — отвърна тя; с всеки следващ миг се чувстваше все по-зле.

— Не. Точно поради това трябва да си наложиш да гледаш бодро. — Елоиз демонстрира какво има предвид, като се ухили. После потупа племенницата си, за да я насърчи да последва примера ѝ. — Не можем да позволим негово височество да те види в такова настроение, нали? Иначе той може да размисли и да реши да си потърси друга съпруга.

Младата жена въздъхна и се постара да изглежда весела. Разбира се, вуйна ѝ беше права. Наистина трябваше да положи повечко усилия да изглежда поласкана от предложението на Линдхърст. Как щеше да го убеди да се оженят по-скоро?

След известно упражнение, когато вече бе убедена, че усмивката ѝ не може да бъде по-сияйна, тя попита:

— По-добре ли е така?

Графинята наклони глава на една страна и я огледа.

— Хмм. Малко по-добре, но все още си далеч от това, което бих нарекла „сияйна“.

Софи разтвори устни и показа част от зъбите си.

— Как е сега?

Вуйна ѝ въздъхна.

— Ако това е най-доброто, на което си способна, ще трябва да се задоволим с него. Да се надяваме, че негово височество ще го припише на девическия ти свян. — С тази съвсем не окуражаваща присъда тя отвори вратата и почти избута колебаещата се девойка вътре.

Линдхърст, който седеше на един стол, скочи на крака и отривисто се поклони.

— Лейди Маруд, госпожице Барингтън.

Елоиз кимна, докато племенницата ѝ смутено стоеше.

В продължение на няколко безкрайни мига гостът и неговите домакини се гледаха безмълвно. И тогава Линдхърст и графинята заговориха едновременно. Елоиз се изчерви, младият мъж се изкашля и внезапно отново се възцари мълчание.

Тогава негово височество изрече:

— Моля ви, лейди Маруд. Доизкажете се.

Тя кимна в отговор.

— Тъкмо казвах, че вероятно идвате да видите племенницата ми и искате да поговорите насаме с нея.

— Така е — отвърна с усмивка Линдхърст.

Всъщност Софи не видя изражението му. Тя се бе вторачила във възела на неговото шалче, спестявайки си изпитанието да погледне към белега му. Просто предположи, че се е усмихнал, като съдеше по топлия му тон.

— Е, в такъв случай... — Графинята потупа племенницата си по гърба с ветрилото, за да я подтикне да мине по-напред. — Пожелавам ви приятен ден.

Девойката се усмихна и като се подчини на вуйна си, пристъпи напред. Припомнила си добрите маниери, тя подаде ръка на Линдхърст.

Той се озова моментално до нея и пое ръката ѝ. Младата жена чу зад гърба си затварянето на вратата. „Щастливка“ — помисли си със завист. Какво не би дала, за да може също да избяга от досадното

присъствие на негово височество. С усилие потисна една прозявка. Ако имаше късмет, предложението нямаше да отнеме много време.

Но дори да отнемеше, пак бе по-добрата алтернатива.

Мисълта за другия вариант бе достатъчна да я накара да погледне мъжа пред себе си. Ако искаше да се отърве от затвора, не трябваше да забравя да се преструва, че го харесва, и да се държи подобаващо. А това означаваше да му хвърля изпълнени с обожание погледи.

Понечи да направи точно това. Тогава той се наведе да целуне ръката ѝ и тя видя тила му. В продължение на няколко секунди го съзерцава, изумена от откритието колко хубава е косата му. Прекрасна, ако трябваше да бъде искрена, лъскава, на богати кестеняви вълни с червеникав оттенък. В следващия миг той се изправи отново и всичките ѝ благосклонни мисли изчезнаха, когато се озова пред белега му.

Макар нищо да не ѝ се искаше толкова, колкото да отвърне поглед, Софи си наложи да запази самообладание, внезапно решила да надмогне отвращението си от неговото обезобразено лице. Ако щеше да става съпруга на този човек, трябваше да познава формата на носа му и устните, извивката на веждите и цвета на очите. Кой знае? Може би освен косата щеше да намери у него и нещо друго, което да хареса.

Младата жена се опита да погледне няколко сантиметра по-високо към очите му. Но, уви, нищо не се получи. Както винаги погледът ѝ остана като закован в дългата бяла линия; тя прорязваше едната скула до челюстта.

В този момент през мрачната пелена, която я бе обгърнала, до нея достигна гласът му:

— Тази сутрин сте изключително красива, госпожица Барингтън.

Девојката трепна и смутено сведе очи. Загубена работа! Трябваше да бъде по-предпазлива. Със сигурност нямаше да му стане приятно, ако я хванеше да зяпа белега му, сякаш бе на спектакъл на бесене в затвора „Нюгейт“. Особено като се има предвид опасността да се забрави и да направи отвратена гримаса.

Лицето ѝ пламна, но отвърна възпитано:

— Вие също изглеждате добре, милорд.

Той хвана ръката ѝ.

— Предполагам знаете целта на моето посещение?

Софи кимна. Ето, започваше се.

— Чудесно. В такъв случай сте имали време да обмислите предложението ми. Преди да ви попитам за вашия отговор обаче, мисля, че трябва да обсъдим някои неща. Искате ли да седнем?

О, по дяволите! Трябваше да се досети, че той щеше да настоя за удължаването на този неприятен разговор. Но тъй като не виждаше друга възможност, тя сведе глава в знак на съгласие и му позволи да я отведе до малкото канапенце за двама край прозореца.

Когато се настаниха, Линдхърст отново обхвана дланта ѝ и започна:

— Първо, бих искал да знаете, че най-голямото ми желание е да ми станете съпруга.

Девојката кимна, вперила поглед скромно — и безопасно — в модните му жълти ръкавици.

Настъпи кратко мълчание, през което негово височество сякаш решаваше с какво да продължи, след това се изкашля и рече:

— Вие сте млада, госпожица Барингтън. Изключително млада. Именно поради това се чувствам длъжен да ви обясня какво ви очаква като моя съпруга. Все пак бракът не е нещо, в което човек може се свърже лековато или без да е запознат с нещата.

Задълженията ѝ като съпруга? Стомахът ѝ се присви. О, Боже! Да не започне да ѝ говори сега за цинични стихове и пера? А може би се готвеше да я уведоми, че е от онези подобни на животни мъже, които, както бе разказвал братът на Лидия, обичали да седят на глава, голи, докато техните съпруги ги възбуждали по цялото тяло с маргаритка. Ужаси се при мисълта, че може да ѝ се наложи да изтърпи подобно изпитание.

— Като моя съпруга — продължи графът — вие, разбира се, ще получите титлата графиня. По-късно, моля се от този момент да ни делят повече години, ще станете маркиза.

Графиня? Маркиза? Софи вдигна рязко глава и този път се усмихна искрено. Тази част от брака си можеше да преглътне. С лекота.

Гостът се усмихна на свой ред.

— Радвам се да видя, че тази перспектива ви допада.

— Да — прошепна младата жена и отново сведе глава, преди да се втренчи в белега.

— Както със сигурност вече знаете, моята титла е съпроводена със завидно положение в обществото. Нито една врата в Англия няма да бъде затворена за вас, ако пожелаете да влезете. И още едно предимство — моето богатство. То е такова, че мога да ви обещаая следното: нито на вас, нито на нашите деца някога ще им липсва нещо.

Девојката кимна. Не можеше да не признае, че предложението му бе действително много добро. Ех, ако това се отнасяше и за лицето му. Линдхърст я стисна за ръката.

— Имате думата ми, че ще бъда изключително щедър съпруг. Сумата, която ще отделя за вас, ще ви дава възможност да изкупите всеки магазин в най-скъпите квартали, ако това е вашето желание. С две думи, можете да очаквате най-доброто от всичко, както подобава на вашето положение.

Най-доброто от всичко? Звучеше действително много хубаво. Щом наистина беше толкова богат, може би липсата на зестра и наличието на дългове нямаше да имат чак такова значение... особено ако успееше да го убеди, че измамата ѝ е породена от силните ѝ чувства към него. Хмм. Може би все пак планът на Едгар щеше да успее.

— И последно, но не на последно място — продължи младият мъж, — можете да разчитате на вечната ми преданост. Обещавам да се отнасям към вас с най-голямо уважение и доброта.

Преданост? Тази дума подейства като карфица на нарастващата ѝ като балон самоувереност. Невъзможно бе да не изпитва към нея нищо друго освен преданост! Страстното му ухаждане я бе накарало да мисли, че е влюбен. И то лудо. Ако се лъжеше...

Отхвърли смехотворните си предположения. Разбира се, че я обичаше. Как би могъл да не я обича? Тя беше откритието на сезона и всички господа я желаеха.

— Госпожице Барингтън?

Очевидно току-що бе казал нещо важно и тя го бе пропуснала.

— Съжалявам. Всичко това е толкова... изумително — заекна Софи, като се наложи да го погледне и да се усмихне. — Та какво казвахте?

Графът я докосна по бузата и тя трябваше да напрегне всичките си сили, за да се удържи да не трепне и да отмести рязко глава.

— Всичко е наред, скъпа. Съзнавам, че мисълта за предстоящ брак не може да не изпълни с трепет и боязън едно толкова младо създание.

— Понякога — да — съгласи се тя, като откъсна погледа си от лицето му.

По дяволите! Ето, че пак се бе вторачила в белега.

— В такъв случай се надявам да не се притесните ненужно, като ви кажа, че титлата графиня Линдхърст е свързана не само с много предимства, но и с не по-малко задължения.

— Разбира се, милорд. Вуйна ми ме е учила, че всяка титла носи със себе си голяма отговорност.

— Много мъдро от нейна страна — отговори тържествено гостът. — А казвала ли ви е случайно какво точно включва тя?

Девојката кимна.

— Обяснявала ми е, че трябва винаги да спазвам добрите маниери, за да не опетня името на съпруга си. Освен това трябва да бъда в течение на всичко, което висшето общество намира за забавно, за да мога да забавлявам гостите си по достоен за моето положение начин. Също така мой дълг е да се оправям с прислугата и да осигурявам нормалното функциониране на домакинството.

— Домакинствата — поправи я младият мъж. — В началото ще имате три дома, а когато станете маркиза, те ще се увеличат на шест.

— Три? — повтори Софи, като се молеше подобното му на дворец жилище на Пал Мал да е едно от тях.

— Три — потвърди той. — Ебатсън Хол в Дърам, Нюлин Манър в Херефордшир и Графорд Кийп в Лестър. Ще прекарваме най-голяма част от времето си в Нюлин, но ще посещаваме и другите две имения по два месеца всяка година. Като моя съпруга ваше задължение ще бъде да се грижите за селяните. Това включва да насочвате благотворителността, да организирате оказването на помощ на болните и да подготвяте селските празненства, като ежегодния празник на плодородието.

Девојката едва не хлъцна от изумление. Значи не само щеше да гние в дълбоката провинция, ами от нея се очакваше да се занимава с местните селяндури. Това бе наистина прекалено!

Мислите очевидно се бяха отразили на лицето ѝ, тъй като събеседникът ѝ отбеляза сухо:

— Доколкото разбирам, тези задължения ви се струват неприятни?

Младата жена се прокле за невниманието си. Трябваше да се научи да си владее изражението, преди да е объркала всичко. Тя заекна:

— Не неприятни, милорд, но... въз... сложни. Нали разбирате, не знам почти нищо за тези неща.

Настана кратка пауза, през която Софи започна да си мисли за най-лошото. И тогава Линдхърст се позасмя и рече:

— Разбира се, че не знаете, скъпа. Не съм и очаквал нещо друго. Това е едно от многото неща, на които ще трябва да ви науча, щом се оженим.

— Можете да бъдете сигурен, че ще следвам вашите указания по най-добрия начин, на който съм способна — заяви тържествено тя, изпълнена с огромно облекчение.

— Това е всичко, което ще искам някога от вас. А сега, след като вече ви го казах, мисля, че е време да отправя въпроса си. — Хвана двете ѝ ръце и я погледна в очите: — Госпожице Барингтън, ще ми окажете ли честта да станете моя съпруга?

Най-последно. Девојката разтегна устни във вече добре обиграната усмивка, вдигна поглед и отвърна с най-приятния тон, на който бе способна:

— Оказвате ми голяма чест, милорд. Да, ще се омъжа за вас.

Въпреки усилията думите ѝ прозвучаха равнодушно.

Очевидно за него бе важно само изричането на тези думи, защото негово височество се усмихна така, сякаш току-що му бяха обещали целия свят. Повдигна дланта ѝ, за да целуне с благоговение безименния ѝ пръст, и прошепна:

— Вие ме направихте най-щастливия мъж на земята, скъпа моя Софи; обещавам, че никога няма да съжалявате за това решение. — Доближи дланта ѝ до сърцето си и попита: — Мога ли сега да ви наричам Софи, след като вече сме сгодени?

— Разбира се, милорд.

— Никълъс — поправи я той. — Трябва да ме наричате Никълъс.

— Никълъс.

Значи това било първото му име. Дори не си бе задавала въпроса какво е то. Но нямаше възможност да размишлява повече; той обхвана

брадичката ѝ и повдигна сведената ѝ глава.

Привлече лицето ѝ по-близо до своето и промълви:

— Мисля, че според нашата традиция годежът се скрепява с целувка.

И без да чака отговор притисна устни към нейните.

Младата жена затвори клепачи. Стисна ги здраво. „Мисли за приятни неща. Мисли за приятни неща — занарежда си трескаво. — Представи си, че това е Джулиан.“

Колкото и да се стараяше обаче, оказа се невъзможно да си представи, че я целува нейният любим. Устните на Джулиан бяха меки и хладни, а на Линдхърст — твърди и горещи и я желяеха с плашеща страст.

О, Боже! Изглежда все пак щеше да се окаже от мъжете с маргаритките. Или още по-лошо, с крем-карамела. Пак братът на Лидия им беше казал, че някои мъже карали съпругите си да седат голи в голия им скут и близели крема, поставен в купичка между гърдите им. Дори само мисълта, че може да бъде подложена на нещо толкова недостойно, бе достатъчна, за да пожелае да умре.

Слава Богу, целувката беше кратка.

— А сега — прошепна той, като се отдръпна с усмивка — единственото, което остава да се направи, е да изберем датата за венчавката. Аз мислех това да стане някъде около Коледа, да речем двайсет и втори декември?

— Аз, във... — заекна Софи, разсеяна от ужасното подозрение, че годеникът ѝ може да спада към категорията на мъжете с крема. Двайсет и втори декември ли каза? Хмм, защо не? Отвори уста, за да даде съгласието си, но в този момент се досети, че времето беше от изключителна важност. Молеше се да не създаде впечатление, че е нахална, и така да го накара да оттегли предложението си. Същевременно не виждаше друга възможност, затова наклони глава и прошепна: — Не съм сигурна, че бих желала да чакам толкова дълго.

Мълчание.

Вече започваше да се страхува от най-лошото, когато графът се позасмя.

— Честно казано, скъпа, след като те целунах и аз вече не съм сигурен, че искам да чакам толкова дълго.

Явно бе от мъжете с крема. Определено беше от тях. Дланта му отново обхвана брадичката ѝ.

— Кажете само думата, сладка Софи, и ще се сдобия със специално разрешително. Можем да се оженим и преди да са изминали две седмици.

— И тази дума е? — попита тихо тя.

Линдхърст я целуна. В целувката вложи цялата нежност и благоговение, които можеше да желае едно момиче от своя годеник. За нейна изненада тя изобщо не бе така ужасна като първата. Особено когато не мислеше за маргаритки или крем-карамел.

Подобно на първата целувка и тази приключи бързо. Но този път младият мъж не се отдръпна; приведе глава и се взря в очите ѝ.

„Кафяви“ — отбеляза девойката. Очите му имаха топъл кафяв цвят и бяха обградени с достойни за завист ресници. Всъщност бяха направо красиви.

Само да не се намираха на това съсипано лице.

— Думата ли? — промълви най-сетне той, като прекара палец по лицето ѝ. — Това бе неизреченото обещание за целувка от ваша страна.

Всичко беше приключило. Най-сетне.

Софи никога не се бе чувствала по-нещастна. Мисълта, че в края на месеца ще стане съпруга на Линдхърст, и ужасният пристъп на мигрена я караха да се моли за бърза и милостива смърт.

Елоиз несъзнателно бе допринесла за увеличаване на мъките ѝ; тя се бе надвесила над леглото ѝ и бърбеше неуморно като сврака.

— Трябва да кажа, че Еди е много доволен от начина, по който си се справила с Линдхърст. Ами да, негово височество пожела да се венчае след две седмици. Ако питаш мен, подобно нетърпение отговаря напълно на нашия план. Струва ми се, че е дошъл краят на тревогите ни.

„На твоите, може би. Но моите тепърва започват“ — помисли си мрачно момичето. Само след две седмици щеше да стане графиня Линдхърст. Това означаваше, че трябваше да се заеме с кошмарното задължение да зачене. А за тази цел щеше да се наложи...

Потръпна конвулсивно.

— Бедничката. Студено ли ти е? — попита вуйна й.

Девојката отвори очи с намерение да отговори, но в крайна сметка само изпъшка и веднага стисна отново клепачи. Пердетата бяха спуснати, но обедното слънце блестеше през пролуките и забиваше нагорещени до червено ножове в очите и главата й.

Очевидно графинята прие стенанието като потвърждение, защото рече:

— Да. Тук наистина е малко студено. Ще повикам някой слуга, за да запали огън.

Изплашена от перспективата за още светлина, племенницата й понечи да поклати глава. Още първото движение обаче изпрати парализираща болка към слепоочията й, така че тя си наложи да застане неподвижно и изрече:

— Не. Не ми е студено, просто ми е зле. Ужасно зле. Главата ми...

Гласът й премина в стенание и тя притисна с ръка челото си.

Елоиз отвърна:

— Знам, миличка, знам, че те боли. — Внимателно отмести ръката от челото и постави компрес. — Мадмоазел отиде да ти приготви специалния си билков чай срещу мигрена.

Софи направи гримаса. Какъв ужасен вкус имаше този чай само! Но пък обикновено след около половин час главоболието й минаваше, така че щеше да го изпие.

Точно в този момент на вратата се почука леко и някой я откряна. Девојката чу тихото изшумоляване на полите на вуйна си, която тръгна натам. Разпозна гласа на нейната камериерка, но тя говореше прекалено тихо, за да долови думите й.

След няколко минути вратата се затвори безшумно. Малко покъсно компресът бе свален от челото й.

— Ето ти чая, скъпа. Трябва да се надигнеш, за да го изпиеш.

Беше Елоиз.

Тя помогна на племенницата си, като струпа зад гърба й четири дебели възглавници и поднесе към устните й чаша, от която се вдигаше пара.

— Изпий го бавно. Глътчица по глътчица.

Софи послушно изпълни указанията, като съдържаше дъха си заради ужасния мирис на чая.

Когато чашата се изпразни, болната се отпусна в леглото с нов компрес на челото, вуйна ѝ ѝ пожела приятни сънища и се измъкна безшумно от стаята.

„Да заспя, точно така. Да се изгубя в сънищата си... да избягам от проблемите“ — помисли си младата жена. Вече се унасяше, готова да потъне в сладката забрава на съня, когато внезапно се сети за Джулиан и какво ще си помисли, когато научи за нейния годеж.

„Ох! Какво лошо, егоистично момиче съм само!“ — укори се тя и се върна към реалността. Дотолкова бе обзета от самосъжаление, че бе забравила да помисли за него. А сега, когато най-сетне го направи, ѝ се прииска да заплаче от отчаяние.

Бедният ѝ, скъпият ѝ възлюбен. Със сигурност не би повярвал, че тя се омъжва по своя желание за Линдхърст.

„Никога не би го повярвал“ — рече си твърдо Софи. Беше достатъчно да препрочете една от десетките бележчици, които му бе писала, за да му даде да разбере колко силно го обожава. Не. Никога не би си помислил, че го е заблуждавала. Освен ако...

Освен ако в болката си не предпочете да пренебрегне доказателствата за нейната любов и да я сметне за безсърдечна флиртаджийка и предателка.

При тази мисъл я обзе паника. Това бе напълно възможно, особено като се имаше предвид, че сърцето му вече бе разбито от друга жена.

Беше споделил с нея това в деня, в който ѝ разкри любовта си; искаше да разбере толкова ли сериозни са чувствата му, че рискува да бъде наранен отново. Припомни си тъгата му, когато бе споделил този случай с нея, и паниката ѝ нарасна. Той бе наранен дълбоко. Толкова дълбоко, че наред разказа си избухна в плач и я помоли никога да не го изоставя. Уверяваше я, че тя е всичко за него, повече от самия живот. Развълнувана до сълзи, Софи го бе прегърнала и се бе заклела, че ще го обича вечно.

При спомена за тази нежна сцена очите ѝ се напълниха със сълзи. Непременно трябваше да види своя любим и да го увери в своите чувства... преди да чуе за нейния годеж и да изживее отново онзи кошмар. След като споделеше с него тревогата си от предстоящата женитба, той щеше...

Ами да, нямаше да ѝ позволи да се омъжи за Линдхърст. Софи плесна с ръце, обхваната от внезапно вълнение. Колко пъти само ѝ беше казал, че я обожава и е готов да направи и невъзможното за тяхната любов? При това положение вероятно щеше да настоява да избягат в Гретна Грийн.

Представи си как преминават границата, като се опиваше от перспективата за подобно приключение. Но тогава се сети за дълговете си. Как ли щеше да реагира той, като му кажеше за тях?

Замисли се върху проблема, но бързо го отхвърли с усмивка. Той я обичаше и никога нямаше да позволи парите да застанат на пътя към щастието им. Освен това дълговете ѝ не бяха чак толкова големи. Едгар бе казал, че са само петнайсет хиляди лири. По-точно, петнайсет хиляди двеста шейсет и три. Разбира се, Джулиан с радост щеше да отстрани тази пречка. Ако не да погаси цялата сума, поне колкото да задоволи нейните кредитори, докато изплаща постепенно остатъка от своя ежегоден доход от десет хиляди.

Ами ако покриването на тази сума направеше невъзможно оставането им в Лондон, за да се наслаждават на удоволствията, които предлагаше столицата? Девойката свали компреса от челото си, надигна се и седна; главоболието бе изчезнало с възраждането на оптимизма. Щом Джулиан щеше да бъде до нея, тя с радост щеше да отиде в провинцията... ако се наложи и завинаги. Несъмнено той споделяше чувствата ѝ.

Единственият ѝ проблем сега бе да го види, преди да е чул за предстоящата женитба. Непременно трябваше да го направи. Изпращането на бележка нямаше да свърши работа. Никога нямаше да успее да обясни в писмена форма случилото се или дълбочината на своите чувства.

Притисна колене към гърдите си, подпря брадичка на тях и се замисли. И дума не можеше да става да чака вечерния прием у Сийбрайт, за да му каже. Дотогава новината щеше да се е разпространила из цяла Англия и той сигурно щеше да бъде прекалено съсипан, за да отиде там.

Потърка разсеяно носа си, търсейки друго решение. Хайд Парк. Всички млади ергени минаваха през Ротън Роу в пет следобед. Може би щеше да успее да поговори с него там.

Размисли върху плана и се отпусна на възглавниците си. Не. Това никога нямаше да свърши работа. Дори дотогава все още да не бе станало прекалено късно, двамата нямаше да имат възможност да си поговорят насаме. И мадмоазел, и кочияшът на вуйна й винаги я следваха неотстъпно като сенки.

Оставаше само една възможност, шокираща и скандална; беше се надявала, че ще може да я избегне. Трябваше да отиде в дома на Джулиан още сега, тази сутрин, преди да е чул новината. Това наистина бе единствената й възможност.

Щеше ли да се осмели да направи нещо толкова дръзко? Ако я видеха, това моментално щеше да съсипе репутацията й. Представителите на висшето общество смятаха посещението в дома на неженен джентълмен за непроситим грях, почти равносителен на убийство.

Посещението на ерген, да. Нямаше обаче нищо греховно в това съпругата да отиде у дома при своя съпруг.

Лицето на девойката се озари от усмивка. Тя щеше да му стане съпруга. По времето, когато вестта за недискретността й се разпространеше, ако изобщо някой я забележеше, тя щеше да бъде омъжена. Щеше да е съпруга на мъжа, чийто дом бе посетила.

Щеше да бъде виконтеса Оксли.

Изрече името на глас, наслаждавайки се на усещането. Дори драконите да я видеха в момента, в който чука на вратата му, положението й в обществото щеше да бъде осигурено, щом се разбере за тайната им венчавка. Нещо повече, дързостта им вероятно щеше да ги направи най-честваната и романтична двойка в цял Лондон.

Взела решение, Софи отметна завивките и се измъкна от леглото. Едва когато се облече, се замисли как нейните действия ще се отразят на Линдхърст.

Щеше да бъде сломен, разбира се. Както всички ергени от висшето общество той я обожаваше и желаше да се ожени за нея. За разлика от останалите обаче той притежаваше арогантно, прекалено развито чувство за гордост...

...Студена, аристократична гордост, която можеше да премине в отмъстителност, ако бъде предизвикана.

Пръстите ѝ замръзнаха върху копчетата. Боже милостиви! Ами ако насочеше гнева си срещу Джулиан и го призовеше на дуел? Дуелирането беше незаконно, но бе чувала, че все още се практикува, обикновено по повод на сърдечни въпроси като този.

Представи си с ужас Джулиан и Линдхърст на бледата утринна светлина, насочили пистолетите си един към друг. И тогава се сети за съдържания граф и се засмя.

Каква глупачка беше! Ами да, негово тъпо и вечно благоприличие височество беше последният човек в Лондон, който би извършил нещо толкова опасно или оспорвано като дуелиране.

Поклати глава на собствената си недосетливост. Не. Случилото се несъмнено щеше да засегне гордостта на Линдхърст, но с времето раната му щеше да зарасне. Дотолкова, че най-вероятно щеше да се върне в Лондон за следващия сезон и да си намери друга съпруга. Ако беше толкова умен, колкото се говореше, щеше да се поучи от горчивия си опит и щеше да потърси по-подходяща жена за себе си — с великолепен произход и външност, за която не си заслужава да се говори.

В крайна сметка щеше да бъде по-щастлив с такава съпруга. И кой знае? Един ден може би щеше да види нейното предателство като благословия за себе си и ще ѝ прости, макар че това изобщо не я интересуваше.

Тя щеше да има своя Джулиан и нищо друго нямаше значение.

ГЛАВА 4

Високомерният поглед на иконома стресна Софи и тя за момент изгуби самообладание. Къде беше Джулиан? Очакваше той да отговори на почукването ѝ. Дотолкова бе убедена в това, че по време на пътуването в мизерната двуколка си бе представяла мига, в който той щеше да отвори вратата и да я види на прага.

Каква прекрасна мечта бе това! Особено в тази част, в която той я притиска в обятията си и я целува нежно и страстно за добре дошла. И... Завиваше ѝ се свят само като си помислеше.

— Госпожице? — Девојката го изгледа безмълвно, все още обсебена от своите мечти, и той нетърпеливо додаде: — По каква работа, госпожице? Не мога да ви чакам цял ден.

По каква работа? Софи примигна. Да. Разбира се. Как можеше да позволи да бъде отклонена от целта си от подобна дребна пречка. Ами да, трябваше само да помоли да се види с Джулиан. Той щеше да дойде и мечтата ѝ щеше да се осъществи. Тя кимна и отвърна:

— Госпожица Софи Барингтън желае да се види с виконт Оксли по личен въпрос от изключителна важност.

— Личен въпрос, така ли? — Икономът сви устни и я огледа от главата до петите. За разлика от господата от висшето общество, които се ококорваха само като я видеха, той не се впечатли изобщо от вида ѝ; отклони поглед без да поспре поне за миг, за да се наслади на женския ѝ чар. Вместо това промърмори: — Негово височество все по лични въпроси го търсят.

Девојката не обърна внимание на забележката му; прекалено възмутена от проявеното безразличие, дори не се замисли върху думите му. Нахален стар плебей! Изобщо не я вълнуваше какво си мисли той. Очевидно бе прекалено стар, за да може да оцени несравнимото. Тя си обеща да го изгони в мига, в който стане виконтеса Оксли, и додаде студено:

— Кажете на негово височество, че съм тук. Веднага.

— Визитната ви картичка?

Софи му хвърли изпепеляващ поглед, отвори чантичката си и извади визитната си картичка със златни ръбове. Докато му я подаваше, си мислеше: „Не, няма да чакам да се оженим с Джулиан, за да изхвърля стария негодник. Ще настоя това да стане незабавно.“

С изписано на намръщеното му лице неодобрение икономът хвана визитката с два пръста, сякаш се гнусеше от нея. После я огледа и рече:

— Отивам да видя дали негово височество приема. Без да я погледне повече, той затвори вратата и я остави да стои на площадката отпред като амбулантен търговец, чиито стоки никой не желае.

Софи се взря в чукчето на входната врата; никога досега не бе изпитвала такова силно възмущение. Невъзпитан стар пръч! Как смееше да се отнася така с нея! Първо я държа два часа на входната площадка и я разпитва като изправен пред съда джебчия. А сега това! Наистина прекали! Наистина. Особено след всичко, което бе изстрадала, докато дойде тук.

А тя действително бе страдала ужасно, защото бе принудена за пръв и ако имаше късмет, последен път да използва обществена карета. Изобщо не предполагаше колко зле обзаведени са обществените двуколки, да не говорим колко отвратително миришеха... Тропна с крак в безсилен гняв.

През този кратък миг девойката се замисли сериозно дали да не слезе обратно по стълбите и да наеме първата двуколка, която види. Но тогава се сети защо е дошла и забрави всяка мисъл за отстъпление.

Беше дошла, за да се омъжи за Джулиан.

Не си ли заслужаваше да изтърпи едночасово неудобство, ако благодарение на това ще бъде с него до края на живота си?

Въздъхна примирено и се огледа, за да се увери, че никой не я наблюдава. Планът ѝ не се развиваше според предвижданията ѝ, но и нямаше причина да се откаже. Освен това бе глупаво да мисли, че ще ѝ отвори лично Джулиан. Все пак той беше виконт. Разбира се, че ще има иконом...

Иконом, който май бе решил да не удовлетвори молбата ѝ. Тъкмо се готвеше да почука отново, когато, вратата се отвори. Сигурна, че това е Джулиан, тя се усмихна и пристъпи напред, готова да се хвърли в обятията му.

За нейно разочарование пак се появи икономът и сега изглеждаше дори още по-строг. Отстъпи встрани, за да ѝ направи път, като посочи плавно с ръка:

— Негово височество ще ви приеме веднага.

Първото, което ѝ направи впечатление, щом пристъпи във вестибюла, бе липсата на всякакви декорации. Помещението беше крещящо голо.

За разлика от всички вестибюли, които бе видяла през този сезон, по перленосивите стени пред погледа ѝ нямаше нито една картина, нито един стенопис или гоблен. И още по-любопитно, нито един стол и дори задължителната масичка със сребърен поднос за визитните картички на посетителите. Не се виждаше нищо друго освен един килим на пода.

Девојката се подчини на командата на иконома и заизкачва стълбите. После тръгна по коридора на втория етаж, като си отбелязваше наум промените, които щеше да направи, щом стане виконтеса Оксли. Бе успяла да си представи само гръцката ваза и статуята на нимфа, когато водачът ѝ спря пред една полуотворена врата.

Вътре видя Джулиан, полуизлегнат на един стол. Беше наметнат само с небесносин халат и косата му беше съвсем неартистично разрошена. Очевидно току-що ставаше от сън.

Софи побутна вратата, за да я отвори напълно.

— Джулиан?

Щом я видя, той скочи на крака и протегна ръце.

— Софи, скъпа. Каква прекрасна изненада.

Без да обръща внимание на неприличния му вид, тя полетя в подканящите я обятия и отвърна с радост на целувката му.

— О, Джулиан. Просто трябваше да те видя — изхлипа младата жена, като даде воля на насъбралата се в гърдите ѝ мъка. — Случи се нещо ужасно!

Той леко се отдръпна и се взря тревожно в лицето ѝ.

— Какво, скъпа? Какво се случи?

Софи потрепера и поклати глава; внезапно я обзеха прекалено силни емоции, за да е в състояние да говори. Виконтът зацъка с език и това ѝ напомни за Елоиз.

— Не е възможно нещата да са чак толкова ужасни! Сигурен съм, че ще мога да ги оправя, ако само ми кажеш за какво точно става дума.

Изпълнена с отчаяно желание да сподели с него проблемите си, да му позволи да отнеме тежкия товар от раменете ѝ и да го понесе върху своите, които бяха несравнимо по-широки, девойката се опита да обясни. Въпреки героичните ѝ усилия обаче думите засядаха в гърлото ѝ и от него излезе само някакво приглушено писукане.

— Хайде, хайде, успокой се, миличко. Знаеш, че ще направя всичко за теб — прошепна той, като озари с топлия си син поглед облените ѝ в сълзи очи. — Наистина. Но не бих могъл да ти помогна, ако не ми кажеш какво е станало.

Гледаше я с такава любов, че тя се поуспокои и успя да промърмори:

— Това е онзи... онзи грозен... отегчителен!... Лорд Линдхърст. Вуйна ми и братовчед ми настояват да се омъжа за него. Трябва да се венчаем след две седмици. Две седмици! — повтори тя.

— Шшт! Успокой се, скъпа — зашепна ласкаво Джулиан, като я потупваше по гърба, сякаш беше измъчвано от колики бебе. — Положението надали е толкова страшно, колкото си мислиш.

— Не е страшно ли? То е... то е... — Поклати глава, като търсеше достатъчно силна дума, за да изрази отвращението, с което я изпълваше този брак. — То е непоносимо! Нещо, което не може да бъде понесено — изплака най-сетне тя. — Ще трябва да се омъжа за човек, чието лице не мога да понасям. Само като си помисля какво изпитание би било да прекарам целия си живот, като гледам този грозен белег...

Не довърши мисълта си и потръпна от погнуса. Някъде отдясно долетя тих смях:

— Аз самият винаги съм смятал този белег за малко страшничък, но смея да кажа, че вие сте първото момиче, достатъчно разумно, за да го види. — Последва ново изсмиване. — Или може би сте първото достатъчно дръзко момиче, за да изрази на глас истинското си мнение?

Софи хлъцна, отскочи от обятията на своя любим и се взря ужасена натам, откъдето идваше гласът.

На не повече от метър и половина, с чаша бренди в ръка, ако се съдеше по цвета на течността, седеше лорд Куентин Съмървил, братът на Линдхърст.

Прииска ѝ се да умре на място.

— О-о... о-о! — заекна тя; не беше в състояние да направи или да каже каквото и да било повече.

Той се изсмя и се изправи. Изля останалото питие в гърлото си и заяви:

— Не се страхувайте, госпожице Барингтън. Уверявам ви, че вашето не особено ласкателно мнение за брат ми изобщо не ме засегна. Ако не сте чули, ще ви кажа, че двамата с негово височество не сме в особено добри отношения.

С прочутата си усмивка, разтопила стотици сърца само през този сезон, младият мъж остави празната чаша върху масичката за чай и се протегна като котка.

— Да знаеш, Оксли — изсумтя той, като прокара пръсти през разрошените си къдрици, — този диван е дяволски неудобен за спане.

Джулиан отвърна:

— Фризел се опита да те закара до леглото, но ти не искаше да имаш нищо общо с тази идея. Спомена нещо, че трябвало да отидеш при Хариет.

Куентин направи гримаса.

— Хариет, да. Сега си спомням, че обещах да я посетя снощи. Тя несъмнено е страшно ядосана, че не изпълних обещанието си.

Изглежда се замисли за момент върху проблема с Хариет, после сви рамене и се изправи вдървено на крака. Дори така разрошен, който знае как успяваше да изглежда невъзможно красив и елегантен.

— Добре, де — промърмори той и вдигна смачканото сако, което му бе служило за възглавница. — Някоя джунджурия от „Ръндъл анд Бридж“ ще ѝ помогне да си оправи настроението. — Направи нещо като поклон към Софи. — Извинете ме, госпожице Барингтън. Оставям двете влюбени птички. Трябва да решите как да се спасите от брачния ад с моя брат.

Когато вратата се затвори след него, девойката премести смаяния си поглед към все още усмихнатото лице на Джулиан.

— Аз... мислех, че сме сами. Изобщо... — Направи безпомощно движение с длан; усещаше, че ѝ става по-зле. — Изобщо не съм предполагала, че по това време тук ще има някой друг.

— Не знаеше ли, че Съмървил живее тук?

Изгубила ума и дума от унижение, Софи поклати глава.

— Е, да знаеш, че живее. Както и Хъкнел, и Дюмонт.

— Тук живеете четирима? — изписка тя.

Беше скандално да отидеш в дома на един ерген, но да посетиш жилището на четирима бе равносилно на обществено самоубийство. Достатъчно беше някой само да заподозре, че е идвала тук, и репутацията ѝ щеше да бъде съсипана. Дори бракът с Джулиан нямаше да я спаси от отхвърляне от висшето общество.

Забелязал тревогата ѝ, виконтът отново зацъка с език, подобно на Елоиз, и отново я привлече в обятията си.

— Не се безпокой, скъпа — приласка я той. — Съмървил е добро момче и няма да спомене, че си идвала тук. Няма да го направи, ако го накарам да ми се закълне да мълчи.

Девојката скри лице в халата му; искаше ѝ се земята да се разтвори и да я погълне.

— Оох! Никога не съм се чувствала толкова неудобно в живота си. Какво ли ще си помисли за мен негово височество.

Джулиан се засмя и я целуна по ухото.

— Куент мисли, че си най-очарователното и красиво момиче на света.

— Но начинът, по който се държах... ужасните неща, които наговорих за брат му.

— Както самият той ти каза, двамата не ги свързва никаква обич. Смята, че Линдхърст е арогантен, надут глупак и аз съм напълно съгласен с неговата преценка. Несъмнено сега изпитва още по-голямо уважение към тебе, след като ти прояви проникателност да видиш човека зад титлите и богатството.

Думите му не успокоиха ни най-малко Софи, която стискаше копринения му халат.

— О-о, но това е ужасно — възкликна тя. — Каква глупачка съм. Изобщо не трябваше да идвам тук. Трябваше да...

— Разбира се, че трябваше да дойдеш — прекъсна я младият мъж.

— Но...

— Погледни ме, Софи.

Макар и нежен, гласът му прозвуча твърдо. Тя неохотно се подчини.

Виконтът хвана брадичката ѝ, приближи лицето ѝ към своето и прошепна:

— Обичам те, Софи, и искам винаги да се обръщаш към мен, когато имаш неприятности. Знаеш, че ще направя всичко за теб. — Наведе глава и я целуна леко по устните. — Каквото и да е то.

Девојката се притисна в любимия си, трогната до сълзи от думите му. Остана известно време така, заровила лице в гърдите му, утешавана от силните удари на сърцето му. Когато най-сетне мъката ѝ се поутоложи, тя се поотдръпна и впери изпълнен с обожание поглед в красивото му лице. Преливаща от любов, която не бе предполагала, че е възможна, тя прошепна:

— Знаех, че мога да разчитам да ми помогнеш. Знаех.

Младият мъж нежно ѝ се усмихна.

— Винаги, скъпа моя, винаги ще ти помагам, колкото и ужасен да е проблемът ти.

— Не мога да си представя по-ужасен от този проблем. — Стисна отново робата му, но този път без предишното отчаяние. — О, Джулиан! Какво ще правим? Едгар настоява да се омъжа за Линдхърст. Накара ме тази сутрин да приема предложението му за женитба.

Усмивката на виконта се стопи и изражението му стана тържествено. Доближи лице към нейното и промълви:

— Обичаш ли ме, Софи? Истински и дълбоко?

— Знаеш, че те обичам.

— Достатъчно, за да прекараш остатъка от живота си с мен?

Почувства се много щастлива, любовта, чиста и бурна, избухна в гърдите ѝ, когато осъзна какво означават думите му. Както се бе надявала, той щеше да се ожени за нея, за да я спаси от Линдхърст. Трогната, Софи прошепна:

— Да, Джулиан. Да! Обичам те с цялото си сърце. Не съм ли ти го казвала десетки пъти?

— Просто исках да съм сигурен в чувствата ти.

Тя обви ръце около врата му и придърпа главата му към себе си.

— Никога не съм обичала други и никога няма да обичам. Ти си единственият мъж на света за мен.

И запечата думите си със страстна целувка. Младият мъж изпъшка и я притисна силно.

— А ти, скъпа моя, си единствената жена за мен. Омъжи се за мен, Софи. Днес. Ще избягаме в Гретна Грийн и ще те спасим от Линдхърст. — Целуна я отново. — Кажй „да“. Кажй, че ще бъдеш моя.

Идеше й да закрепчи от радост. Най-съкровените й мечти щяха да се осъществят. Щеше да стане виконтеса Оксли. Прегърна го щастливо през кръста и извика:

— Да. О, да! Да тръгваме веднага! На минутата!

Джулиан се засмя.

— Не бих могъл да тръгна за Гретна Грийн по халат, макар че... — Усмивката му стана дяволита. — Липсата на дрехи ще бъде добре дошла след това.

След това. Софи сведе глава, като се изчерви при мисълта за онова, което следваше след церемонията. Странно, но в мислите си за Джулиан тя никога не бе стигала по-далеч от олтара, докато в случая с Линдхърст беше точно обратното. Но сега тя се запита що за човек беше любимият й.

Някак си не можеше да си го представи с маргаритките или с крема. Не. Помъчи се да си припомни разказите на брата на Лидия за брачното ложе. А, да. Той вероятно беше от поетичния тип с бонбоните... от тези, които хранеха жената с подобрани сладкиши, докато я ухахваха с романтични стихове.

Тази мисъл не й даваше покой. Погледна крадешком към лицето му. Джулиан я наблюдаваше усмихнат като влюбен бъдещ младоженец. Да. Определено беше от мъжете с бонбоните и поезията. Софи срамежливо отвърна на усмивката му.

Виконтът изпъшка и така я притисна към себе си, че тя усети очертанията на тялото му през тънкия плат на халата.

— Боже мой, Софи, нямаш представа колко съм мечтал за този миг. Толкова си красива, толкова неустоима. Би могла да имаш всеки мъж от висшето общество, някой много по-богат и с много по-висока титла от моята. Чувствам се недостоен за теб.

— Разбира се, че си достоен. Няма по-достоен от теб в цялото висше общество — увери го девойката, като приглади назад падналия върху челото му кичур коса. Това съпружеско движение й хареса и тя го повтори, като се опиваше от мисълта, че ще може да го прави всяка сутрин. — Колкото до богатството и титлите, бих предпочела да водя по-скромнен живот като твоя виконтеса, отколкото да живея пищно като

маркиза на Линдхърст. Твоята любов е единственото богатство, което желая.

— Скромнен живот ли? — Младият мъж снизходително се засмя, сякаш тя бе малко дете, което току-що бе изрекло нещо особено глупаво. — Скъпа ми Софи. Ние наистина няма да живеем така разкошно, както би живяла ти с Линдхърст, но животът ни в никакъв случай няма да бъде скромнен. С моите десет хиляди годишно и с твоето наследство ще се справяме чудесно.

Девојката замръзна, а после отвърна поглед от усмихнатото му лице; щастие то ѝ помръкна при споменаването на нейното наследство. Естествено трябваше да му каже, че от него не е останало нищо. И точно така щеше да направи. Просто се бе надявала, че ще може да съобщи тази неприятна вест по-късно, след като се порадва поне за час на еуфорията във връзка с предстоящата си женитба.

— Скъпа? Да не би да казах нещо, с което те разстроих?

— Не. Просто...

Гласът ѝ секна. Внезапно я обзе тревога. Ами ако той откажеше да вземе обременена с дългове жена? Беше чувала, че мъжете се ръководят в по-голяма степен от ума си, отколкото от сърцето.

— Софи? — Хвана я за брадичката и привлече лицето ѝ към своето. След като се взира в нея в продължение на няколко секунди, се намръщи и промълви: — Бях прав. Ти си смутена. Не си много сигурна дали искаш да се омъжиш за мен, нали?

— О, не! — възкликна младата жена; не можеше да повярва, че изобщо ѝ задаваше подобен въпрос.

— Какво тогава? Какво те измъчва? Знаеш, че можеш да ми се довериш.

Изглеждаше толкова искрен, толкова всеотдаен в желанието си да ѝ помогне, че мрачните ѝ мисли се изпариха. Той, разбира се, нямаше да постави парите над любовта им. Просто не беше такъв човек. Каква глупачка беше да се тормози с подобни предположения. Софи се усмихна и като срещна погледа му, отговори:

— Има нещо във връзка с моето наследство, което трябва да знаеш.

Джулиан отвърна на усмивката ѝ с видимо облекчение.

— Ако се тревожиш, че братовчед ти ще откаже да ни даде твоята зестра, задето си постъпила против волята му, престани да се

измъчваш; уверявам те, че не може да го направи. Ще го изправим пред съда, ако само опита да стори такова нещо.

— Не, не е... не е това. Става дума за... ами... — Преглътна с усилие и тихо изрече: — Няма никаква зестра.

Той се сви, сякаш го бе ударила с камшик.

— Какво?

— Няма никаква зестра — повтори девойката, този път по-силно. Изуменият му поглед я накара да добави: — Имах зестра, но... но братовчед ми я пропилял.

Очите на виконта се изцъклиха.

— Цялата?

Софи кимна.

— Дори по-лошо — имаме дългове. Заради тях трябва да се омъжа за Линдхърст.

Той със сигурност нямаше да има по-шокиран вид, ако току-що го бе обявила за пладнешки разбойник.

— Линдхърст знае ли? — изрече невярващо той.

— Не. О, не! Няма представа за това. Никой от висшето общество не знае. Дори аз го научих едва снощи. — Девойката поклати глава; тя самата все още не бе преодоляла напълно изумлението си от неочакваното развитие на нещата. — Аз съм пионка в плана на Едгар за спасяването ни от затвора за дългове.

— План ли?

Джулиан се отдръпна от обятията ѝ и се намръщи.

Смръщването му със сигурност се дължеше на възмущението от безочливия начин, по който се бе опитал да я използва Едгар. Тя го запозна накратко с въпросния план. Когато приключи, любимият ѝ се изсмя и заяви:

— С други думи, ти си се готвела да метнеш Линдхърст. Колко забавно щеше да бъде — високопоставеният и властен граф Линдхърст, направен на глупак. Това би намалило влиянието му с едно-две деления, бих казал.

Софи го гледаше занемяла. Не беше очаквала подобна реакция от него. Беше се надявала да ѝ каже, че ще изплати дълговете ѝ и двамата ще заживеят щастливо заедно. Вкопчена здраво в своята мечта, тя обви ръце около кръста му и прошепна:

— Но всичко това не ни интересува. Единственото, което има значение, е, че ще бъдем заедно.

Той хвана ръцете ѝ, отблъсна я и заяви:

— Напротив, живо ни интересува. По една случайност аз също съм затруднен финансово.

Софи заклати глава, неспособна да приеме внезапната грубост в гласа му.

— Ще се оправим някак си — увери го тя, убедена, че суровото му изражение е резултат от току-що преживения шок. — Ако управляваме добре доходите ти, за няколко години ще успеем да изплатим дълговете. Разбира се, това означава, че най-вероятно ще трябва да живеем в твоето имение.

Виконтът я изгледа така, сякаш си е изгубила ума, а след това изсумтя и отново я отблъсна.

— Не желая да се „оправям някак си“ и определено не искам да се затворя през следващите няколко години в Линкълншир.

— Какво значение има къде или колко скромно ще живеем, щом ще бъдем заедно? — възкликна тя, отказвайки да повярва, че любимият ѝ говори сериозно. — Любовта ще ни помогне да се справим.

— Любов ли? — изсмя се виконтът. — Любовта няма нищо общо с желанието ми да се ожения за теб.

— Но ти каза, че ме обичаш. Закле се, че си готов на всичко заради тази любов.

— Красиви слова, нищо повече. Същите празни думи, които използва всеки мъж, за да си хване някоя богата съпруга. — Скръсти ръце пред гърдите си и я изгледа с презрение. — Ако си повярвала на красивите думи, които мъжете ти шепнеха през целия сезон, значи си по-глупава, отколкото те мислех.

Девојката отвърна на погледа му; очите ѝ започваха да се пълнят със сълзи.

— Значи не ме обичаш? — попита задавено тя; струваше ѝ се, че ѝ изтръгват сърцето от гърдите.

— Може да си глупачка, но поне учиш бързо — изрече той. — Не, не те обичам. И никога не съм те обичал, макар че, ако притежаваше зестрата, за която се говореше, с радост щях да се ожения за теб. Все пак ти си една много красива жена и аз те пожелах в мига, в

който те зърнах. — Наклони глава и замислено я изгледа. — Всъщност все още те желая. Хмм. Може би все пак бих могъл да ти помогна. Да — кимна Джулиан, — струва ми се, че мога. Достатъчно е да се съгласиш да ми станеш любовница и аз ще уредя кредиторите ти никога да не те намерят.

Софи хлъцна от негодувание.

— Твоя любовница? Ама... но... това е...

— Изключително благородно от моя страна — намеси се виконтът, протегна ръка и плъзна пръст по извивката на едната ѝ гърда. — Помисли само, скъпа. По този начин не само ще ти бъде спестен ужасът от затвора, ами и ще имаш удоволствието да бъдеш обект на интимно внимание от моя страна. А след като твърдиш, че ме обичаш, тази възможност би трябвало да ти допадне безкрайно много.

Софи отблъсна ръката му; никога не се бе чувствала толкова унижена.

— Как смееш да ме обиждаш така?

Той се засмя.

— Хайде, хайде, скъпа. Не мисли за това като за обида, а като за спасение.

— Предпочитам да се омъжа за Линдхърст, отколкото да вляза в такива... въъ, в такива недостойни отношения — отвърна тя и наистина го мислеше.

— Може би, но се страхувам, че бракът с Линдхърст не е решение, на което би могла да разчиташ отсега нататък.

— Разбира се, че е. Официално съм сгодена с него. До довечера всички в Лондон ще знаят за предстоящата ни венчавка.

— До довечера всички в Лондон ще знаят за посещенияето ти тук и за пропиляното ти наследство. И мога да те уверя, че нито висшето общество, нито Линдхърст биха погледнали с добро око на опита да бъдат направени на глупаци.

Софи не можеше да повярва на ушите си.

— Не би го направил!

— Напротив, бих. Нали разбираш, скъпа, макар да нямам намерение да се женя за теб, аз те искам в леглото си. И то много. А когато искам нещо, винаги го получавам.

Девојката се сопна, треперейки от омраза.

— Не и този път. Ще отричам твърденията ти до последния си дъх. Ти ще имаш срещу моята дума само своята.

— И на Съмървил — напомни й той. — Със сигурност ще успея да убедя и Хъкнел и Дюмонт да вземат моята страна. Ставаме четирима срещу теб.

— Ти си отвратителен — изсъска Софи. — Не разбирам как изобщо някога съм те мислила за мил и благороден.

— Вече ти обясних как: ти си глупачка.

С изпепеляващ поглед тя изрече:

— Може да съм глупачка, но не съм развратница. Никога няма да ме имаш като своя любовница. Никога!

Джулиан се ухили самодоволно.

— Ще видим.

ГЛАВА 5

Денят действително бе преминал задоволително. Цял следобед Никълъс бе писал на родителите и роднините си за предстоящата си женитба, а сега изминаваше краткото разстояние до своя клуб, за да съобщи новината и на своите приятели. Бе мечтал за това почти от мига, в който за пръв път бе зърнал госпожица Барингтън; тази победа щеше да изпълни със завист всички ергени от висшето общество.

Усмихна се при тази мисъл. В този момент каретата му спря пред „Уайт“. За разлика от родителите му, които щяха да се почувстват много щастливи при вестта за годежа, познатите му щяха да са разочаровани. Както винаги в подобна ситуация щяха да започнат да го наричат с всички възможни обидни имена — на шега, разбира се — след което щяха да го потупат по гърба и да вдигнат тостове за негово щастие.

Това щеше да бъде прекрасен завършек на един прекрасен ден.

С чувството, че ще се пръсне от вълнение, младият мъж надникна през прозореца и се опита да прецени колко хора има в клуба. По дългата редица от екипажи, заели улицата, можеше да се съди, че вътре бе истинско стълпотворение.

Усмивката му стана още по-широка. Превъзходно! Колкото повече хора присъстваха, толкова повече щяха да чуят великолепната новина. Вълнението му се засили, докато слизаше от каретата. В мига, в който стъпи на земята, застаналите на площадката пред входа на клуба мъже млъкнаха и го загледаха. Неколцина от тях дори си сложиха монокли.

Графът бе шокиран. Какво им ставаше? Никога не го бяха наблюдавали с такъв... критичен? Да, с такъв критичен поглед, откакто неговият брат-хаймана се бе напил като дървар и се бе возил по Парк Лейн с оголен задник...

Брат му! Разбира се. За малко не изпъшка на глас. Като имаше предвид как се бе натряскал Куентин предишната вечер на приема у Стъккли, изобщо нямаше да се учуди, ако пак е сторил нещо

недостойно. А другите несъмнено виняха него, че не го държи по-здраво.

Обеща си да намери онзи пройохода и да го накара да отговаря за това, което е сторил. Запъти се към клуба, като кимаше сърдечно на познатите си. Когато наближи, неколцина от тях смушкаха съседите си и си размениха удивени погледи.

Като се питаше какво ли е наказанието за убийството на брат, младият мъж заизкачва стълбите и пристъпи през отворената входна врата. Подаде шапката и бастуна си на чакащия във вестибюла лакей и той веднага се отдалечи с тях. Графът си позволи да въздъхне раздразнено. Този път Куентин наистина щеше да си плати.

Твърдо решен да се запознае с братовото прегрешение, той прекоси вестибюла. Краката започнаха да му изневеряват, когато наближи салона, в който се виждаше всяка вечер с приятели. Спря за момент, за да събере сили за предстоящото изпитание, изправи рамене и влезе. В същия момент намиращите се най-близо до входа мъже млъкнаха и го загледаха.

Никълъс си наложи да се усмихне. Кимна учтиво и огледа поразените като от гръм лица, като търсеше поне един съюзник сред тях. Френшам... Ривел... Клендън... Рандолф...

Рандолф, да. Приятел от следването в Кембридж. Сети се, че той винаги знае последните клюки благодарение на бърбивата си съпруга Сара. Младият мъж се приближи до него и рече:

— Рандолф. Радвам се да те видя.

Ако съдеше по болезнения вид на тясното лице на негово височество, човек щеше да реши, че го е ударил с юмрук в корема, вместо да го поздрави най-любезно и кротко. Устата му се отвори и затвори беззвучно няколко пъти и накрая Рандолф изграчи:

— Тъъ, Линдхърст, тъъ... изненадан съм да те видя тук.

Безпокойството на графа се засили, макар да се постара да не го покаже. Беше съвсем нетипично невъзмутимият Рандолф да реагира така... така, тъъ... смутено. Очевидно деянието на Куентин бе твърде неприлично.

Въпреки силното желание да извие врата на брат си, Никълъс отбеляза хладно:

— В случай, че не си забелязал, ще те уведомя, че от началото на сезона идвам тук всяка вечер точно по това време.

— Така е, но всички помислихме, че... ъъ... ами, с госпожица Барингтън...

Не довърши мисълта си и го погледна съзаклятнически; очевидно смяташе, че Линдхърст знае какво точно има предвид.

Госпожица Барингтън ли? Младият мъж се намръщи неразбиращо за момент. И тогава проумя какво става и едва се сдържа да не се засмее.

Аха! Ама, разбира се. Сигурно братовчедът на Софи е минал оттук преди него и е разгласил вестта за годежа. Може би странното държане на присъстващите беше някаква шега, с която трябваше да го накажат, задето е отнесъл най-ценната награда на този сезон.

Подозренията му се потвърдиха, когато забеляза, че сега в салона бе настанало пълно мълчание, а много от присъстващите пристъпиха напред и напрегнато очакваха да чуят отговора му. Решил, че е крайно време да отвърне на техния блъф, той изрече достатъчно силно, за да бъде чуто от всички:

— Не виждам защо годежът ми с госпожица Барингтън трябва да сложи край на посещенията ми тук. Не може да не сте се досетили, че бих дошъл най-малкото, за да споделя тази голяма новина с вас.

Така. Това трябваше да сложи край на играта им.

Те продължиха да го гледат учудено.

Какво точно очакваха от него да каже или да направи? Реши да опита отново:

— Да, господа. Страхувам се, че е вярно. Тази сутрин госпожица Барингтън прие предложението ми. Ще се венчаем след две седмици.

Погледите на мъжете обаче изразяваха странно съжаление или неприкрито презрение. Дори чу нещо, което подозрително наподобяваше изхилване. В следващия миг всички започнаха да шепнат едновременно; думите им, които не можеше да долови, бръмчаха наоколо му като пчели. След малко един от господата, лорд Боутън, ако не се лъжеше, пристъпи напред. Всички млъкнаха.

— Њъ... Линдхърст — започна той, след като погледна към своите приятели, сякаш търсеше одобрението им. Тъй като те кимнаха, той нервно се обърна към Никълъс и продължи: — Очевидно не сте чули...

— Линдхърст! Слава Богу! — възкликна някой. — Отидох у вас, но икономът ти ми каза, че току-що си тръгнал насам. Едва не се

пребих от бързване, за да те хвана.

Разпознал гласа на Фреди Прескът, граф Хънтли, младият мъж се обърна. Силно зачервеното лице и разрешените черни коси на най-добрия му приятел доказваха, че не е преувеличил за лудото препускане. Той изгледа със съчувствие Никълъс, сякаш някой от близките му бе починал, и прошепна:

— Мили Боже, човече. Толкова съжалявам. Добре ли си?

Разгневен, младият мъж отвърна през стиснати зъби:

— Хънтли, ще бъдеш ли така любезен да ми кажеш какво по дяволите става тук?

— Не си ли чул? — попита задавено приятелят му.

— Очевидно не.

Жуженето наоколо му се поднови.

— Не думай! Мислех, че вече всички знаят.

— Както изглежда всички, освен мен — сопна се Линдхърст. —

И ми се иска да ме осведомиш.

Фреди даде знак с глава да го последва и го поведе към вестибюла и оттам — към библиотеката, където имаше по-малко хора. За щастие посетителите на уютното, изпълнено с книги помещение, бяха прекалено погълнати от своите вестници, за да ги удостоят с нещо повече от едно разсеяно кимване.

След като се настаниха един срещу друг на два фотьойла и поръчаха от най-хубавото бренди на клуба, Хънтли насочи вниманието си към своя приятел; изражението му беше печално.

— Съжалявам, Линдхърст. Хукнах към вас веднага щом чух клюката, за да се уверя, че и ти си я чул. Просто... — Поклати глава. — Предположих, че Куентин ще ти каже.

— Куентин ли? — Никълъс насмешливо изсумтя. — Значи, точно както подозирах, това е свързано по някакъв начин с него. Колкото дали ми е казал нещо — повдигна рамо, — знаеш добре, че почти не си говорим.

— Да. Но тъй като клюката има скандален характер и засяга теб, бях сигурен, че ще ти я съобщи с най-голямо удоволствие.

— Не и ако реши, че като премълчи може да се озова в ролята на глупака. И както виждаш, го постигна. — Линдхърст направи нетърпеливо движение с ръка. — Но стига сме говорили за този нехранимайко. Кажи ми какъв е този скандал, в който съм бил замесен.

Фреди кимна.

— Както желаш. Но преди да започна, мисля, че е честно да те предупредя: Оксли, Хъкнел и Дюмонт бяха тук с Куентин и разправяха едно и също нещо, като твърдяха, че е вярно.

— Ама, разбира се. Адската четворка са неразделни другари. — Изсумтя презрително, за да подчертае казаното, скръсти ръце пред гърди и кимна на приятеля си да говори. Тъй като той мълчеше, графът нетърпеливо додаде: — Е?

Хънтли отвърна на погледа му за миг, после отмести очи, сякаш се чувстваше прекалено неудобно да го гледа.

— А, да. Разбира се. Става дума за... тъъ... госпожица Барингтън.

— Това вече го разбрах — отвърна сухо Линдхърст. — Ако обичаш давай нататък.

— Ами, тъъ... — Започна да дърпа копчетата на самото си, сигурен знак, че онова, което се готвеше да каже, е наистина ужасно. — Тъъ, както изглежда госпожица Барингтън... тъъ... ги посетила тази сутрин в ергенското им жилище. Тя била лудо влюбена в Оксли и отишла да го моли да избягат заедно в Гретна Грийн. Брат ти твърди, че станал свидетел на цялата тази сцена. И, още по-шокиращо, всички твърдят, че по време на целия разговор Оксли бил само по... хъм... по домашен халат.

Никълъс се намръщи; не можеше да повярва на това, което чуваше. Госпожица Барингтън бе дама. Като такава тя бе прекалено благородна и добре възпитана, за да допусне такова падение. Освен това бе много почтена. Следователно се налагаше заключението, че ако изпитваше някаква привързаност към Оксли, щеше да му каже, когато й направи предложение за женитба, и да го отхвърли. Това определено беше лъжа, долна, гадна лъжа, замислена от брат му, с цел да помрачи най-щастливия ден в живота му.

Когато сподели всичко с Фреди, той въздъхна и задърпа горното си копче толкова силно, че едва не го откъсна.

— Приела е предложението ти, защото отчаяно се нуждае от пари. Както изглежда, Маруд е изгубил развяваното като знаме наследство на госпожица Барингтън още преди няколко години и сега те всички са без пукнат грош.

— Глупости! — изрева невярващо Линдхърст. Неколцина от другите господа впериха смръщени погледи в него, но той бе достигнал състояние, когато вече това не можеше да го трогне. — Ако беше вярно, цялото висше общество отдавна щеше да говори за него. А аз не си спомням да съм чувал подобни, приказки. Като се изключи страстта на покойния лорд Маруд към комара, никога не съм чувал нещо компрометиращо за госпожица Барингтън или нейните роднини.

Хънтли сви рамене.

— Вероятно никога няма да разберем как са успели да запазят това в тайна. Аз обаче знам, че са потулили разорението си, за да представят госпожица Барингтън като наследница на нещо, което вече всъщност не притежава. Били са убедени, че с чара и красотата си тя ще си намери богат съпруг и така ще сложи край на паричните им затруднения. Както казват, госпожица Барингтън сама признала този план пред Оксли.

— Но това е пълен абсурд! — възкликна Никълъс. — Дори един глупак би осъзнал, че подобна измама никога не би успяла.

— Е, отчаянието често води до подобни постъпки отвърна философски Фреди. — И така, какъв по-добър и бърз начин за намиране на пари от впримчването на най-богатия ерген в Лондон, в случая — ти, и омайването му да се съгласи на прибързана венчавка.

Прибързан брак за намиране на пари! А той цял ден си бе мислил, че именно целувката му е накарала госпожица Барингтън да поиска да се оженят по-скоро.

— Вероятно вече си се досетил, че имат дългове — продължи приятелят му; с всяко ново разкритие гласът му ставаше все по-мрачен. — Големи. Направили са ги, за да създават погрешно впечатление за охолство. Говори се, че всеки момент ще ги хвърлят в затвора за неплатени дългове.

Поразен, Никълъс гледаше как събеседникът му навива упорито едно от копчетата и после го пуска да се развие като пумпал. След като го нави за пореден път в обратната посока, Фреди призна приглушено:

— Аз също в началото не повярвах и реших, че това е поредната гадост на Куент. Дори забравих за него, докато днес следобед не се отбих да си купя енфие. О? — Хънтли кимна с все така прикован поглед в копчето. — Там чух как един от чиновниците информира собственика, че Маруд вече няколко месеца закъснявал с плащанията

си. Не долових всичко, което си казаха, но разбрах, че когато по-рано днес отишъл да си поиска сумата, на площадката срещнал петима други кредитори; всички те чакали да им се плати. При това положение нямаше как да не се запитам дали все пак в твърденията на Адската четворка няма нещо вярно.

— Ситуацията наистина навежда човек на някои въпроси, но пак не мога да си обясня защо госпожица Барингтън би се обърнала към Оксли по такъв въпрос. Не само защото неговите приходи са едва десет хиляди годишно; той самият е затънал до шия в дългове. — Никълъс поклати глава. — Всичко това няма никакъв смисъл. Не и ако си дадеш сметка колко лесно би се отървала от тези проблеми, като се омъжи за мен.

Фреди се взираше в златното копче в дланта си така, сякаш внезапно бе хипнотизиран от блясъка му.

— Както казах, тя смята, че е влюбена в него. Знаеш как оглупяват момичетата като хлътнат по някой мъж. Тя несъмнено гледа на него като на приказан принц, готов да я спаси от враговете ѝ.

— Госпожица Барингтън може да не е най-умната сред жените, но определено не е и глупачка — възрази Линдхърст; отказваше да повярва, че се е излъгал дотолкова в преценката си за нея. — А едно момиче трябва да е прекалено наивно, за да се впечатли от симпатичното лице и приятните маниери на Оксли.

— Тъъ... да. Безкрайно глупаво. — Хънтли дръпна злобно копчето. — Ако една жена е толкова тъпа, че да залага на външния вид и маниерите, тя не заслужавала бъде забелязана от мъж като теб. Изобщо не заслужава, ако питаш мене. Всъщност...

Никълъс присви очи; този брътвеж го накара да предположи, че приятелят му премълчава нещо. Убеди се в това, когато събеседникът му най-сетне успя да скъса копчето. Твърдо решен да разбере точно какво крие, младият мъж се приведе напред и попита тихо:

— Какво не ми казваш, Хънтли?

Запитаният се захвана с конците, които сега стърчаха на мястото на липсващото копче.

— Нищо.

Линдхърст се готвеше да продължи да настоява, но в този момент един от лакеите се появи с бутилка бренди и две чаши. Наля

им от златистата течност и се отдалечи с поклон, а графът се обърна отново към своя приятел и поднови разпита:

— От колко време се познаваме, Хънтли?

Фреди вдигна очи и се усмихна на въпроса.

— От петнайсет години. Откакто ме спаси от онези побойници в Хароу.

— И не смяташ ли, че след всичките тези години мога да преценя кога криеш нещо?

Приятелят му сви рамене, но жестът бе прекалено вдървен, за да излъчва безгрижието, което очевидно се опитваше да изрази.

— Ясно ми е, че криеш нещо — заяви Линдхърст. — Нещо наистина ужасно, ако се съди по изражението ти. И аз искам като мой най-добър приятел да ми кажеш какво е то. В противен случай ще бъда принуден да питам и да го науча от някой друг.

Събеседникът му продължаваше да мълчи. Младият мъж загуби търпение и се изправи. Фреди го сграбчи за ръката.

— Не, почакай. Ще ти кажа. По-добре да го чуеш от мен.

Никълс кимна и седна на мястото си. Тъй като мълчанието се проточи доста, той додаде:

— Е?

С нещастен вид Хънтли промълви:

— Според Адската четворка госпожица Барингтън гледала на перспективата да се омъжи за теб като на нещо непоносимо. Ето защо не се е съгласила с осъществяването на плана.

Непоносим? Той? Младият мъж се намръщи. Даваше си сметка, че тя, също като него, не го обича. В същото време обаче смяташе, че са си достатъчно приятни. Тя винаги му се бе струвала доволна в неговата компания, както той беше в нейната. Тъй като не знаеше как да реагира, той промърмори:

— А случайно да е казала кое й се струва толкова непоносимо?

Изражението на приятеля му бе такова, че ако беше жена, сигурно щеше да избухне в плач. Той приведе глава, сякаш се готвеше да признае най-тежкия грях.

— Мисли, че си арогантен. И... въъ... скучен.

Никълс прие обвинението в арогантност без да се обиди. Но скучен? Никога досега никой не го бе обвинявал, че е скучен. Объркан,

той надигна чашата си и отпи солидна глътка. Той, скучен? Потъна в размисъл.

Е, вероятно би могъл да се стори на едно толкова младо и лекомислено момиче като госпожица Барингтън малко... резервиран. И вероятно някои от разходките им бяха доста... академични... за едно току-що слязло от училищната скамейка девойче.

Отново отпи от чашата си. Действително сега, като се замислеше, виждаше, че някои от излизанията им може би не са били по неин вкус. Както например, когато я бе съпроводил до Воксхол Гардънс и бе предложил да се откажат от забавленията, за да може да ѝ разкаже повече за растенията. Тя бе любезна, усмихваше се и от време на време задаваше по някой въпрос, но всъщност не изглеждаше особено въодушевена.

А миналата седмица я бе завел на лекцията на един изследовател на Африка. На няколко пъти бе погледнал към нея, за да види дали сказката ѝ доставяше същото удоволствие, както на него; тя се бе взирала като втрещена в някаква неопределена точка. Тъй като бе решил, че тя не разбира това, за което се говори, си бе поставил за задача след това да ѝ разясни всичко казано.

Допи брeндитo си. Софи не бе проявила интерес и към неговите обяснения. Странно, че не го бе забелязал още тогава. Хмм. Възможно ли беше да е проявил същата слепота и по отношение на други неща, свързани с нея?

Като характера ѝ?

Никълъс погребва с въздишка последните си разбити илюзии, погледна към приятеля си, който се бе втренчил мрачно в своята чаша, и попита:

— Това ли е всичко? Че съм арогантен и скучен?

— Тъъ, ами...

Младият мъж въздъхна отново, този път от раздражение, и промърмори:

— Просто го кажи, Хънтли. Не може да стане по-лошо, отколкото е досега.

Фреди го изгледа нажалено.

— Знаеш ли, Линдхърст — възкликна внезапно той, — никога не съм смятал, че госпожица Барингтън е достойна за теб. Тя все пак е дъщеря на търговец на платове и наистина не...

— Какво е казала? — попита Никълъс; нямаше настроение да го успокояват. — Ако не ми кажеш, и то веднага, ще отида при брат си и ще го попитам.

— Тя, въз... — Зачервеното лице на приятеля му буквално пламна и придоби цвета на керемидата. — Тя уж не можела да понася вида на твоето... въз... лице.

— Лицето ми ли?

Това бе последното, което бе очаквал да чуе. Хънтли кимна печално.

— Заради... въз... белега ти. Тя го намира за п-противен.

Белега му? Младият мъж несъзнателно го докосна. Възможно ли бе лицето му да я отвращава?

Той търсеше отговор, мъчеше се да си припомни пример, в който тя може би беше казала или направила нещо, издаващо подобно чувство. Колкото и да се стараеше обаче, не успя да си припомни дори секунда, в която поведението ѝ да не е било съвършено. При всички случаи тя беше очарователна и същевременно — скромна, както се полагаше на момиче в нейното положение.

Скромна? Линдхърст присви очи. Той поне винаги бе приписвал нежеланието ѝ да го погледне в лицето на скромност. Възможно ли бе то всъщност да се дължи на отвращение от белега му?

Колкото повече мислеше, толкова по-вероятно му се струваше това. Нещо повече, сега всъщност осъзнаваше, че Софи никога не е имала задръжки да гледа другите си ухажори. Особено Оксли. Колко пъти ги бе заварвал заедно на балове и други подобни мероприятия и я бе виждал да се взира в лицето му?

Именно припомнянето на тези случаи помогна нещата да си дойдат на мястото си. Всичко казано беше вярно. И логично.

— Знаеш ли, Линдхърст. Винаги съм смятал госпожица Барингтън за особено глупаво създание — отбеляза Фреди; очевидно се стараеше да го утеши. — Фактът, че предпочита сладникавата външност на Оксли пред твоята благородна осанка, само доказва колко съм бил прав.

Младият мъж бавно вдигна поглед от вече празната си чаша и го впери в приятеля си.

— Винаги си я смятал за прекрасна и очарователна. Сигурно си го казвал стотина пъти.

Хънтли сви рамене.

— Само защото ти бе така твърдо решен да я имаш.

— Е, ако тя е глупава, тогава аз съм пълен идиот. До такава степен, че приписвах нежеланието ѝ да ме погледне на ученическа стеснителност.

— Както бих сторил и аз, уверявам те. Всеки очаква една току-що излязла от девическия пансион в Бат госпожица да бъде малко по-сдържана в мъжко обкръжение.

— Може би. Но дори най-срамежливото момиче поне би поглеждало мъжа, който му говори, нещо, което госпожица Барингтън рядко правеше.

Фактът, че може да се стори толкова противен на някоя жена, го жегна. Не можеше да не се запита колко от жените, които твърдяха, че смятат белега му за особено елегантен, бяха съгласни със Софи и лъжеха само с надеждата да се докопат до богатството и титлата му. Това подозрение бе достатъчно да нанесе сериозен удар върху увереността му.

Фреди, вечният оптимист, се приведе напред и го потупа по рамото.

— Трябва да сме благодарни, че стана така! Представяш ли си, ако се беше оженил за нея?

Никълъс го изгледа сърдито.

— Благодарни? Че бях унижен публично?

— Пфу! Нищо подобно! Никой не си е развалил мнението за теб заради това. Няма мъж от висшето общество, който да не бе впечатлен от госпожица Барингтън, и сега всички се чувстват глупава като теб.

— Може би. Но никой не оглупя дотолкова, че да ѝ предложи брак.

— Щяха да го направят, ако смятаха, че има шанс предложението им да бъде прието. — Фреди се усмихна едва-едва и напълни чашата на приятеля си. — Слушай, Линдхърст. Ако това може да те утеши, госпожица Барингтън е съсипана. Утре по това време новината за нейното падение ще е стигнала до ушите на кредиторите ѝ. Ако тя, вуйна ѝ и братовчед ѝ не намерят начин да уредят дълговете си, в края на седмицата най-вероятно ще се озоват зад решетките.

Линдхърст знаеше, че тази новина трябва да послужи като балсам за наранената му гордост, но тя не намали ни най-малко

горчивината му. Честно казано той не смяташе, че затварянето на дължниците, особено на жени, води до нещо добро... дори да ставаше въпрос за жена, която презира така силно, както презираше в този момент госпожица Барингтън. Според него беше много по-разумно да дадат възможност на човек да намери начин да върне дълговете си, и той неведнъж бе изразявал гласно това си мнение.

Въздъхна тежко и изля в гърлото си цялото съдържание на чашата. Добре, де. Вече не беше негова работа да се интересува какво става с това момиче.

— Виж нещата откъм положителната им страна. Тъй като госпожица Барингтън е съсипана, до края на сезона няма да я видиш повече.

Очевидно приятелят му нямаше да се откаже да го утешава, сякаш отсъствието ѝ бе достатъчно, за да се забрави скандалът...

Никълъс го изгледа изумен.

— Не мислиш, че след всичко, което се случи, ще остана в града, нали?

— Защо да не останеш? Ти сам каза, че този сезон бил особено оживен. Освен това все още не е прекалено късно да си намериш друга съпруга, ако решиш да го правиш.

Съпруга? На Линдхърст започваше да му се гади само при мисълта да ухажда някоя жена. Ами ако тя сметнеше също като госпожица Барингтън, че лицето му е отвратително?

Поклати глава и произнесе през стиснати зъби:

— Не. Ще прекарам остатъка от сезона в Шотландия. На риболов.

Където никой нямаше да гледа лицето му.

Както бе предвидил Фреди, всички жители на скъпите квартали между Гровнър Скуеър и Сейнт Джеймс Стрийт бяха научили за неуспелия план на Барингтън-Маруд. Търговците, разбрали за неплатежеспособността на семейството, се появиха на тълпи в жилището, блъскаха по вратата и настояваха да им бъде платено. Когато стана ясно, че няма да получат нито пари, нито отговор, те се оттеглиха, сипейки заплахи за предстоящ арест.

Разбира се, майката и синът обвиниха Софи за проблемите си. Едгар побесня, щом прочете написаната от Линдхърст бележка, в която той ги обвиняваше, че са се опитали да го измамят. Ако Елоиз не бе защитила племенницата си от яростта му, той несъмнено щеше да прибави и убийство към непрекъснато увеличаващия се списък с грехове на негово име. Девојката се сгуши в обятията на вуйна си, като ридаше безутешно, но безмилостният ѝ братовчед ѝ нареди да се прибере в стаята си, за да не я удуши.

И макар вече да бяха изминали доста часове, Софи все още стоеше в стаята си.

Тя се обърна по корем и зарови лице във възглавницата, за да заглуши риданията си. Ако бе проявила разум и се бе омъжила за негово ужасно височество, сега нямаше да се намират в подобна безизходица... безнадеждна, кошмарна безизходица.

Освен това щеше да си спести и страданието от откритието на истинския характер на Джулиан.

Както всеки път, когато се сетеше за него, болката стисваше в клещите си сърцето ѝ. По-добре да се беше омъжила за Линдхърст и до края на живота си да бе оплаквала любовта си към Джулиан, отколкото да знае, че той всъщност никога не е бил неин. Така поне щеше да има мечтите си.

А сега нямаше нищо. Буквално. По това време на следващия ден щеше да отплува към дивата Америка, бягайки от родината си като престъпничка, каквато беше всъщност. Беше дочула как Елоиз и Едгар замислят бягството си към Новия свят, когато бе минала на пръсти покрай библиотеката.

Не беше възнамерявала да подслушва. Ако все още си имаха прислуга, изобщо нямаше да напусне стаята си. Но слугите си бяха отишли в мига, в който бяха научили за затрудненото положение на своя работодател. Това означаваше, че нямаше кой да ѝ донесе храна. И тъй като нито вуйна ѝ, нито братовчед ѝ се бяха сетили да го направят, тя бе принудена да го стори сама.

Затова бе тръгнала към кухнята, макар да нямаше никакъв апетит. Натам я бе подтикнал не гладът, а копнежът да хапне от сладкиша, който готвачката бе изпекла предишния ден. В прекрасния му маслен вкус винаги бе намирала нещо изключително успокояващо, което ѝ напомняше бащиния смях и майчините прегръдки, пикниците,

коледите и приказките край огъня. Вкусът му я отнасяше отново у дома; там, където винаги беше щастлива, обидана и в безопасност.

Изпълнена с мъчително-сладък копнеж по онези безвъзвратно отминали дни, Софи беше изляла каквото бе останало от сладкиша. Преяла и изтощена от мъчителните си емоционални преживявания, тя се бе промъкнала обратно в стаята си и някъде около единайсет часа бе потънала в неспокоен, нерадостен сън.

Девојката надигна глава от възглавницата си и се запита колко ли е часът. Чувстваше се много уморена, следователно не можеше да е спала повече от един-два часа. Това правеше какво? Полунощ или един. Почти беше дошло времето, когато вуйна ѝ трябваше да дойде да я събуди, за да се подготви за пътуването. По-добре да престане да се оплаква и да започне да си приготвя багажа.

Чувстваше се безсилна, но все пак успя да стане от леглото. Наметна на раменете си лек кашмирен шал, запали свещ и се помъкна към стаята си за обличане. Стоя няколко секунди, като се оглеждаше и се чудеше откъде да започне. В този момент зърна отражението си в огледалото и суетата ѝ реши вместо нея. Косата ѝ изглеждаше ужасно.

Девојката се намести с гримаса пред тоалетката. Сега разбираше защо мадмоазел винаги бе настоявала да си пуска косите и да ги разресва добре с четка преди лягане.

Така ѝ се искаше мадмоазел да бъде тук, за да ѝ помогне. Пъхна пръсти в заплетените кичури и измъкна останалите фиби. После взе четката. Разреса косата си и се опита да ѝ придаде форма с помощта на фибите, когато стенният часовник започна да бие.

Едно, две, три... четири?

Изхълца и изпусна фибите; те се пръснаха по тоалетката. Сигурно грешеше. В отчаяното си желание да потвърди този факт, младата жена се спусна към кутийката си със скъпоценности, за да погледне ръчния си часовник.

Нямаше го. Всичките ѝ бижута бяха изчезнали. Беше останала само диадемата от изкуствени камъни, която бе носила на един бал с маски в началото на сезона.

Убедена, че е била ограбена от прислугата, Софи хукна към вратата и по коридора; нямаше търпение да уведоми по-скоро братовчед си. Тънкият ѝ бял шал се развяваше след нея като призрачна сянка.

Щом стигна до стаята на братовчед си, започна да удря по вратата, като викаше тревожно:

— Едгар! Едгар!

Никакъв отговор.

Отпусна безчувствената си ръка, приведе се и отпусна ухо към вратата, заслушвайки се за някакви признаци на живот.

Нищо, нито дори поскърцване или въздишка.

По гърба ѝ пробягаха ледени тръпка. Да не би да беше изпълнил предишната си заплаха да вземе майка си и да напусне страната без нея? Нима „ние“ в неговия план не включваше и нея самата?

Прогони тази мисъл. Той несъмнено бе способен да я изостави, но вуйна ѝ я обичаше и никога нямаше да му позволи да направи такова нещо. А Едгар винаги отстъпваше пред нейните нареждания. Като се имаше предвид напредналият час, се налагаше заключението, че планът явно е бил променен. Очевидно се е наложило братовчед ѝ да излезе, за да доуреди нещата. И въпреки това... въпреки това...

Софи потрепери от ужас и се загърна с шала. Промяна в плана обясняваше отсъствието на Едгар. Но къде тогава беше Елоиз? Цялото това блъскане и викане вече трябваше да е привлякло вниманието ѝ. С всяка следваща секунда я обхващаха все по-големи страхове. Отвори вратата към стаята на братовчед си. Един поглед само бе достатъчен, за да се потвърдят и най-големите ѝ страхове.

Всички чекмеджета бяха измъкнати, всички скринове и кутии бяха отворени, съдържанието им бе разпиляно по страничните им прегради и пода. Малкото ценни неща, като сребърните свещници, изкусно изработеният часовник, дори огледалото с инкрустирана рамка, бяха изчезнали, вероятно за да послужат като средство за заплащане. Сега вече разбра кой е откраднал бижутата ѝ.

С нарастващ ужас девойката отстъпи от прага на стаята. Стори ѝ се, че стоя там, или по-скоро в ада, цяла вечност, парализирана от паника. След това се обърна и вдървено измина краткото разстояние до стаята на вуйна си.

Тя също беше в безпорядък.

От гърлото ѝ се изтръгна ридание. Бяха я предали отново. Изглежда, че и Елоиз я бе лъгала, че я обича.

— Не! — изплака на глас младата жена; гласът ѝ отекна безнадеждно в празната стая.

Не. Елоиз я обичаше. Знаеше го със сигурност. Никога не би я изоставила, поне не доброволно.

Вкопчена отчаяно в тази увереност, тя започна да претърсва помещението за някаква бележчица или какъвто и да било знак, който да утвърди вярата във вуйна й. Но не откри нищо.

Сломена от разочарование, Софи мина от спалнята в стаята за обличане, макар дълбоко в себе си да се съмняваше, че там ще открие нещо.

Първият поглед потвърди песимизма й, който се засили щом огледа обикновено препълнения гардероб. Освен няколко стари рокли, чифт износени червени обувки за танц и две счупени ветрила, в него нямаше нищо друго.

Да. Всъщност не бе очаквала да открие нещо тук. Въпреки всичко се отправи към последния пристан на своята надежда: тоалетката на Елоиз.

Подготвена за ново разочарование, девойката посегна към сребърната дръжка на горното чекмедже. В този момент светлината от единствения запален стенен свещник разкри пред погледа й неравномерно сгънат лист хартия. Цветът му напомняше дотолкова мраморната повърхност на тоалетката; истинско чудо бе, че изобщо го забеляза.

Без да си позволява да се надява прекалено много, тя вдигна парчето хартия; ръцете й трепереха едновременно от нетърпение и страх, когато го приближи към светлината.

На него видя името си, изписано с деликатния почерк на вуйна си.

Разгъна бавно листа. По неравномерния почерк и зацапаното мастило й стана ясно, че кратката бележчица е написана набързо:

Моля те, прости ми, че те изоставям така, скъпа. Ако имах избор, щях да те взема с мен. За жалост средствата ни са толкова ограничени, че това се оказва невъзможно. Затова настоявам да отидеш при чичото на баща си на дадения по-долу адрес. Казват, че е важна личност, и ти, скъпа, си единствената му жива роднини. Той несъмнено ще ти помогне. Моля се това, което съм ти оставила в

горното чекмедже, да ти стигне да се добереш до него. Моля те, не се съмнявай в любовта ми. Ще ти пиша веднага щом се установим.

Вуйна Елоиз.

По-надолу беше изписан адресът в Ексетър на Артър Бомфри.

Чичото на баща ѝ. Софи се намръщи; смътно си спомняше, че го бе видяла на погребението на своите родители. Ако паметта не я лъжеше, той бе доста стар още тогава. Може би беше починал. Елоиз дали знаеше със сигурност, че е жив? Или я съветваше да отиде там, водена единствено от надеждите си?

Отвори чекмеджето и се взря в монетите. Независимо дали това бе сигурен факт или само надежда, нямаше друг избор, освен да отиде в Ексетър. Ако имаше късмет, щеше да го завари жив и щеше да успее да го убеди да ѝ помогне.

Ами ако беше умрял?

Е, поне щеше да бъде далеч от Лондон и заплахата да бъде арестувана.

ГЛАВА 6

Софи повтори объркана:

— Бат?

— Бат — потвърди с кимване икономът. — Господин Бомфри замина вчера и ще се върне най-рано след месец. Ако желаете да оставите визитната си картичка, ще му предам да се свърже с вас, когато се прибере.

— Аз съм госпожица София Барингтън и идвам чак от Лондон, за да го видя — отвърна тя, като ровеше из ръчната си чантичка за визитка. Подаде му я и додаде: — Ако обичате, бих предпочела да изчакам завръщането му тук.

Внезапното смръщване на челото на иконома показваше недвусмислено, че не обича.

— Страхувам се, че това е невъзможно, госпожице Бартън.

В тона му долови смразяващи нотки.

— Барингтън — поправи го тя, като посочи към картичката в ръката му.

Той проследи с поглед пръста ѝ и кимна.

— А, да, виждам. Хиляди извинения, госпожице Барингтън.

Девојката отвърна на кимването, но всъщност едва се сдържаше да не отпусне рамене от облекчение. По смутеното му изражение бе станало ясно, че е познал името и се чувства крайно глупаво, задето за малко не я бе отпратил. Решила, че икономът ѝ харесва, Софи побърза да го окуражи:

— Няма нищо, тъъ...

Направи пауза и го погледна въпросително.

— Бизли, госпожице.

— Бизли — повтори тя и кимна отново. — А сега бихте ли били така любезен, Бизли. Страшно съм уморена от пътуването и бих искала да ме заведете в стаята ми.

— Съжалявам, госпожице. Каквото и да е името ви, Бартън или Барингтън, не мога да ви допусна в дома на господин Бомфри. Не и без

неговото нареждане.

— Но това е абсурдно! Аз съм негова племенница... единствената му жива роднина — възпротиви се девойката, като моментално се отказа от доброто си мнение за слугата. — Затова съм сигурна, че няма да остане доволен, като разбере, че сте ме отпратили.

— Ако наистина сте тази, за която се представяте, той няма да остане доволен. Но тъй като господин Бомфри никога не е споменавал нито за вас, нито за какъвто и да било друг член на своето семейство, не мога да бъда сигурен, че действително сте тази, която твърдите. Следователно се налага да ви пожелаая приятен ден.

— Ама, разбира се, че съм му племенница — възкликна младата жена, като се вкопчи за вратата, която икономът опита да затвори. — Защо ще твърдя такова нещо, ако не е вярно?

Човекът тежко въздъхна.

— Не искам да ви обиждам, госпожице, тъй като ми изглеждате... тъъ, почтено момиче, но господин Бомфри е богат джентълмен и изключително известен тук, в Ексетър. Поради това през годините доста дами правиха опит да спечелят неговото благоразположение и богатство. Само миналия месец се появиха две негови „племенници“. Тях той ги отпрати дори без да ги погледне. — Поклати плешивата си глава. — Останал съм с впечатление, че изобщо няма племенници. В противен случай поне щеше да погледне претендентките.

— Защо ще ги поглежда, ако никоя от тях не се е наричала София Барингтън — отвърна тя. — Освен това той има една, не две племенници. И тази племенница съм аз госпожица София Барингтън.

— Е, ако това, което казвате, е вярно, той несъмнено ще изпрати да ви потърсят в мига, в който му представя вашата картичка.

С тези думи икономът кимна и отново се опита да затвори.

Девойката се вкопчи здраво във вратата. Трябваше да го убеди да ѝ позволи да влезе. Нямахше друг избор. Нямахше къде да отиде.

— Но той няма да знае къде да ме намери.

— В такъв случай предлагам да си оставите адреса.

Софи сведе глава, както за да скрие сълзите си, така и от срам заради своето признание.

— Аз... нямам адрес за оставяне. Надявах се да остана тук.

— Е, надеждите ви са били погрешни. А сега предлагам да отидете да си намерите друго място за спане. Доколкото знам госпожа Уилсън на Беър Лейн дава подходяща квартира.

Младата жена пусна вратата, за да протегне ръце в умоляващ жест.

— Моля ви...

— Приятен ден, госпожице.

Икономът се възползва от възможността да затръшне вратата.

Тя остана дълго на площадката; не знаеше какво да направи и къде да отиде. Бат. Чичо Артър беше в Бат. Тъй като нямаше никакви пари, за нея бе все едно дали е отишъл в Бат или в Китай. Въздъхна обезсърчено. Ако знаеше, че е там, щеше да слезе от дилижанса на тази спирка.

Неприятният ѝ опит от обществените екипажи, започнал с лондонските двуколки, се бе потвърдил и при това пътуване. Дилижансът беше претъпкан и миризлив. Освен това беше сигурна, че е насинена от друсането по неравните пътища.

Нищо не ѝ се искаше така силно, както да вземе гореща вана. Вместо това хвана куфара си и го повлече надолу по стъпалата. Когато стигна дългата алея за екипажите и премина през портата в Нордърнхи Роу, имаше чувството, че ръката ѝ ще се откъсне.

Нещастна и отчаяна, Софи постави товара си встрани на пътя и раздвижи ръката си. Без да обръща внимание на парещата болка в ставата, тя погледна първо в едната, а след това и в другата посока на пустия път, опитвайки се да реши накъде да тръгне. Тъй като нямаше средства да търси чичо си в Бат или да наеме препоръчаната квартира в дома на госпожа Уилсън, най-добре беше да потърси жилище за останалата ѝ половин корона.

Вдигна отново тежкия си куфар и заситни към рушащите се градски стени. Голямата приветлива къща на чичо ѝ Артър се намираше току извън градските стени.

Вече знаеше от опит, че доста трябва да повърви, за да стигне до центъра на града.

Докато вървеше, безнадеждността ѝ нарастваше с всяка мъчителна стъпка. Нямаше представа къде точно да търси квартира. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че след около час щеше

да се стъмни и тогава за нея щеше да бъде много по-безопасно да се намира в града, отколкото на широкия друм.

Слънцето залязваше и оцвети небето с бляскави пурпурни, розови и златни краски. Софи премина останките от древната порта. Спря, за да извади влязлото в кадифените ѝ обувки камъче, и зави наляво по Сейнт Пол Стрийт, с надеждата, че тя води към сърцето на града.

От двете и страни се издигаха еднакви редици от кафяви тухлени къщи. Беше приятна, но с нищо незабележима улица. Освен това се оказа къса, защото свърши рязко пред някаква голяма каменна постройка, за чието предназначение можеше само да се досеща.

Раздразнена от ужасното си чувство за ориентация, Софи се обърна и тръгна по съседната улица.

Вървя известно време по нея, блъскана от децата, които гонеха някаква топка, когато стигна до обезпокояващото заключение, че пак не се движи накъдето трябва. Прииска ѝ се да закрепчи от безсилие. Огледа се за някого, когото да попита за посоката. Единственият човек, когото видя, бе един от играчите на топка, създание с течащ нос, което бе застанало на около метър-два от нея и си вдигаше скъсаните панталони. Щом забеляза, че го наблюдава, момчето ѝ се изплези и хукна към другарчетата си.

Софи изсумтя възмутено. Мръсно просяче. Продължи нататък. Едва към края на улицата срещна човек, с когото прецени, че е прилично да разговаря.

Имаше няколко групички хора, които си бърбеха. Наоколо им бяха спрели отрупани със стоки каруци, фургони и коне и девойката реши, че това е някакъв пазар. А и днес бе пазарен ден.

„По-скоро е било пазарен ден“ — поправи се тя, като проследи с поглед весело оцветения фургон с реклама на сирене и други млечни продукти, който потегли от затревеното празно пространство. Несъмнено някой от тръгващите си търговци можеше да я упъти. Ако имаше късмет, той дори щеше да знае някой евтин, но приличен хан.

След като изчака да мине натоварената със стока каруца, младата жена тръгна да пресича улицата. Тъкмо бе стигнала средата, когато до слуха ѝ достигна оглушителен шум. Вдигна стреснато поглед. Някакъв файтон тъкмо завиваше откъм левия ъгъл и се приближаваше към нея с обезпокояваща скорост.

Софи изпищя от ужас, пушна куфара си и се спусна към тротоара. Усети удар, залитна назад и се стовари по гръб. После пред очите ѝ притъмня.

Лежа известно време, като си мислеше, че е мъртва. По едно време зърна светли точки, пронизващи мрака, и си даде сметка, че сламената шапка е паднала върху лицето ѝ. Бутна я назад и опипа панделките, за да се увери, че са все още завързани. В този момент фургонът спря до нея.

— По дяволите! — изруга мъжки глас.

Това излияние бе последвано от забързани стъпки.

— Боже мили, госпожице. Добре ли сте?

— Ако наричате добре да бъдеш насинен и изранен почти до смърт, в такъв случай би трябвало да съм добре — сопна се ядосано девойката, като оглеждаше разгневено изцапаната си и разкъсана върхна синя дреха, подплатена с коприна.

— Най-покорни извинения, госпожице. Видях ви едва когато вече беше прекалено късно да се спре.

— Като се има предвид с каква скорост карахте, не мога да кажа, че съм изненадана.

Изсумтя възмутено и свали върхната си дреха, за да огледа муселинената си рокля под нея. Тя също беше изцапана и един от скъпите дантелени волани беше разпран. Чудесно. Сега вече не само беше бедна като просякиня, ами и изглеждаше като такава.

— Права сте, разбира се. Движех се наистина прекалено бързо — призна смирено човекът. — Заслужавам да бъда наказан, задето се нося с такава скорост напред града. — Внезапно пред очите ѝ се появи длан в бяла ръкавица. — Моля ви, позволете да ви помогна.

Младата жена погледна към своя събеседник, готова да го нахока хубавичко... но забрави за намерението си в мига, в който погледът ѝ попадна върху лицето му. Беше очаквала да види някой неспретнат двайсет и пет-трийсетгодишен мъж, с дивия поглед на обитателите на дома за душевноболни. Но не и това... това... момче! Ами да, въпреки впечатляващия си ръст то не можеше да е по-голямо от нея.

Докато го оглеждаше, ѝ направи впечатление облеклото му. Носеше ливрея с великолепен тъмночервен цвят, украсена със златни ширити. Ако се съдеше по дрехите, той очевидно служеше при някой благородник.

Девојката се вгледа в дрехите му. Имаше нешто в този нюанс на червеното, което я правеше крайно неспокойна. Когато и да...

— Моля ви, госпожице. Позволете ми да ви помогна — повтори той.

В гласа му имаше нешто особено, което я накара да се взре учудено в лицето му.

Той я гледаше със същото възхищение, което бе виждала в очите на мъжете по време на сезона. Усмехнат срамежливо, непознатият кимна с натезалата си от бялата перука глава:

— Моля ви!

Свенливото му възхищение я накара да забрави гнева си. Отвърна с опрощаваща усмивка, хвана го за ръката и прие помощта му. Като опитваше стойчески да не обръща внимание на болката, тя го остави да я изправи на крака.

Очевидно страданието се бе изписало по лицето ѝ, защото младежът се намръщи и рече:

— Може би е добре да поседите още малко. Ударихте се доста силно в камъка за качване на кон.

— Камък ли? — попита неразбиращо тя.

Той се взря в лицето ѝ, видимо притеснен.

— Боже! Не си ли спомняте?

Младата жена примигна.

— Какво да си спомням?

— Че се претърколихте върху ей оня камък там.

Софи примигна отново и погледна натам, накъдето бе показал. От гърлото ѝ се откъсна стон при вида на солидния каменен куб. Нищо чудно, че я болеше така.

Младежът я гледаше, после промърмори:

— Може би ще е най-добре да ви закарам у дома, госпожице. Вие очевидно не сте в състояние да се движите.

У дома. Девојката наведе глава; доплака ѝ се, щом се сети, че няма къде да отиде. Разбира се, не можеше да си поплаче, не и пред този непознат. Просто така не се правеше. Но тъй като ѝ бе не помалко неприятно да признае затрудненото си положение, тя преглътна напирашците сълзи и дори успя да каже:

— Благодаря, не е нужно.

— Но аз настоявам — не се отказваше момъкът и я хвана за ръката.

Тя я дръпна.

— Не. Моля ви. Много сте мил, но наистина трябва да отклоня предложението. Освен това, като се сетя как бързахте, очевидно закъснявате за някаква среща.

— Ох. Да. — Широките му рамене увиснаха, когато погледна към последните разотиващи се търговци. — Както изглежда дори съм закъснял. — С тежка въздишка той върна тежкия си поглед към нея. — Днес трябваше да отида на пазара и да се върна с нова прислужница. Но както виждате, той е приключил отдавна. — Настроението му се понижи още повече, ако това изобщо бе възможно. — Госпожа Пикстън... ъъ, икономката, за пръв път ми възлага важна задача. И аз се провалих. Истинско чудо ще бъде, ако не си изгубя мястото, като се върна сам. Такава нужда имаме от прислужница, откакто Кари избяга миналата седмица.

Той продължи да се оплаква в същия дух. Нуждаеше се от прислужница. На нея пък ѝ трябваше място, където да отседне до завръщането на чичо си. Дали този инцидент не беше Божият отговор на отчаяните ѝ молитви? Хмм. Може би, въпреки че изобщо не бе предвиждала да работи като прислужница.

Докато слушаше с половин ухо обясненията му за неравните пътища и счупеното колело, младата жена се замисли върху съдбата на слугата.

Според онова, което бе видяла, тя не ѝ се струваше чак толкова ужасна. Всъщност слугите не правеха кой знае какво повече от това да казват по някое „да, милорд“ и „да, миледи“, и да носят едно или друго насам или натам из къщата. Работата определено не беше нещо, с което да не може да се справи, особено като имаше предвид другата перспектива.

Взела решението си, Софи отвори уста да уведоми новия си познайник. В този момент я прониза смразяваща мисъл: „Ами ако познавам неговите господари?“ Беше напълно възможно, защото през последните години се бе движила само сред най-висшите кръгове.

Паникьосана от тази мисъл, девойката погледна към лакея, който тъкмо се оплакваше от несръчния колар. Единственият начин да

разбере със сигурност, бе да го попита за името на господаря му. Затова прекъсна пороя от думи.

— Кой е господарят ви?

Младежът спря напред изречението и челюстта му увисна; очевидно въпросът ѝ го бе зашеметил.

— Ъ?

— Кой е господарят ви? — повтори Софи.

Устата му се затвори и лицето му се изчерви, сякаш внезапно се бе усетил какво прави.

— Ъъ, маркиз Бересфорд.

Бересфорд. Хм. Името ѝ се стори леко познато, но не можеше да го свърже с някое лице. Очевидно се налагаше да поразпита още малко, затова додаде с привидно безгрижие:

— Защо не сте с негово височество в Лондон? Сега е сезонът, както знаете, и той вероятно ще има нужда от вашите услуги там.

Лакеят сви рамене.

— Нито лорд Бересфорд, нито неговата съпруга са ходили в Лондон от години. Те не харесват особено Лондон и висшето общество.

Чудесно. Това означаваше, че не биха могли да разпознаят лицето ѝ. На девойката ѝ се прииска да завика от радост. Направи първата стъпка към заемането на поста.

— Негово височество добър господар ли е?

— Най-добрият!

— И каква слугиня търси?

Лакеят се намръщи при напомнянето за неуспеха на мисията му.

— Имаме нужда от момиче, което да прави най-различни неща. Всякаква работа.

— Изисква ли се опит?

Младежът отново направи гримаса.

— Намирам се в такова положение, че бих наел всеки, който има малко повече мозък от една овца.

Софи се засмя.

— Уверявам ви, че притежавам повече мозък от една овца.

— Какво? — Изгледа я така, сякаш току-що бе казала, че е кралят в женски дрехи. — Да не искате да кажете, че желаете мястото?

— Точно това искам да кажа.

— Не е възможно! Трябва да се шегувате.

Сега бе неин ред да се шокира.

— Смятате, че съм недостойна за тази работа?

— Не! Уверявам ви, изобщо не ми е минавала през ума подобна обида — възкликна младежът. — Естествено предположих, че не е възможно една такава фина дама като вас да иска подобно недостойно за нея място.

Софи срещна погледа му за момент, въздъхна и сведе глава, засрамена от признанието, което ѝ се налагаше да направи. Като се бореше с гордостта, тя промълви:

— Може да съм дама, но се намирам в изключително трудна ситуация. Разполагам само с половин крона. И ако не ме наемете като прислужница, тази нощ ще бъда принудена да спя на улицата.

— Какво! — изненада се новият ѝ познат.

Тя поклати тъжно глава.

— Останах без средства.

Настъпи продължително, тежко мълчание, после той се изкашля и рече:

— Мога ли да попитам какво се е случило, че сте се озовали в подобна безизходица?

— Струва ми се, че е редно да знаете, ако ще ме наемате — прошепна девойката, макар да нямаше представа какво щеше да му каже.

Знаеше само, че не можеше и да става дума да му признае истината.

Той се изкашля, отново. Госпожице...

— Тъъ... аз съм София Бартън.

Защо да предизвиква съдбата, като му даде истинското си име?

Младежът се поклони.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, госпожице Бартън. А аз съм Терънс Мабът, четвърти лакей на маркиз Бересфорд.

Софи се поклони леко.

Терънс се изправи и тя отново остана поразена от високия му ръст.

— Макар да съм само четвърти лакей, мога да ви уверя, че винаги се придържам към правилата за джентълменско поведение — заяви той. — Едно от тези правила е джентълменът да се грижи винаги

за доброто на изпаднала в нужда дама. Това означава, че е мой дълг да ви дам този пост, независимо дали ще решите да ми се доверите.

Девойката се усмихна и кимна.

— Много сте мил, господин Мабът.

— Тери. Всички слуги ме наричат Тери.

— Тери. А вие можете да ме наричате Софи. Всичките ми приятели ме наричат така.

Младежът се усмихна широко.

— За Бога! Ние ще станем приятели. — Очевидно тази перспектива го развълнува толкова силно и приятно, че отново я хвана за ръката. — Сега, след като вече всичко е уговорено, трябва да тръгваме. Почти се стъмни, а ни чака още път.

Тя кимна и новият ѝ приятел я придружи до лъскавия фургон в бургундскочервено и златно с полирани месингови лампи. Той вече бе запалил лампите и се готвеше да пришпори конете, но Софи се сети за куфара си.

— О, не! Почакай. Куфарът ми. Изпуснах го, когато побягнах встрани от пътя — извика тя, като се оглеждаше отчаяно.

За нея той бе безценен, тъй като съдържаше последните останки от безвъзвратно отминалия ѝ досегашен живот.

Тери скочи любезно от пейката на кочияша и хукна към мястото, където за малко не я бе премазал. Когато се върна, носеше нещо смачкано и безформено, в което бе изключително трудно да се разпознае елегантният черен кожен куфар.

Подаде ѝ го, видимо смутен, и промърмори:

— Съжалявам. Очевидно съм го смачкал с колата.

„Ти и половината търговци в Ексетър“ — помисли си Софи. Несъмнено шапките ѝ бяха така сплескани, че от тях вече нямаше да излезе нищо. Колкото до скромното ѝ огледало с дръжка от слонова кост...

Очевидно чувствата се изписаха върху лицето ѝ, тъй като младежът стисна внимателно ръката ѝ.

— Моля те, Софи, прости ми. Чувствам се ужасно заради всичко това. Надявам се, че не съм съсипал нещо особено важно.

Ако съдеше по физиономията му, човек би решил, че той се смята виновен за всички злини на света.

На младата жена ѝ беше неприятно да гледа в такова състояние рицаря, който я бе спасил, затова се усмихна и побърза да го успокои:

— Моля те, не се самообвинявай, Тери. Разбира се, че ти прощавам. Като се изключат една-две шапки, със сигурност не си развалил нищо непоправимо.

— Но шапките ти...

— Те нищо не струват в сравнение с добротата, която ти прояви към мен.

И това бе вярно, осъзна внезапно тя. Малко доброта в момент на нужда струваха повече от всички шапки в Лондон. Откритието я изуми, защото тя ценеше вещите повече от всичко друго.

— О! Не съм сторил нищо, което не би направил всеки заслужаващ уважение човек — отвърна новият ѝ приятел, но плъзналата по страните му червенина показваше ясно, че похвалата ѝ му бе доставила удоволствие.

И без да губи повече време, Тери дръпна юздите и конете потеглиха.

ГЛАВА 7

Прелетяха през Хай Стрийт, после — по Форт Стрийт и по моста над река Екс. Тери се стараяше да не показва безпокойството си, но пак караше прекалено бързо според Софи.

„Е, добре, де — помисли си тя, вкопчила се в страничния парапет, сякаш от това зависеше животът ѝ, — поне седалките са меки.“ Беше безкрайно доволна, че изобщо се намира в каретата и е на път към някакво жилище, за да намира слабости на каквото или когото и да било.

Изминаха пътя твърде бързо и без никакви произшествия. Младата жена доби достатъчно увереност в способността на новия си приятел като кочияш и си позволи да пусне перилата. Внезапно се почувства в безопасност, каквато не бе изпитвала от цяла вечност, както ѝ се струваше; отпусна се назад на седалката и впери поглед в изгряващата луна, като се усмихваше на веселата мелодия, която започна да си подсвирква спътникът ѝ.

В мрака не успяваше да различи нищо от местността, сред която се носеха. Полюлявана от каретата и унасяна от подсвиркването на Тери, девойката скоро потъна в дълбок сън. Събуди се от внезапното спиране с чувството, че е задрямала току-що.

Примигна и се огледа. Намираха се в някакъв двор, пред тях вероятно бе главната сграда. Тя беше построена с придобили тъмен цвят в мрака тухли. По вертикалната линия на прозорците, много от които светеха, Софи видя, че къщата е четириетажна и има множество помещения.

Докато се взираше в пантомимата, разигравана от два силуета зад един от прозорците на втория етаж, тя чу отваряне на врата. В следващия миг отдясно я заля светлина и привлече вниманието ѝ към някаква ниска жена с фенер в ръка.

— Крайно време беше да съ появиш, Тери Мабът — извика не особено любезно жената. — Днес следобед на нейно височество ѝ стана зле и както сме с по-малко хора, а ти по цял ден съ губиш един

Господ знай къде. Пикси тряб'аше да върши и твоята работа. Много е ядосана зарад' туй, от мен да го знайш. Каза, чи шъ та гълчи, докат' оглушейш, задет' та нямаше толкоз дълго.

— Пикси ли?

Софи погледна новия си приятел за обяснение.

— Госпожа Пикстън, икономката.

Лицето му пребледня, когато произнесе името й.

— Е? — обади се жената. — Какво имаш да кажеш?

— Не че това ти влиза в работата, Фанси Дженкинс, но ми трябваше повече време, отколкото очаквах, за да намеря подходяща прислужница — отвърна той; увереният му тон бе в пълен контраст с изплашеното му изражение. — Не е лесно да намериш добра работна ръка, знаеш ли?

— Тя трябва да бъде най-добрата прислужница, която е виждала Пикси, ако искаш да си запазиш слуха.

Младежът напрегнато погледна към девойката.

— Тъъ... уверявам те, че е точно такава.

Жената изсумтя.

— Е, идвай тогаз. Колкото повичи са мотайш, толкоз по-зле за теб.

Тери подаде юздите на някакво момче, скочи от мястото на кочияша и помогна на Софи да слезе. Тя усети как треперят дланите му, когато и подаде ръка, и разбра колко се страхува от икономката.

Изпълнена със съжаление заради неприятностите му и в желанието си да му помогне по някакъв начин, тя прошепна:

— Може би ще е най-добре да кажем на госпожа Пикстън, че колелото се е счупило на връщане и ни е било нужно много време, докато намерим колар да го оправи.

С вид на човек, който е първият в редицата на чакащите да бъдат екзекутирани, приятелят й поклати глава:

— То се счупи на отиване към Ексетър, не на връщане оттам. Никси със сигурност ще разбере, ако се опитам да й кажа нещо друго. Тя винаги разбира, когато някой я лъже.

— Не е нужно да я лъжеш. Обясни просто, че те е задържало счупването на едно от колелата и не казвай нищо повече. Тъй като се връщаш с мен, тя несъмнено ще реши, че си бил на пазара, и така ще стигне до извода, че се е счупило на връщане.

— И аз ще се отърва, без да съм изрекъл никаква лъжа — довърши вместо нея той.

Младата жена кимна. Спътникът ѝ се ухили до уши.

— Умно момиче. Виждам, че съм се върнал с най-умната прислужница в цяла Англия.

— Ако не искаш да те уволнят, отивай веднага да обясниш на Пикси защо си закъснял — сопна се жената.

— Наистина е най-добре да се изправиш колкото се може по-скоро пред лицето на змея и да приключиш с този въпрос — прошепна Софи, като хвърли успокоителен поглед към Тери.

Той кимна в знак на съгласие и двамата заедно последваха другата жена, която влезе в сградата. Непосредствено зад входа се намираше потънало в полумрак стълбище и жената изчезна надолу по него. Девойката предположи, че то води към кухнята, и тръгна след Тери, който вземаше стъпалата по две.

Това действително бе кухнята. Нейните размери и обзавеждането говореха ясно, че в този дом са давани впечатляващи приеми. А броят на хората около печката и масите показваше недвусмислено, че тези примери не бяха останали в миналото.

— Пикси е в килера. Каза да ѝ съобедиш веднага, щом съвърнеш — обади се глас отляво.

Разпознала гласа на жената с фенера, девойката погледна към нея. Поради господарското държание бе очаквала да види отдавна прехвърлила трийсетте жена. Възрастта и обаче я изненада. Прислужницата не можеше да е на повече от двацет години.

„Освен това е много красива“ — заключи Софи, като я оглеждаше е критичния поглед, с който една жена оценява друга. С пищната си фигура, синьо-зелени очи и червеникавокестеняви коси, които се показваха изпод бонето и, тази жена несъмнено привличаше мъжкото внимание.

Забеляза също така, че непознатата също я оглежда. Ако се съдеше по силно смръщеното ѝ чело, това, което видя, не ѝ хареса. Когато Софи се усмихна, с надеждата да обезоръжи с приятелско отношение очевидната ѝ враждебност, тя изсумтя и хвърли презрителен поглед към Тери.

— Силно сънадеявам, че туй не е новата прислужница.

— Точно тя е — отвърна младежът и подбутна леко Софи напред.
— Фанси Дженкинс, запознай се със Софи Бартън. Софи, това е Фанси, една от нашите три камериерки.

— Приятно ми е да се запознаем — прошепна новодошлата, като подчерта думите си със сърдечно кимване.

Фанси отново изсумтя.

— Госпожа Пикстън няма да остане доволна от запознанството с теб, префърцунена госпожичке. Бас държа, чи никога през целия си живот не си извивала врата на пиле.

— Да съм из-звивала в-врат на п-пиле? — повтори Софи; усети, че ѝ приглява дори само от произнасянето на тези думи.

— К'во според теб прави едно момиче за всичко? Пий чай и свире на пиано ли? — Камериерката насочи недоволството си към Тери и почти изсъска: — Изобщо няма да съ изненадам, ако Пикси та изхвърли заради таз глупост дет' си сторил.

— Каква глупост? — попита някакъв мъж, като спря до Фанси. Ако се съдеше по ливреята, той вероятно също беше лакей.

И при това изглеждаше много добре, реши Софи, като го оглеждаше дискретно. Колко жалко, че Господ бе изхабил тези прекрасни лешникови очи и това красиво лице с трапчинки за някакъв слуга.

Фанси видимо омекна при вида на лакея, но новодошлата се съмняваше, че той забеляза промяната. Прекалено съсредоточено се бе вторачил в нея самата, за да обърне внимание на каквото или когото и да било другиго.

Фанси обаче забеляза както него, така и интереса му към девойката. Сръга го здраво в ребрата, за да привлече вниманието му, и рече:

— Казвах на тоз' глупчо — посочи с пръст към Тери тя, — чи най-вероятно шъ го уволнят, задето е наел таз' — показалецът се премести към Софи — кат' новата слугиня за всичко.

— Така ли? — Лакеят насочи отново изпълнения си с възхищение поглед към девойката. — Аз например трябва да кажа, че одобрявам избора му.

Фанси също се вторачи в нея, само че без капчица възхищение.

— Хм! Шъ си смениш много бързо мнението, кат' съ наложи да вършиш задълженията ѝ вместо нея.

— За мен би било чест да помогна на една толкова прекрасна дама — отвърна той. И като се поклони на Софи, додаде: — Позволете ми да се представя. Чарлз Дибс, втори лакей, на вашите услуги, госпожице...

— Бартън. Софи Бартън — обади се Тери.

Когато Чарлз взе ръката ѝ в своята и залепи продължителна целувка на дланта ѝ, Фанси изблъска ръката ѝ и я побутна към Тери.

— Пикси тъ чака — озъби се тя. — Ако си даваш сметка кое е добро за теб, няма да съ бавиш нито секунда повече.

— В такъв случай ще те видя по-късно, хубава Софи — изгука Чарлз и дори успя да ѝ намигне, макар Фанси вече да го дърпаше нататък.

Тери я хвана за ръката и я поведе из оживената кухня.

— Внимавай с Чарлз — предупреди я той. — Той е истински дявол с жените.

— Не бих нарекла ангел и тази Фанси. Не знам откога не съм срещала такава кавгаджийка.

Младежът въздъхна и тръгна към вратата, която се намираще точно срещу входа, през който бяха влезли.

— Фанси е устата и не си поплюва, но обикновено не е толкова груба. Несъмнено още не ѝ е минало от конското, което ѝ е чела Пикси. — Тръгна нагоре по лявото крило на двойно дървено стълбище и додаде: — Милите очи, които ти правеше Чарли, също не допринесоха за подобряване на настроението ѝ. Фанси не е безразлична към него и най-вероятно се чувства заплашена от красотата и възпитанието ти.

— Е, може да бъде спокойна в това отношение. Не проявявам никакъв интерес към Чарлз. Да си го пази, има благословията ми.

— В такъв случай трябва да я убедиш в това — заяви младежът, като стъпи на площадката.

Отново я хвана за ръката и я помъкна по някакъв къс, гол коридор. Спря пред последната врата вдясно. Оправи перуката си, приглади сакото и почука леко на тъмната дървена врата.

— Влез! — обади се отвътре повелителен глас.

— Готова ли си да отрежеш главата на змея? — прошепна той и хвана дръжката.

И я натисна, щом спътницата му кимна. Вътре, пред дървена маса, отрупана с пръстени бурканчета, сушени растения и стъклени

шишенца, стоеше дребна жена, облечена в кафява рокля. На прошарените и коси с цвят на морков имаше снежнобяло боне. Колосан волан ограждаше дребно лице с остри черти, на което отговаряше прякорът ѝ^[1].

Вдигна проницателните си зелени очи и рязко изрече:

— Терънс. Най-сетне. Започнах да се опасявам, че си избягал с някоя млекарка или с друга млада глупачка.

Младежът се поклони.

— Никога, госпожо Пикстън. Винаги на вашите услуги.

Тук Софи побърза да последва примера му и направи елегантен поклон.

— Добре, добре. И кого си ни довел? — попита тя, като огледа критично новодошлата.

Тери побутна леко спътницата си.

— Госпожо Пикстън, нека ви представя госпожица Софи Бартън, нашата нова прислужница.

— Така ли? — Тук икономката премести очи от лицето на девойката и ги присви при вида на скъпите ѝ, макар и изпоцапани и леко разкъсани дрехи. Повдигна вежда и додаде: — Бих искала да поразпитам насаме нашата нова прислужница. Ти, момчето ми, засега си свободен.

Тери хвърли неспокоен поглед към новата си приятелка.

— Но, госпожо Пикстън...

— Върви. С теб ще поговоря по-късно.

Той се поколеба за секунда, след което се поклони и неохотно се подчини.

Щом вратата се затвори зад него, икономката впи поглед в очите на новодошлата и рече:

— Кажы сега, моме.

— К-какво? — заекна Софи.

— Чу ме. Рекох: Кажы сега.

— Какво да кажа? Не разбирам.

Изражението на жената стана по-сурово, когато се сопна:

— Виж какво, момиче. Аз не съм сляпа и очите ми казват, че ти не си от нашата черга. Искам да знам коя си и каква игра играеш.

— Името ми наистина е Софи Бартън и идвам да работя като прислужница — отвърна девойката; започваше да се чувства неловко

под немигация поглед на икономката. Нищо чудно, че Тери се бе разстроил толкова само при мисълта да я лъже. Тя като че ли имаше способността да гледа в човека и да вижда и най-скритите му мисли.

След няколко, както се сториха на Софи, безкрайно дълги мига, утежнени допълнително от мълчанието, госпожа Пикстън посочи с брадичка модната ѝ връхна дреха.

— Ако това, което казваш е вярно, тогава, ако обичаш, обясни ми защо една дама като теб би станала слугиня.

Тъй като Софи продължи да я гледа втренчено, опитвайки да съчини някаква правдоподобна история, икономката я погледна отново право в лицето и внезапно отговори вместо нея:

— Според мен си дошла тук, за да се опиташ да впримчиш в мрежите си сина на негово височество.

— Син ли? — изненада се Софи.

Не ѝ беше дошло наум да попита дали маркизът има деца. Ако въпросният син бе на възраст за женитба, както намекваше госпожа Пикстън, значи несъмнено бе в Лондон за сезона. А това означаваше, че е запознат както с нейната самоличност, така и със скандала.

— Да, син. Младият Колин. И ако си дошла заради него, по-добре си тръгвай още сега. Нейно височество получи писмо точно тази сутрин, в което той я уведомява, че отива в Шотландия на риболов.

— Колин? — Девойката се замисли дали познава някакъв Колин. Единствените Колин, за които се сещаше, бяха виконт на около шейсет години и четиригодишният син на лейди Бърджес. Икономката вече го бе представила като млад и се налагаше изводът, че той е сред младежите, които предпочитаха публичните домове и комара пред балните зали.

Успокоена от това заключение, Софи поклати глава.

— Нямах представа, че маркизът има син. Интересува ме само свободното място.

— Наистина ли? В такъв случай да изкажа ли друго предположение относно присъствието ти тук? — Сведе поглед към корема ѝ. — Възможно ли е да си бременна и да си избягала от къщи и от позора?

— Разбира се, че не! — възмутено извика девойката. — Мога да ви уверя в безупречния си морал и възнамерявам да го запазя. Тук съм, защото се нуждая от работа, и нищо повече.

— Нуждаеш се от работа, а? — Икономката я изгледа с присвити очи и кимна. — Да, вярвам, че си се озовала тук, пришпорена от истинска нужда. Преди да реша обаче дали да ти дам това място, трябва да ми кажеш какви неприятности са докарали тази нужда. И очаквам да ми кажеш истината, имай предвид.

Разбрала, че няма друг избор, Софи сведе глава и заговори бавно. Не можеше да става и дума да каже истината.

— Нуждая се от тази работа, защото баща ми изгуби нашата къща... на комар и сега няма къде да отида. Нямам пари и единственото, което ми остава, е да работя. Само така ще имам покрив над главата и залък в устата.

Погледна към госпожа Пикстън, за да види, дали ѝ вярва.

Лицето на събеседницата ѝ беше все така безизразно.

— И къде беше домът ти?

Припомнила си уроците по география, девойката отговори:

— Дърам. Баща ми беше барон там.

— Барон, казваш? Хмм. А майка ти, баронесата?

— Мъртва е. Умряла е при раждането ми. Аз съм нейното единствено дете. Именно нейната смърт подтикнала баща ми към алкохола и хазарта.

Икономката започна да присвива отново очи, а това не беше добър знак.

— И къде е баща ти сега? Не може да те е изоставил?

— Тъъ... да. Направи го.

Това обяснение не изглеждаше по-лошо от което и да е друго.

— И всичко това се случи в Дърам?

— Да.

— Как тогава се озова в Ексетър?

Как наистина? Не виждаше нищо лошо в това да каже част от истината, макар и изкривена:

— Спомних си, че имам... леля тук... по-голямата сестра на майка ми. Аз съм единствената ѝ жива роднина и не се съмнявах, че ще ме приеме. Изхарчих последните си пари, за да дойда дотук. — Спря, за да издаде дълга, тежка въздишка за по-голям ефект. — Обаче открих, че вече не живее в Ексетър. Докато се разхождах из улиците и се чудех какво да правя, се озовах на пазара и реших да стана слугиня.

Когато разказах на господин Мабът за нещастията си, той ме съжали и ме доведе тук.

— И така свършва тъжната приказка — заключи Пикстън.

След като направи това изказване, тя потъна в мълчание и пак впери изнервящия си поглед в своята събеседница.

Софи отново изпита смущаващото усещане, че тя чете мислите й. Трябваше да напегне цялата си воля, за да не се размърда неспокойно. Точно когато реши, че не може да издържа повече на напрежението, икономката примигна и изрече:

— Готова ли си да работиш, и то здраво, момиче?

— Да. О, да! — извика Софи.

— А обещавах ли да следваш всичките ми указания?

— Достатъчно е само да ме помолите, за да се подчиня.

Госпожа Пикстън потърка брадичката си, сякаш обмисляше отговора, и се усмихна.

— Добре дошла в Хоксбъри Манър, Софи Бъртън.

---

[1] Пикси на английски език означава „фея, самодива“. Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Достатъчен беше само един ден, изпълнен с робски труд, за да не остане и следа от благодарността на Софи към Тери.

След една седмица, всеки следващ ден на която бе по-мъчителен от предишния, тя реши, че срещата им определено не бе така желаното от нея избавление, а Божие отмъщение за всички грехове, които бе направила през седемнайсетгодишния си живот.

Тя хвърляше към небето, по-точно към гредите на кухненския таван, поглед, изпълнен с разкаяние, помъкваше се бавно нагоре по стълбището за прислугата и се изкачваше до втория етаж.

Бог, който се славеше със своята доброта и милосърдие, определено притежаваше талант за изнамиране на наказания; та кое можеше да бъде по-жестоко или да причини по-голямо страдание за една несравнима красавица от това да бъде изтръгната от рая на висшето общество и захвърлена в ада на слугинството? И кой, ако не едно изключително зло същество с извратен ум, би запратило бедното момиче на най-ниското стъпало в слугинската йерархия?

Изпълнена повече с гняв, отколкото със смирение заради своето наказание, Софи стъпи на площадката на втория етаж и се запъти към скритата врата за прислугата. Остави тежката кофа.

Никога не бе предполагала, че между прислугата съществува някаква йерархия. Дори мисълта за това би и се сторила абсурдна. И глупаците знаеха, че слугата си е слуга и всички те са равни в нищожеството си. Фактът, че прислугата в Хоксбъри смяташе другояче, я дразнеше невероятно... почти толкова, колкото начинът, по който ръководеха нелепото си общество.

За разлика от висшето общество, чиито членове напълно справедливо имаха различен ранг в зависимост от своя произход и богатство, положението тук се определяше единствено от длъжността. Така икономката и Диксън, икономът, царуваха като цар и царица; лакеят и камериерката на техни височества бяха като херцог и херцогиня и т.н. все по-надолу и по-надолу, докато се стигнеше до

служинята за всичко. И това беше тя, София Барингтън, внучка на граф, по която бяха полудели всички мъже през този сезон.

Колко несправедлива беше системата. Всеки можеше да види, че тя струваше повече и следователно стоеше над глупавия им порядък. Не можеше да се побере в кожата си как така персоналът в Хоксбъри предпочиташе да не се съобразява с очевидното ѝ превъзходство.

„Трябва да издържа поне един месец“ — напомни си тя и премести леката кошница от лявата в дясната ръка. Отвори скритата врата, вдигна ведрото с лявата ръка и пристъпи в едва осветения коридор.

Той бе пълен с картини и растения в саксии, скулптури и столове. Зави на ъгъла за дясното крило и се отправи към изцапания от куче килим близо до стаята на маркизата. Щом спря пред вратата, направи гримаса — толкова силно вонеше. Прииска ѝ се Фанси да е тук, за да я остави да си сърба попарата. Именно тя беше виновна за случилото се и нищо не можеше да я убеди в противното.

Изпълнена с презрение както към жената, така и към нейните действия, Софи коленичи и се приготви за неприятната си задача.

Никой, който имаше поне малко мозък в главата, нямаше да повярва на разказа на Фанси за това как териерът на градинаря влязъл в къщата, като се има предвид колко късно бе, а всички врати, освен пазената от Диксън на парадния вход, се заключваха в десет вечерта.

Не. Някой нарочно бе пуснал животното. Някой, който не харесваше Софи и знаеше, че неприятната задача по почистването щеше да се падне на нея.

Този някой вероятно бе Фанси. Никой друг не изпитваше такава неприязън към нея. А и това не бе първата и подобна постъпка. Доста пъти вече бе пречила на усилията на Софи, а след това бе посочвала нея като виновна за случилото се. Започваше да мисли, че злосторницата посвещава цялото си време да измисля начини за превръщане живота ѝ в ад.

Девојката въздъхна, измъкна смачкан вестник от кошницата и събра в него по-голямата част от кучешките изпражнения. Е, добре. Трябваше да издържи само още три седмици, най-много месец. Какво бяха няколко седмици повече, щом вече бе преживяла толкова много?

Въздъхна отново, остави встрани изцапания вестник, извади стара четка, напукан калъп сапун и чист парцал от кошницата. С вид

на мъченица намокри сапуна и започна да търка килима. В същото време скръбно прибавяше инцидента с териера към списъка с изпитания, които бе преживяла от идването си в Хоксбъри. А колко дълъг само беше той; съдържаше какви ли не невъобразими ужасии.

Стаята ѝ например. Ако бе подозирала, че ще трябва да спи с друг в едно легло, щеше да се откаже от слугинската работа... особено пък ако знаеше, че ще трябва да дели леглото с перачка на име Панси.

Какво изпитание наистина! Това създание бе истинско кречетало, при това неуморно. Щом главите им се докоснеха до възглавниците, започваше да говори и това продължаваше цяла нощ, като всичките ѝ приказки бяха свързани с някакъв работник във ферма, когото обичала. На Софи ѝ беше непонятно как така Панси мислеше, че любовната история между двама млади може да я интересува, когато те ѝ бяха съвсем непознати. Знаеше само, че откакто бе дошла в Хоксбъри, не бе спала нито една нощ повече от четири часа.

Девојката поклати глава, взе четката и я натопи във ведрото с вода. Докато търкаше прилежно насапунисания участък, тя размишляваше нещастно върху часа, в който се налагаше да става. Пет часа. Трябваше да става в пет. Това беше нечовешко; нечовешко бе да караш някого да се събужда толкова рано. Или по-точно, беше нечовешко, ако ставаше дума за човек с благороден произход. Напълно нормално бе да се очаква хората с по-ниско потекло да стават преди зазоряване. Такава беше съдбата им и те трябваше да я приемат, без да задават въпроси или да се оплакват.

Тя, от друга страна, беше родена да живее в привилегии и имаше право да протестира срещу всяко неудобство. И точно това щеше да направи в мига, в който я спасеше чичо ѝ.

Софи се усмихна при мисълта за този щастлив ден. Колко приятно щеше да бъде най-сетне да изрази гласно своето недоволство, да изкаже възмущението си от преживяното. Но най-върховният момент щеше да бъде, когато захвърли слугинските си дрипи.

Спря да търка за момент, погледна към работните си дрехи и видът им я накара да потрепери. Слугинята за всичко нямаше никакъв или почти никакъв контакт с членовете на семейството и при избора на нейните дрехи се държеше най-вече на пестеливостта. Затова вместо някоя от колосаните муселинени рокли, които носеха камериерките, ѝ

бяха дали една безформена пола от груб плат от вълна и памук и старомодно горнище, ушито вероятно от зебло.

А това горнище беше ужасно. Не само беше боядисано неравномерно в някакъв убит жълт цвят, ами беше вталено в кръста и очертаваше талията ѝ по един изключително демоден начин. С него тя изглеждаше като изпълзяла от неотварян в продължение на трийсет години стар сандък с дрипи, а за това допринасяше в голяма степен и избелялата пола на кафяво-зелена щампа. Да не говорим за бонето!

Софи изпъшка при мисълта за външния си вид и се захвана отново с търкането. Несъмнено щеше да бъде чудесно да може да изкаже, да даде воля на потисканото си недоволство и да захвърли грозните парцали, когато чичо ѝ се завърнеше. Най-хубавото от всичко обаче беше, че щеше да се отърве от това робство. Ежедневието на слугинята, изпълнено с търкане, миене, бърсане на прах, лъскане, носене на това или онова из огромната къща и всичко друго, което им минеше през ума да я накарат да прави, беше наистина изнурително. Беше достатъчно човек да погледне ръцете ѝ, за да се убеди, че е така.

Най-сетне остави четката във ведрото и вдигна парцала. Докато попиваше влагата от вече почистения килим, девойката наблюдаваше мрачно загрубелите си ръце. Ако имаше късмет, щеше да възстанови предишното им великолепие, след като преспеше поне в продължение на месец със специални козметични ръкавици.

Може би. Пусна парцала в кошницата и извади суха четка. С равномерни движения започна да заглажда повърхността. После се изправи и огледа резултата от своята работа.

Този път за разлика от неприятния случай в столовата в четвъртък килимът не си беше пуснал боята. Вълнените му нишки не се бяха протрили, нито пък краищата се бяха разплели. И освен това дори бе успяла да отстрани напълно петното.

Наведе се и помириxa току-що почистения участък. Амоняк и карамфил... ароматът на сапуна. Ммм. Никаква следа от кучешка миризма. Чудесно.

Удовлетворена от своето постижение, Софи се изправи отново. Взе ведрото и кошницата в едната ръка, а с два пръста на другата обхвана гнусливо вестника с кучешките испражнения. В този момент чу звука от тежки стъпки, изкачващи съседното стълбище.

О, по дяволите! Това явно беше лорд Бересфорд. Сигурно идваше да пожелае лека нощ на болнавата си съпруга. Госпожа Пикстън я бе предупредила, че може да се случи така, и я бе посъветвала да приключи по-бързо със задължението, за да не оскверни зрението му със своята персона.

Девојката отстъпи заднишком към неосветената далечна стена; не желаше да рискува ново мъмрене. В мига, в който потъна в мрака, пред очите ѝ се появи тъмна фигура.

Вече бе зървала за момент негово височество и знаеше, че е висок и силен. Но този мъж беше огромен! Истински великан, също като...

Линдхърст. Сърцето ѝ престана да бие за момент. Боже милостиви. Възможно ли бе това наистина да е той?

Не. Разбира се, че не. Какво щеше да прави тук? Сигурно съвсем е оглупяла, щом ѝ минават такива глупави мисли през главата. Въпреки това проследи съсредоточено мъжа, който потъна в мрака.

Колко странно! Беше с палто и шапка. Как бе успял да мине покрай Диксън, без да му ги подаде? От това, което бе подочула за него, той се гордеел особено от бързината, с която се справял с връхните дрехи на посетителите. Мисълта за иконома я накара да отбележи още един особен факт: новодошлият се движеше без придружител.

Обзе я безпокойство. Какво правеше тук, в семейното крило на къщата, по това време на нощта? Дори Диксън да се бе отдалечил поради някаква причина от поста си, не беше нормално въпросният джентълмен да броди така из чужд дом...

Освен ако не беше джентълмен. Тревогата ѝ се засили. О, Боже! Ами ако това бе маниакът-убиец, за който им бе разказвал братът на Лидия? Същият, който се промъквал в изолирани къщи в провинцията и убивал всички в леглата им?

Това беше той. Кой друг щеше да се промъква така из чуждите коридори по това време, и то с връхна дреха и ботуши?

Докато стоеше така, готова да изпищи, мъжът наведе глава и свали шапката си. Меката, потрепваща светлина на свещите заблестя в косите му. Викът се превърна в писукане. Косата му имаше богат тъмнокестеняв цвят с лъскави медни отблясъци...

Като на Линдхърст.

Непознатият пхна шапката си под мишница, вдигна ръка и оправи шалчето на врата си, като при това движение обърна лице...

Белег.

Ведрото и кошницата се изплъзнаха от ръката на Софи.

Линдхърст обърна рязко глава към нея.

В следващия миг вратата на маркизата се отвори със замах и оттам се подаде маркизът.

— По дяволите, какъв е този шум? — изрева той. — Не разбраха ли луковите ви глави, че вашата господарка...

Спря рязко при вида на Линдхърст. Младият мъж кимна.

— Татко.

— Колин! Скъпото ми момче! — Маркизът стисна сина си в прегръдките си. — Ах, Колин. Нямах представа колко се радвам да те видя. Майка ти не може да си намери място от нетърпение да се прибереш.

Колин ли? Софи се намръщи, докато маркизът прегърна отново Линдхърст. Но името му беше Никълъс, не...

Ами, разбира се. Явно вкъщи го наричаха Колин. Линдхърст беше „младият Колин“, за когото бе говорила госпожа Пикстън. В очакване „младият Колин“ да се освободи от прегръдките на баща си и да я заклеми като измамницата, каквато беше, девойката се притисна още по-силно към стената с желанието да се слее с нея.

За нейно изумление първите му думи не бяха изобличаващи, а учтив въпрос:

— Как е майка ми тази вечер?

Озадачена, тя се осмели да хвърли поглед към лицето му. Той гледаше към баща си без да ѝ обръща внимание, сякаш тя беше коя да е прислужница. Възможно ли беше да не я бе познал? Докато разсъждаваше върху това вдъхващо ѝ кураж предположение, маркизът се позасмя и го пусна.

Прегърна сина си през раменете и отговори, като го поведе към стаята на своята съпруга.

— Ако питаш нея, тя несъмнено ще каже, че умира. — Позасмя се отново. — Аз обаче се съмнявам. Майка ти беше в чудесно здраве, преди да ни пишеш за злочестия случай „Барингтън“. Два часа след като прочете писмото ти, тя се отпусна в леглото си и застана някакви

глупости от рода на това, че щяла да умре преди да подържи на ръце децата ти. Знаеш колко мечтае за внуци.

Линдхърст изпъшка.

— Как да не знам. Нали търпях години наред опитите й да ме задоми и натякванията, че е „крайно време да изпълня семейния си дълг“? Тя е неуморна в усилията си да ми надене примка на шията.

— Е, съмнявам се, че ще се откаже — отвърна баща му и спря пред вратата на своята съпруга. — Всъщност подозирам, че неуспехът на начинанието „Барингтън“ я е накарал да замисли нов отчаян план за сватосване.

— Какво! — възкликна младият мъж. Маркизът кимна.

— Страхувам се, че е така. Как иначе може да се обясни внезапното й заболяване?

— И защо иначе ще призове мен до своето ложе — довърши със стон синът му. — Ако умираше наистина, щеше да повика и Куент. Как можех да се хвана така? Трябваше да се сетя, че това е примамка в поредната й брачна мрежа.

Маркизът го потупа по ръката.

— Е, щом вече си се хванал, не ти остава нищо друго, освен да видиш за какво става дума или по-точно — за кого те е уловила. — Хвана дръжката на вратата и попита: — Влизаме ли?

Линдхърст кимна, той отвори вратата и изчезна зад нея.

Младият мъж обаче остана отвън. След секунда обърна бавно глава към нея.

Софи хлъцна и се опита да се слее с полумрака, като се молеше да не я е разпознал. Но в мига, в който видя лицето му, разбра, че и този път не бе отговорено на молитвите й.

Той изглеждаше разгневен, и то силно.

Тя се смали още, като поклащаше глава и го умоляваше безмълвно да бъде милостив към нея, макар да знаеше, че надеждите й са напразни.

Младият мъж наклони глава, сякаш размишляваше върху молбата й, а след това се усмихна. Кимна и влезе в стаята на майка си, като затвори вратата след себе си.

Девојката потрепери, вледенена от мрачното послание в неговата реакция.

Усмивката му бе заплаха, кимването — обещание.

Дяволите да го вземат! Какво правеше тя тук?

Той беше поразен от срещата със Софи. Беше се надявал да намери покой в Хоксбъри, да избяга от дебнещите погледи на представителите на висшето общество. Вместо това я бе заварил тук, лицемерното момиче, което бе сломило увереността му и го бе изпълнило е омаломощаващото усещане, че нещо в него не е наред, празноглавката, която отново бе събудила в него познатото старо смущение от белега му.

Изпълнен с непоносимост към новата си уязвимост и още повече към Софи, задето я бе предизвикала, той стисна юмруци. Проклет да е, ако ѝ позволи да продължи да се крие тук; несъмнено точно това правеше — криеше се от своите кредитори. Точно така. Щеше да се изправи очи в очи с нея в мига, в който приключеше разговора с майка си, и щеше да разбере как точно е успяла да се намести като слугиня тук. И след това щеше... щеше... ами, тогава щеше да реши как да се разправи с нея.

На устните му се появи горчива усмивка при тази мисъл. Най-добрият начин бе да я накара да плати за предателството си към него и това щеше да се окаже смехотворно лесно, като се има предвид сегашното ѝ положение. Всъщност като се укриваше в неговия дом, тя неволно му бе дала значително предимство.

Осъзна колко възможности му предоставяше това. С приемането на работата в Хоксбъри тя се бе съгласила да се покорява на семейство Съмървил... на цялото семейство. Като син и наследник на Съмървил той имаше пълното право да ѝ нарежда каквото си иска. А тя нямаше друг избор, освен да се подчинява. Само така щеше да запази мястото си... и да си подсигури неговото мълчание. Или поне щеше да я накара да мисли така. Едва не се изсмя. Ако малката глупачка си бе направила труда да се вслуша в мнението за длъжниците и мястото им в затвора, което бе изказал пред нея, щеше да бъде наясно, че никога нямаше да я предаде на нейните кредитори дори да го предизвикваше на всяка дума. Но тъй като тя нямаше представа...

— Колин? Да не би нещо да не е наред с вратата?

Младият мъж трепна.

— Какво? Не. Извинявай.

Той се обърна и огледа стаята, сякаш я виждаше за пръв път.

По стените бяха залепени тапети в синьо, приглушено-розово и охра — нюанси, които се отразяваха в дебелия скъп килим. Вдясно се издигаше камина, край която бяха разположени два тапицирани стола. На един от тях бе поставен гергеф с недовършен шедьовър на ръкоделието. Край отсрещната стена, между широките прозорци, стоеше кокетното бюро на майка му, както обикновено отрупано с предпочитани книги и пазени с любов писма.

Усмихна се. Нищо не се бе променило, с изключение на майка му. Обикновено розовото ѝ лице бе плашещо бледо и младият мъж веднага се запита доколко прав бе баща му, като поставяше под съмнение болестта ѝ.

Докато стоеше така, тя му се усмихна слабо и рече:

— Колин, скъпи синко. Ела да целунеш майка си. Аз...

Прекъсна рязко думите си и се загърчи в някаква смесица между даване и ридания.

Парализиран от страх, Линдхърст прекоси тичешком стаята.

— Колин.

Маркизата изпусна въздишка и застина абсолютно неподвижно.

Той притисна отпуснатата ѝ глава към гърдите си, като ридаше:

— Майко... моля те... обичам те...

Тя се размърда леко.

— Какво добро момче си, щом дойде да бъдеш с мен в последните ми дни.

— Не. Не! — Прегърна я бурно. — Няма да ти разреша да говориш така. Чуваш ли? Нито дума! Съвсем скоро ще бъдеш отново в прекрасна форма. Честно казано, изобщо няма да се изненадам, ако още в края на тази седмица станеш и започнеш да даваш нареждания на цялата къща.

Постави внимателно главата ѝ върху възглавниците и я целуна по бузите, като се молеше думите му да се окажат верни.

Маркизата издаде някакъв звук и затвори очи, очевидно изтощена от усилие.

— Обещай ми нещо, синко.

— Всичко — отвърна тържествено той.

— Обещай, че няма да жалиш, като си отида. Обещай...

— Майко...

— Не. Остави ме да довърша, докато все още мога. Искам да обещаеш да си ме спомняш с радост. Знай, че напускам този свят без съжаление... Освен едно.

— Какво е то?

Все така отпусната върху възглавниците, тя направи неуспешен опит да изрече нещо с треперещите си устни. В този момент баща му се изкашля. Това подсети Никълъс за недоверието на маркиза, че съпругата му действително е зле.

Седнал на един стол от другата страна на леглото, баща му се ококори и се потупа по гърдите.

Младият мъж се намръщи и поклати глава; започваше да мисли, че баща му се бе побъркал.

Маркизът също се намръщи в отговор и се потупа отново по гърдите, този път по-настойтелно, после се потупа по бузата и приключи кратката сценка, като посочи дискретно към гърдите на сина си.

Напълно объркан от тези странни движения, графът погледна натам, накъдето сочеше баща му. По тъмносинята му връхна дреха се бе разпилял някакъв наподобяващ натрошен тебешир прах. Вдигна отново питащ поглед и маркизът посочи към майка му, която сега се опитваше шумно да си поеме въздух. Баща му се потупа отново по бузата. След това завъртя с видима развеселеност очи и изрече беззвучно: Пудра.

Пудра ли? Никълъс погледна отново към своята вече задъхваща се, треперееща и гърчеща се в конвулсии майка и присви очи, обзет внезапно от подозрения. Въпреки че завесите на леглото закриваха лицето ѝ от светлината на близките свещи, той успя да огледа кожата ѝ.

Тя изглеждаше неравна... и на петна, нещо, което не отговаряше на често даваното ѝ описание като „фина и подобна на порцелан“. И сега, като се замисли, тя започваше наистина да му се струва прекалено бяла. Ако помнеше вярно от времето, когато Куентин едва не бе умрял от пневмония, кожата на тежко болния имаше по-скоро пепеляв, отколкото снежнобял оттенък.

Присвил силно очи, Никълъс се приведе още малко напред. Аха! Баща му имаше право, тя се бе напудрила.

Знаеше, че това откритие трябва да го изпълни с облекчение, но не стана така. Макар да се срамуваше да го признае, то само увеличи

тревогата му. Фактът, че тя бе стигнала дотам да се преструва на умираща, показваше едно: бе замислила нещо, което той несъмнено щеше да посрещне със съпротива.

Погледна продължително и измъчено към маркиза и зачака напрегнато майка му да приключи сцената и да изплюе камъчето. Тя точно така и направи само след секунда.

Престореното треперене правеше думите ѝ неразбираеми, когато прошепна:

— Единственото, за което съжалявам, е, че вероятно няма да живея достатъчно дълго, за да те видя задомен и да подържа твоите бебета.

Произнесе думата „бебета“ с дълго, потреперващо стенание, което му напомни за призрака в постановката на „Хамлет“, която бе гледал преди три седмици... Само дето нейното стенание прозвуча много по-убедително. Изглежда майка му бе пропиляла истинския си талант.

Като потискаше смеха си, Никълъс отбеляза:

— Това са две съжаления, не едно.

Маркизата въздъхна.

— Ако се беше оженил, щях да умра спокойно, със съзнанието, че един ден, като погледна от небето, ще те видя заобиколен от твоите деца... моите внуци.

Гласът ѝ отслабваше постепенно с всяка дума и накрая вече почти не се чуваше.

— Е, в такъв случай не ти остава друго, освен да не изпускаш още дълго последния си дъх — отвърна без капчица симпатия той.

— Само ако можеш! Само ако можеш!

Тя изохка отново, този път със звучност, благодарение на която стонът щеше да се чуе до най-горните галерии на Ковънт Гардън.

— Щях да се оженя още утре, ако днес срещна жената, която ми е нужна — отвърна раздражено Никълъс. — Знаеш, че щях да го направя. Но ще чакам, докато намеря подходящата за мен.

— И какви качества... Трябва да притежава подходящата съпруга?

Нямаше нужда да размишлява сега, за да отговори.

— Жената, за която ще се оженя, трябва да бъде добра, мила, вярна и разумна. Намери ми такава и до една година ще имаш внуче.

Веднага съжали за казаното. О, по дяволите... по дяволите! Току-що бе предизвикал майка си да му намери жена.

По блясъка в очите ѝ, разбра, че тя е готова да отвърне на предизвикателството. Добре се беше наредил.

Затворила отново очи, майка му отвърна с писклив глас:

— Ако искаш такава съпруга, значи не търсиш където трябва.

— Нима?

Баща му се беше намесил; очевидно цялото представление го забавляваше безкрайно.

Съпругата му направи истинско шоу от кимването, което приличаше повече на спазъм.

— По време на сезона в Лондон човек може да намери само глупави, егоистични, алчни същества като онова момиче Барингтън. Е, наистина, красиви. Но не струват и пет пари за мъжа.

Маркизът се изсмя.

— Доколкото си спомням, аз те срещнах в Лондон по време на сезона, Фани, любов моя, но никой не би казал, че си глупава, алчна или егоистка.

Тя надигна глава и го изгледа.

— Това беше преди трийсет години, а сега времената са съвсем други. Тогава възпитавах момичетата така, че да бъдат помощнички и другарки на своите съпрузи, не... — Спря рязко и очите ѝ се разшириха, сякаш внезапно се бе опомнила. Главата ѝ се отпусна отново върху възглавниците. Моментално смени ролята и довърши със стон: — Не безмозъчни украшения.

Баща и син се спогледаха развеселени.

— И така да е, майко, надали има по-голяма вероятност да срещна вярната жена тук, в Хоксбъри, отколкото в Лондон. Освен това очевидно ще бъда принуден да не се женя дотогава, докато ти или умреш, или се възстановиш.

— Може би не. Човек никога не знае какво го очаква — отвърна тя.

Никълъс погледна смутено майка си, която определено изглеждаше доволна от себе си. Колкото и да не му се искаше, попита през стиснати зъби:

— Би ли обяснила какво искаш да кажеш с тази забележка.

Тя се задави, пое си мъчително въздух и най-сетне изрече:

— Моля те, не ме мрази, Колин, но просто няма да мога да почивам в мир, ако знам, че не си се оженил. Затова аз... Поканих три подходящи млади дами да ни посетят поотделно през следващите три седмици. Това е моето... — кашляне, хриптене — ...предсмъртно желание — да се ожениш за една от тях.

Младият мъж наблюдаваше майсторската игра на майка си, изпълнен с по-голям ужас от думите ѝ, отколкото би го изпълнила тази сцена, ако бе истинска.

— Ти не би могъл... не би могъл да не изпълниш... предсмъртното ми желание!

Ужасът му премина във възмущение, когато маркизата се отпусна на леглото. Как не! Никога няма да ѝ изпълни желанието! Как се осмеляваше да го манипулира по такъв начин. Той беше възрастен човек и сам щеше да решава кога и за кого да се ожени. Крайно време беше тя да го осъзнае и да престане да му се меси.

Канеше се да ѝ каже точно това и да обяви намерението си да избяга в Шотландия, когато Фани додаде:

— Гарантирам ти, че и трите момичета са прекрасни, добре възпитани създания. За разлика от проклетото девойче Барингтън за всяка една от тях би било чест да стане твоя съпруга.

Софи! Изпълнението на майка му го бе отвлякло до такава степен, че бе забравил напълно за нея. Ако избягаше сега, щеше да изпусне единствената си възможност да ѝ отмъсти. А ако останеше...

Лицето му се сгърчи. Един Господ знае какви претендентки за ръката му щеше да му доведе сега маркизата. Напълно възможно бе дори и трите да са празноглави като госпожица Барингтън, и следователно да се отвратят от обезобразената му буза. Заслужаваше ли си заради отмъщението да рискува да получи нови удари върху самочувствието си? Освен това не трябваше да забравя въпроса за скандала...

Сякаш прочела мислите му, маркизата получи нов „пристъп“, след което изхриптя:

— Няма смисъл да се измъчваш заради Барингтън. Нито едно от тези момичета не е било в Лондон през този сезон и няма представа за случилото се. Всъщност и трите тепърва ще се представят там и това означава, че все още не са покварени от градските излишества.

Още не са се представили? Обикновено това означаваше, че госпожицата е или още прекалено млада, или направо ужасна, за да не заслужава по нея да се пръскат средствата, които изисква присъствието им в Лондон по време на сезона. И двете възможности бяха ужасяващи. Никълъс потрепери. Почти толкова ужасяващи, че да го накарат да забрави желанието за мъст и да потърси подслон в Шотландия.

Все още не бе решил какво да прави, затова промълви:

— Моля те, кажи ми нещо повече за тези провинциални модели на поведение.

Майка му се изкашля няколко пъти немощно, преди да отговори:

— Едното момиче е лейди Джулиана Хауланд, дъщеря на покойния маркиз Чадуик. Тя е... Чакай да помисля. На двайсет? Да, на двайсет години. И е изключително разумна. Всъщност тя сама е решила да не се представя за сезона, тъй като е преценила, че Лондон е едно изключително нездравословно място. За разлика от алчните, наконтени същества, тръгнащи на лов за съпрузи, сам ще се убедиш, че лейди Джулиана няма да има нищо против да прекарва по-голямата част от годината, като ти помага да се грижиш за именията си.

Чадуик? Хмм. Не беше ли чувал неотдавна за някакъв скандал, свързан с това име? Младият мъж се замисли за момент. Ама да, разбира се. Лорд Чадуик бе умрял всъщност миналата година при пиянско сбиване заради някаква кокона. Бедната лейди Джулиана. Тя най-вероятно се бе отказала от сезона не поради здравословни причини, а от срам, чувство, което на него самия му бе познато до болка.

Смръщи леко чело. Как можеше да откаже да се запознае с нея, след като разбираше толкова добре унижението ѝ? Тя можеше да припише отказа му на постигналото семейството безчестие и така да се почувства още по-белязана. Освен това запознанството не го задължаваше да се ожени за нея. От него се искаше само да бъде мил и любезен и да ѝ покаже, че глупостта на баща ѝ няма нищо общо с нея самата.

Кимна и промърмори:

— Прекрасно.

— Така ли?

Гласът на баща му надали щеше да прозвучи по-изненадано, ако се бе съгласил да се ожени за момичето без да го е видял.

— Тя наистина е прекрасна — увери го майка му, без да обръща внимание на своя съпруг. — Както и госпожица Минерва Мейхю, дъщеря на виконт Бръмбли. Сигурно си го спомняш от времето, когато ходеше с баща си на риболов в Шотландия? Неговото имение е в съседство с нашето.

— Разбира се, че си го спомня — намеси се маркизът. — Как би могъл някой да забрави лудия по съомгата Бръмбли и безконечните му риболовни изобретения!

Как наистина, помисли си Никълъс и кимна. С кривото си ляво око и маниакалното си увлечение по всичко с перки и опашка той бе наистина запомняща се личност.

— Е, да, разбира се — изхриптя майка му. — Колкото до дъщеря му, имах удоволствието да се запозная с нея преди няколко години по време на един риболовен празник в Къмбърланд. Тогава тя беше само на единайсет, но изглеждаше многообещаваща.

— И казваш, че все още не е представена сред обществото? — попита Никълъс; не искаше да разчита само на обещаващото ѝ качество.

— Тъй като майка ѝ е мъртва, а баща ѝ се интересува единствено от риболов, този въпрос очевидно просто е бил пропуснат.

Това обяснение бе на баща му.

Младият мъж погледна към него; той се усмихна в отговор, сякаш бе видял нещо особено забавно. Притеснен, че това може да е госпожица Мейхю, той попита:

— Ти също ли си виждал дъщерята на виконта, татко?

— Не. Не. Не мога да кажа, че съм имал това удоволствие, но знам доста за нея от приказките на Бръмбли. Той никога не пропуска възможността да се похвали с умението ѝ с въдицата и стръвта.

— Госпожица, която обича да ходи на риболов? — Само тази добродетел бе достатъчна, за да заслужава поне да се запознае с нея. Той кимна.

— Обещаващо.

Майка му, която лежеше и се давеше, внезапно прекъсна театралното си изпълнение и се усмихна:

— Така стигаме до третата и мога да кажа, най-перспективната кандидатка за женитба, лейди Хелън Станклиф, дъщеря на херцог Уиндфорд. С майка ѝ сме приятелки от деца и в писмата си тя винаги ме е държала в течение за развитието на Хелън. Както се говори, това момиче е прекрасно създание с много съвършенства. Скъпото дете трябваше да се представи на тазгодишния сезон, но брат ѝ Реджиналд почина неочаквано и семейството едва сега излиза от траура си.

Дъщеря на херцог? Прекрасна и с много съвършенства? Никълъс попипа белега си и изтръпна. Сигурно беше от госпожичките, които биха се отвратили от белега му. Колкото до другите две, ами...

— Какво ще кажеш, Колин? Ще почивам ли в мир или няма? — попита с отслабващ глас майка му.

Младият мъж въздъхна. Наистина копнееше за възмездие, но дали то щеше да бъде в състояние да облекчи раните му? И още по-важно, дали болката от тези рани нямаше да бъде по-слаба от страданието, което щеше да му причини констатацията, че е страхливец? А точно такава констатация се налагаше, ако сега се измъкнеше в Шотландия, за да избяга от своите страхове.

Щеше да се окаже, че госпожица Барингтън го е превърнала в страхливец.

При тази мисъл дланите му се свиха в юмруци. Не!

Дяволите да го вземат, никога! Тя може и да бе накърнила гордостта му, но нямаше да ѝ позволи да направи същото и с мъжеството му. Той беше Никълъс Съмървил, граф Линдхърст и наследник на маркиз Бересфорд. Никога нямаше да позволи на дъщерята на един търговец на платове да определя какво ще прави. Никога! Щеше да остане в Хоксбъри и да ѝ покаже какво е да жънеш онова, което си посял. И тази жътва наистина щеше да ѝ се стори изключително горчива.

Устните му се разтегнаха в усмивка — представи си реакцията ѝ, когато ще вкуси плодовете на своята жътва.

— Ще се срещна с госпожиците — обяви той.

— Благодаря ти, скъпи. — Майка му затвори очи, сякаш изпаднаше в кома. — Благодарение на теб ще намеря покой.

Ако всичко се развиеше според плана му, той също щеше да намери покой.

ГЛАВА 9

Софи скочи и изпищя, тъй като някаква тъмна сянка се отдели от дърветата по осветената от луната алея. Тя се спусна надолу, като биеше диво с дългите си черни крила, след това се извъртя и се насочи право към главата ѝ.

Прилеп! Сниши се с писък и клекна; едва не изгуби съзнание при спомена за разказите, които беше чувала от братята на Лидия за тези създания. В един от тях прилеп се заплел в косите на някаква жена и изсмукал всичката ѝ кръв. Да умре от такава ужасна, противна смърт...

Потрепери, притисна бонето си с длани и се приведе дори още по-ниско, убедена, че кръвожадното създание е някъде над нея и се готви да я нападне. Зачака най-лошото...

Умираще от страх и...

Нищо не се случи. Над главата ѝ цареше блажено спокойствие.

Осмели се да погледне към небето. В същия миг във въздуха се разнесе друг призрачен писък, този път от известно разстояние. Малко по-късно гадното същество премина пред пълната луна и тъмният му силует се очерта на фона на бледото кълбо.

Имаше подобна на птица опашка. Да, определено като на птица. А онова остроото бе определено човка. Колкото до крилетете... ами да, не приличаха ли повече на ястребови, отколкото на прилепови?

Софи се намръщи. Опитваше да си припомни рисунките на прилепи, които бе виждала. И си отдъхна. Да. Това определено не беше прилеп. Не и с такъв размах на крилетете. След като се успокои, че е в безопасност, тя вдигна отново куфара, който бе изтървала в паниката си, и бавно пое по пътеката.

Не можеше да каже колко дълго и колко далеч бе стигнала. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че призори трябваше да стигне пътя за Ексетър. По това време фермерите се отправяха към пазара, поне така бе чула да обяснява готвачката на една от слугините, и се надяваше да успее да убеди някого да я закара до града.

А какво щеше да прави, като стигне в Ексетър?

Въздъхна. Не беше мислила нито какво ще прави, нито къде ще отиде. Единствената ѝ цел засега беше да избяга колкото може по-далеч от Хоксбъри...

И от Линдхърст. Срита туфа посребрен от лунната светлина прещип, като си представи, че е главата на негово височество. Отвратителен звяр! Несъмнено бе казал на родителите си коя е и сега я търси с намерението да ѝ отмъсти. Усмихна се, като си го представи как се щура от стая в стая и реве като ранена мечка при всеки неуспешен опит да я открие.

А когато разбереше, че е избягала?

Софи подсмръкна и премести тежкия куфар в другата ръка. Като го знаеше какъв арогантен тиранин е, сигурно щеше да измъкне всички слуги от леглата им, за да се опита да изкопчи от тях информация за нея. Но това нямаше да му свърши никаква работа. Никой не я беше видял, като си тръгна, дори Панси.

За десети път тази нощ девойката благодари на Господ, че съквартирантката ѝ бе отишла на среща със своя ухажор, когато си бе събрала багажа и се бе измъкнала. Отсъствието ѝ не само я бе освободило от нуждата да дава обяснения, ами и ѝ бе спестило един Бог знае колко време.

А времето бе от съществено значение. До такава степен, че бе позволила чувството ѝ за самосъхранение да надделее над суетата и бе избягала, облечена в мръсните слугински дрехи. Ако бе решила да си придаде по-представителен вид, сега сигурно вече щеше да е заключена на тавана в очакване Линдхърст да я заведе в Лондон и да я предаде на правосъдието.

Софи погледна към мръсната и измачкана пола и направи гримаса. Добре де, какво от това, че изглеждаше като някоя повлекана. Поне беше свободна. Ако всичко се развиеше така, както се надяваше, щеше да остане свободна. Просто трябваше да намери някой да я закара до Ексетър. Тогава...

Замръзна на място, разпознала звука.

Далечен тропот на копита...

Вече усещаше потреперването на земята под тънките подметки на обувките си. Вибрациите ставаха все по-силни...

И по-силни... и...

Линдхърст! Изхълца и изтърва куфара. Ами ако наистина беше Линдхърст, спуснал се след нея като зажадняла за кръв хрътка? Ох! Ох! Трябваше да се скрие! Но къде?

Огледа се като обезумяла. Над осветения от луната селски пейзаж се бе спуснала лека мъгла. Вляво се простираше поле с пшеница и натежалите класове се полюляваха от... какво? Нямаше вятър. Не смееше дори да мисли какво се криеше между житата, затова премести поглед надясно.

По дяволите! Все такъв ѝ беше късметът. Това бе пасбище, особено равно и открито, оградено в единия край с жив плет. Простена от отчаяние. Беше обречена. Обречена да прекара остатъка от живота си в затвора, да гние в някоя килия, забравена дори от Бога. Освен ако...

Присви очи и се вгледа в пролуките в живия плет. Може би ако пропълзеше в най-гъстото и затаеше дъх, Линдхърст нямаше да я забележи и щеше да отmine. Тогава щеше да бъде спасена...

Е, поне от графа. Софи потръпна при мисълта за това, което може би я очакваше в гъсталака: таласъми, смъртоносни малки ужасии с отровно ухапване и вечно ненаситни за човешка плът. Братът на Лидия ѝ бе разказал всичко за тях.

Преглътна с усилие; устата ѝ бе пресъхнала. Може би ако клекнеше, щеше да успее да се скрие в тъмнината...

В далечината се появи кръг светлина, който ставаше все по-голям и по-голям.

Проклятие! Онзи ужасен човек носеше фенер. Край на надеждата да се спотай в мрака.

Не оставаше друго, освен да се скрие в живия плет. И да избира между две злини: таласъмите и Линдхърст. Беше ѝ необходима само една секунда, за да реши.

Излезе от пътя, хвърли се във високата влажна трева и е притисна към земята. Запълзя към плета. Почти беше стигнала, когато... да, наистина беше Линдхърст... премина по пътя. Девојката застина; молеше се той да отmine, без да погледне към нея.

„Продължавай да яздиш. Моля те, продължавай да яздиш, без да поглеждаш насам — мислеше си тя, като гледаше безпомощно как светлината на фенера се приближава. — Моля те... моля те... моля

те...“ Затвори очи с абсурдната надежда, че като го изключи от полезрението си, самата тя ще стане невидима за него.

В този момент чу леко изцвилване и тропотът престана.

Мили Боже! Дали не я беше видял? Конвулсивно зарови пръсти в пръстта, а сърцето ѝ лудо заби. Разбира се, че я беше видял. Защо иначе щеше да спира? Сега пече всеки момент щеше да я дръпне и да я поведе към затвора.

И тя, не можеше да направи абсолютно нищо, за да го възпре.

Остана така застинала в продължение на столетия, както и се стори, в очакване светът да свърши за нея. В очакване...

И в очакване...

Продължаваше да чака. Когато не беше в състояние да издържа повече това напрежение, Софи отвори очи и надигна глава, за да види какво става.

За нейно изумление той стоеше неподвижно на гърба на огромния си жребец и се взираше в нещо на пътя. В този момент се приведе и приближи фенера към това нещо, за да го види.

„Какво е това, което му се струва толкова интересно?“ — запита се девойката, изнервена от неизвестността. Може би отпечатъци от стъпки?

Пелерината му се омота около него, когато скочи от коня си. Направи го толкова пъргаво, толкова плавно.

Софи беше изненадана. Винаги ли се движеше така грациозно този човек? Сега си даде сметка, че всъщност никога не си бе правила труда да забележи как се движи. А и защо да го прави? Ръстът му го бе белязал като тромав и следователно незаслужаващ да бъде наблюдаван.

„Но съм се лъгала“ — призна неохотно пред себе си младата жена, докато го наблюдаваше как успокоява коня. Наистина се движеше впечатляващо добре за един пеликан.

Всъщност движеше се много добре. Гъвкавостта му беше колкото неочаквана, толкова и красива. Не, разбира се, че нямаше да го изрече някога на глас. По-скоро щеше да умре, отколкото да произнесе дори една-динствена похвална дума за...

Внезапно той се отпусна на земята и изчезна зад лекото възвишение край пътя. Тя смръщи чело, а объркването ѝ нарасна. Какво правеше пък сега? Да не би да душеше миризмата ѝ като хрътка?

Вместо да размишлява над този въпрос, Софи се възползва от възможността да достигне целта си. Тъкмо щеше да пропълзи през дупката в живия плет, когато чу тежко скръцване. Едва не изгуби съзнание от уплаха; изви рязко глава по посока на звука.

Линдхърст стоеше наред пътя и тъпчеше някаква дреха в издут куфар.

Девојката едва не падна от облекчение. Той просто вдигаше куфара ѝ. Той...

Нейният куфар! Боже милостиви. Изобщо беше забравила за него. Тревогата я връхлетя с още по-голяма сила. По всичко личеше, че беше преровил съдържанието му. Несъмнено беше разпознал инициалите, гравирани върху сребърната ѝ четка за коса, и сега знаеше, че тя е някъде наблизо.

Сякаш за да потвърди ужасяващото заключение, Линдхърст я извика. Стори ѝ се вбесен. Като се молеше да успее да се промъкне незабелязано сред живия плет, Софи се сви, опитвайки се да се смали максимално.

Той я извика отново. Вдигна фенера, за да увеличи осветения участък, и тръгна към едната страна на пътя... естествено тази, където се намираще и тя. Без да забавя ход Линдхърст пусна куфара ѝ в края на пътя и тръгна по пасбището.

Приближаваше се все повече и повече и топлият лъч светлина се разширяваше с всяка следваща негова стъпка. Когато от нея го делиха вече само няколко метра, той спря и рече:

— Ще преброя до три, за да ви дам възможност да сложите край на тази глупава игра и да се покажете, госпожице Барингтън. Ако откажете да се подчините, ще бъда принуден да...

Звукът се чу някъде зад него. Той се завъртя и направи голяма дъга с фенера си.

Аха! Това бе възможността, за която се бе молила толкова много. Щеше да влезе сред живия плет с краката напред, за да може да срита таласъмните, ако решат да я нападнат. Вмъкна крака предпазливо, за да не размърда клонките.

Нищо не я нападна. Въздъхна от облекчение. Очевидно бе избрала храст без таласъми. Успокоила се донякъде, Софи се плъзна по-напред. Хвърли неспокоен поглед към Линдхърст, който се взираше

в дивия заек, причинителя на спасителното шумолене. Плъзна лявата си ръка зад гърба. Вдигна дясната и започна да я спуска напред...

И още по-напред... все по-напред...

Върху нещо несъмнено живо. В дланта ѝ се впи нещо, което напомняше стотици миниатюрни зъбчета.

Таласъм! Изпищя с всичка сила. Виковете следваха един след друг, тъй като звярът я хапеше отново и отново.

Линдхърст изгърва фенера.

— Софи? — Озова се до нея след секунда; издърпа я от храсталака и я изправи на крака. Тя се отпусна отново, прекалено възбудена, за да може да стои права. Младият мъж я стисна за ръката така, че сигурно ѝ направи синина, и я разгърси. — За Бога, момиче! Ще спреш ли да издаваш тези адски звуци и да ми кажеш какво се е случило?

— Таласъм! — изпищя тя. — Ухапа ме таласъм! Настана пауза, сякаш го бе изумила с ужасяващото си разкритие, след което графът промърмори:

— Та... таласъм ли?

— Да. Да! — закима девойката, а обезумелият ѝ поглед търсеше смъртоносното създание. — Един от отровните, жадни за човешка плът таласъми, които обитават живите плетове. Той ме ухапа. Ооох! Обречена съм... със сигурност съм обречена — изстена тя.

Докато стоеше така, парализирана от ужас, убедена, че от смъртта я делят броени секунди, Никълъс издаде някакъв приглушен звук, последван от странно свистене. След това я пусна, хвана се за гърдите и избухна в смях.

— О-тровен, ж-аден за човешка плът т-аласъм — смееше се гръмко.

— Не виждам нищо смешно в това! — възмутено изсъска Софи, като го изгаряше с поглед.

— Ухапал ви таласъм, така ли?

Последва нов смях. Живият плет хвърляше сянка върху лицето му, но белите му зъби проблясваха на лунната светлина.

— Да — сопна се тя, без да обръща внимание на факта, че зъбите му бяха свършени. — Вие май сте не само грубиян, ами и глух. Или може би сте просто глупав?

— Нито едното, нито другото — успя да отвърне през смях той. — Просто ми е смешно, че момиче на вашата възраст все още вярва в приказки. Никой ли не ви е казал, че не съществуват такива неща като таласъми... или феи... или тролове?

— О? Постави ръце на кръста, като го гледаше с безкрайно неодобрение. — Щом няма такива неща като таласъми, кажете ми, ако обичате, какво тогава ме нападна? Мога да ви уверя, че не беше язовец или заек.

— Най-добре да погледнем, за да разберем. Младият мъж все още се смееше, когато се приближи до изгасналия фенер и го вдигна. Запали го и се върна на мястото на предполагаемото нападение.

— Е, отиваме ли?

Посочи към живия плет. Без да чака отговор започна да се промъква из храсталака, като от време на време поспираше, за да освети с фенера.

Все още убедена в съществуването на митичните таласъми, девойката го наблюдаваше от безопасно разстояние.

След като претърсва известно време гъсталака, Линдхърст се отпусна на колене и издаде едно ликуващо „Аха!“. Остави фенера на земята и се зае да оглежда нещо, но какво, Софи нямаше представа. Той изкомандва тихо:

— Елате да видите вашия таласъм, госпожице Барингтън.

— Какво е това? — попита тя; нямаше желание да се приближава. Ами ако наистина беше таласъм? Или нещо също толкова лошо като змия или прилеп? Графът изпъшка нетърпеливо.

— Вече ви обясних — вашият таласъм.

— Но вие казахте...

— Казах да дойдете тук — изрече рязко той. — Необходимо ли е да ви напомням, че сте слугиня в дома на семейство Съмървил и следователно трябва да изпълнявате нарежданията ми? Ако искате да запазите мястото си, съветвам ви да ми се подчинявате.

Да си запази мястото? Младата жена се вторачи в Никълъс. Не можеше да повярва на ушите си. За пълна глупачка ли я смяташе? Да си запази мястото значи! Несъмнено това беше хитрост, с цел да я примами обратно в имението и оттам да я изпрати в Лондон, окована във вериги.

— Софи?

Явно го беше раздразнила сериозно. Девојката изправи рамене, вирна брадичка и отвърна:

— Не, няма да ви се подчиня. Защо да го правя? Знам чудесно, че ме презирате и нямате намерение да ме оставите в Хоксбъри. Противно на вашето мнение, аз не съм чак такава глупачка.

Той се изправи бавно в целия си плащещ ръст.

— Така ли?

— Така — заяви тя. — И ми е напълно ясно защо ме гонихте.

— О! Е, в такъв случай бихте ли ми казали?

— За да си отмъстите, разбира се. Презирате ме и желаете да ме накажете, задето ви опозорих пред висшето общество. Така ще ми отмъстите заради накърнената си гордост и дори ще спечелите точки, като ме хвърлите в затвора.

Линдхърст кимна отсечено.

— Имате право в две отношения, госпожице Барингтън. Наистина ви презирам. И определено желая да си отмъстя. Но грешите относно начина, по който смятам да го направя.

Тя се намръщи, изненадана от думите му.

— Да не искате да кажете, че няма да ме върнете насила в Лондон и да ме предадете на моите кредитори?

— Това, скъпа моя, зависи единствено от теб — отвърна той и тръгна към нея.

В тихия му, подобен на мъркане глас усети нещо заплашително, нещо, от което по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. А когато застана над нея с бляскащи в мрака очи, Софи едвам събра сили да остане на мястото си.

— Нима? И какво точно имаш предвид, като казваш, че зависи от мен?

Това нейният глас ли беше, толкова тънък и пресипнал?

— Искам да кажа, че имаш избор.

— Избор ли?

— Да. Избор. — Приблужи лице към нейното. — Можеш да останеш да служиш в Хоксбъри и да правиш каквото ти кажа толкова дълго, колкото аз реша, след което ще бъдеш свободна да ходиш където си искаш. Или ще те отведа в затвора още тази сутрин.

Сега лицето му бе съвсем близо; девојката виждаше мрачното му изражение... и белега.

Изнервена и от двете, тя отстъпи крачка назад.

— 3-зщо искаш да остана в Хоксбъри, щом м-ме презираш? М-мислех, че желаеш да бъда колкото се може по-далеч от погледа ти — заекна тя; мразеше гласа си, задето я бе предал.

Настъпи напрегнато мълчание. Тогава Никълъс я хвана за брадичката и вдигна нагоре лицето ѝ.

— Може би искам да бъдеш наблизко, за да мога да те торозя с грозната гледка на белега си.

Софи беше шокирана от своите така глупаво изречени думи. Колко ужасно звучаха в неговата уста, колко жестокост се криеше в тях.

Младият мъж изсумтя и пусна брадичката ѝ.

— Да, драга ми госпожице Барингтън. Известно ми е всичко за отвращението ти от моя белег. И как може да не ми стане известно? Цялото висше общество говори за това и за нетърпимостта ти към моята арогантност. А, да, нека не забравяме и клюката за приспивно действащата ми глупост и гротескния ми ръст.

Девојката сведе отново глава, този път по-скоро от срам. Не знаеше какво да каже, но нещо я караше да го направи, затова промълви: Линдхърст...

Той я прекъсна:

— Моля те, не ме разбирай неправилно. Не искам от теб да отричаш, че си казвала тези неща, нито че отношението ти се е променило. А и какво ли ме засяга мнението на една малка глупачка с низш произход?

— Низш произход? — възмути се Софи. — Понякога може и да постъпвам глупаво, но определено не съм е низш произход. Май си забравил, затова ще ти напомня, че майка ми е дъщеря на граф.

— А баща ти е най-обикновен търговец на платове.

— В баща ми нямаше нищо обикновено — отвърна разгневено тя. — Той беше най-благородният, най-красивият джентълмен в цяла Англия. Всички, които го познаваха, го казват!

Никълъс отговори с насмешка:

— Ако това, което твърдиш, е вярно, как тогава е създал толкова вулгарна дъщеря? Налага се заключението, че...

Кракът ѝ го улучи в глезена.

— Оох! Какво о...

— Как смееш? — изсъска девойката. — Как смееш да говориш такива лъжи? Аз не съм вулгарна и ти го знаеш много добре.

Понечи да го ритне отново, но той я хвана за ръцете, дръпна я рязко към себе си и стисна краката ѝ като в клещи между своите. Притисна решително борещото се момиче и изрече през стиснати зъби:

— О? А как би нарекла жената, която отива в дома на ерген и го умолява да се ожени за нея?

До този момент Софи го удряше с юмруци по гърдите. Сега се вцепени, изумена от болката, която ѝ причини напомнянето за Джулиан и неговото предателство.

— Бих казала, че нещастницата е влюбена — промълви тя — и прекалено невинна, за да познава лъжливата мъжка природа.

— А аз бих я нарекъл вулгарна, задето под влияние на любовта действа като примряла за любовник курва.

— Ама... как... Как можеш да говориш така, гадняр такъв! Изобщо не беше така. Лорд Оксли ме накара да повярвам, че ме обича и иска да се ожени за мен. Просто следвах сърцето си, когато отидох при него. — Отметна глава и го загледа с безкрайно презрение. — Разбира се, изобщо не очаквам да разбереш чистотата на чувствата ми. Съмнявам се, че някога си изпитвал към когото и да било нещо друго, освен пренебрежение и самодоволство от собственото си превъзходство.

Той дълго се взира в нея, после отмести поглед.

— Нямах абсолютно никаква представа какво чувствам аз или който и да било друг. Прекалено си себична и суетна, за да забележиш нещо или някой друг, освен ако, разбира се, не виждаш лична изгода в това. И дори тогава...

— Как смееш...

— Достатъчно! — Заповедта прозвуча толкова решително и енергично, че тя се подчини незабавно. — Нямам намерение да стоя тук и да споря цяла нощ с теб, госпожице Барингтън. Просто избери какво ще правиш и да приключваме с този въпрос.

Само преди малко девойката бе предпочела Хоксбъри, но сега вече не беше убедена, че това е правилният избор. Не и след всичко, което се беше случило току-що. Очевидно графът предпочиташе да наложи избраното от него наказание и това вече говореше достатъчно

ясно на какви ужасии възнамеряваше да я подложи, ако остане. С нарастваща тревога тя се запита дали в имението има стая за мъчения.

— Е, госпожице Барингтън?

Стисна я по-силно за ръката, сякаш очакваше да побегне. Като си представяше вериги и железни менгемета за чупене на пръсти, Софи изграчи:

— Как да реша, когато още не си ми казал какво ще трябва да изтърпя, ако остана? То вероятно трябва да е наистина ужасно, за да го смяташ по-лошо от затвора.

Никълъс сведе глава, потърси погледа ѝ и на устните му се появи смущаваща усмивка.

— О, не си ме разбрала правилно, госпожице Барингтън. Отмъщението, което имам предвид, не е по-лошо от затвора, просто ще ме задоволи повече.

Да го задоволи ли? Какво ли имаше предвид...

О, милост! Бузите ѝ пламнаха от възмущение и смущение, когато се сети какво им бе казал братът на Лидия относно задоволяването в отношенията между мъжете и жените. Да не би Линдхърст да я задържи като слугиня, за да я кара да споделя леглото му?

Виденията ѝ за стаята на мъчението бързо бяха изместени от нови, този път изпълнени с пера, маргаритки и крем-карамел. Тази вероятност я разтревожи още повече и тя възкликна:

— Няма да дойда в леглото ти!

— Да дойдеш в леглото ми ли? — Направи пауза, изсмя се и я бутна. Желанието ми е да накажа теб, не себе си, а не виждам по-голямо наказание за един мъж от това да легне с ледена принцеса като теб. Членът ми най-вероятно ще пострада сериозно от измръзване, ако проникне в теб. — Поклати глава, без да обръща внимание на възмущението ѝ. — Не се страхувай изобщо, госпожице Барингтън. Точно това пък, да дойдеш в леглото ми, никога няма да поискам от теб. Въпреки лошото ти мнение за мен, има прекалено много жени, които желаят да го направят. Умни жени при това, трябва да добавя, които няма да ме уморят от отегчение, както несъмнено ще направиш ти.

— Ама как... — Софи тропна с крак. — Ооо! Ако искаш да знаеш, десетки мъже са изразявали желанието си да ме имат и са споделяли, че ще бъдат безкрайно поласкани.

Нямаше представа защо реши да го уведоми по този изключително неприличен и унизителен въпрос. Знаеше само, че гордостта ѝ го изискваше.

— О, не отричам, че би било вълнуващо да те видя в леглото си, облечена единствено с прекрасните ти коси. Ти си наистина прекрасно създание. Красотата обаче не е всичко. Всъщност тя е почти нищо в сравнение с качества като доброта, вяност и интелигентност.

— Аз ще ти дам да разбереш...

Той я накара да млъкне с движение на ръката.

— Тъй като физическите ти достойнства нямат нищо общо с обсъжданата тема, не виждам причина да продължаваме този спор. Удовлетворението, което търся, ще бъде резултат от смиряване на гордостта ти, на суетата и самонадеяността. И така, госпожице Барингтън, вече знаеш какво те очаква, ако избереш Хоксбъри. — Изсмя се сухо. — Може би все пак ще предпочетеш затвора.

И тя наистина се изкушаваше да го направи. Да я смирява значи! Ха! Затова ще бъде нужно нещо повече от изхвърлянето на нощното му гърне и търкането на пода. Ами да, този звяр можеше да я накара да му измие краката и пак нямаше да усети и капчица срам. Само негодувание, дълбоко, изгарящо негодувание, каквото изпитваше и в момента.

Това наклони везните в полза на Хоксбъри и тя отвърна предизвикателно:

— Избирам Хоксбъри, и то с радост.

— Чудесно. В такъв случай изпълни нареждането ми да погледнеш твоя таласъм, за да можем да се връщаме. А и се пригответи да ми обясниш как така се озова тук. Много съм любопитен да разбера поради каква логика избра Хоксбъри като твое скривалище.

С тези думи младият мъж тръгна натам, където се намираха предполагаемите таласъми. Той оглежда в продължение на няколко безкрайни минути, както ѝ се стори, след което възкликна:

— А! Ето те и теб.

Отпусна се на колене, направи ѝ знак с глава да се приближи и взе нещо от земята.

Гневът бе победил страха ѝ. Софи повдигна леко дрипавата си пола и тръгна натам. Готова да види нещо наистина ужасно, тя се вторачи в това, което графът държеше.

Това бе топка от гъста тъмна козина и дълги бодли. Нищо чудно, че си бе представила чудовище със стотици зъби. Коленичи, за да може да го види по-добре, и промърмори:

— Какво е това?

Като издаваше успокояващи звуци, Линдхърст постави ръка под топката и я погъделичка. Няколко секунди по-късно тя се разгъна; показа се остра муцунка с бляскави очички. Въпреки цялата странност в малкото създание имаше нещо очарователно.

— Какво е това? — попита девойката, решила, че то определено ѝ харесва.

Младият мъж се засмя, повдигна към нея животинчето, за да може да го огледа, и рече:

— Госпожица Барингтън, запознай се с господин Таралез, твоят убийствен таласъм.

ГЛАВА 10

— Направо са е побъркала. Накара мъ да излъскам всичко месингово в стаите за гости, дори ключовете на вратата — извика Фанси, като влетя в кухнята. — И за к'во е цялата таз' суетня, питам аз? Зарад' няккъв скапан виконт и неговата пикла! Човек шъ помисли, чи самият крал идва на посещение, толкоз са е побъркала Пикси всичко да бъде свършено.

Джон Уилфорд, достопочтеният първи лакей, прекъсна консултацията си с готвачката и се намръщи на сипещата сквернословия камериерка.

— В този дом не произнасяме такива думи като „скапан“ и „пикла“, момиче, още по-малко когато става дума за виконт.

Гласът му прозвуча едновременно мило и непреклонно.

Новодошлата го изгледа с неприкрита наглост.

— О? И кой тъ е назначил да ми казваш к'во да говоря и к'во да не говоря. Доколкото знам, тук начело стои Пикси.

— Така е. И точно тя е въвела забраната прислугата да използва неприличен език. Или си забравила? — отвърна строго той.

— Никога не забравям нищо — заяви високомерно Фанси. — Не съм глупачка кат' някои, дето мога да им кажа точно името. — Спря и погледна многозначително към Софи; тя търкаше огнището за печене, но продължи да работи, очевидно решила, че не си заслужава да отвръща на грубостите. Фанси изсумтя и довърши: — И тъй кат' не съм глупава, знам, чи не съм длъжна да слушам поучения от теб или твоя...

— Колкото до „побъркването“ на госпожа Пикстън, както се изрази така непочтено — прекъсна я лакеят, за да продължи мъмренето си, — тя подчерта специално желанието си персоналът да направи добро впечатление на семейство Мейхю. Ако си забравила, ще ти припомня, че не е изключено „пиклата“ да стане господарка на Хоксбъри. И като такава ще има власт да ни изгони всичките, ако не й хареса как работим.

„Да ни изгони? Ха! Де такъв късмет“ — помисли си Софи, докато търкаше замръзналата овнешка лой в тавата за събиране на соса от печеното месо. Но тя, разбира се, не можеше и да се надява на подобно щастие. Дори ако изгореше до основи кухнята, както за малко не бе направила преди два дни, опитвайки се да запали огън във фурните за печене. Не, щеше да бъде като окована в Хоксбъри дотогава, докато Звярът (както бе нарекла тайничко Линдхърст) не се умореше да я тормози. И един Господ знаеше кога щеше да стане това.

Като се мръщеше, тя доизстърга останалата лой и я изхвърли в тенджерата, в която я събираха. После отнесе тенджерата по-далеч, за да не усеща миризмата, взе един парцал и започна да отстранява последните останки от мазнотията по тавата.

Макар от среднощната ѝ среща с графа да бяха изминали само три дни, периодът бе достатъчно дълъг, за да започне да се пита дали затворът нямаше да бъде за предпочитане. В сравнение с живота под ужасните закони на Звяра слуховете за ужасите в кралския затвор започваха да и се струват все по-малко плашещи.

Изхвърли мръсния парцал и огледа тавата. Верен на обещанието си, негово противно височество я унижаваше на всяка крачка. И още по-лошо, успяваше да го направи без всъщност да казва нещо.

Изпълнена с желанието да стовари вече безупречно почистената тава на главата на Звяра, Софи събра нещата, с които чистеше, и пропълзя през вече безупречно почистеното огнище, като мъкнеше ведрото и кошницата след себе си. Мина покрай също така почистените пиростии и шишове и се озова в подобната на пещера камина от другата страна. Шумът от приличащата на пчелен кошер кухня отслабна толкова, че заприлича на далечно жужене.

Спря за момент, изправи се и се огледа. Всичко беше мазно и опушено. Несъмнено щеше да капне от умора, докато изчисти и това огнище.

Като винеше за незавидното си положение Линдхърст и желанието му за овнешко с френско грозде, девойката извади чист парцал от кошницата. Натопи го във ведрото, пълно със смес от слаба бира и сапун, и започна да търка нечистотиите. От време на време хвърляше тревожни погледи навън в очакване негово височество да се появи и да започне да я наблюдава.

Това бе неговият начин за наказание — да наблюдава. Но само когато тя вършеше някоя особено неприятна работа. Как разбираше кога и къде да я намери, младата жена нямаше представа. Знаеше само, че той е винаги наблизо и погледът му я караше да губи самообладание.

Разбира се, Софи се опитваше да не му обръща внимание, стараеше се отчаяно да забрави за неговото съществуване. Но, уви, безрезултатно. Въпреки героичните си усилия неизменно се нервираше и правеше най-унизителни грешки. А мъчението не спираше дотук, о, не!

Вместо да се отдалечи доволно, както можеше да се очаква, той я наблюдаваше как се суети трескаво и се мъчи да поправи допуснатата грешка. Разбира се, тя се проваляше. Обикновено по това време вече бе толкова нервирана, че съвсем объркваше нещата. Чак когато белята станеше непоправима, той си тръгваше. Непоносим простак!

Спря, за да се огледа отново. О, как само копнееше да му каже какво мисли за него и неприятното му взирание, да излее яростта и възмуцението си. Но не можеше и нямаше да го направи. Никога. Дори Линдхърст да се взираше в нея всяка секунда на всеки ден през следващите сто години. Нямаше да му признае, че е успял с отмъщението си; предпочиташе да се побърка, но да не му достави това удовлетворение.

След като затвърди решимостта си, младата жена си наложи да прогони мисълта за него и да довърши започнатата работа. Отново насочи вниманието си към опушените стени. Опита да пресметне какво ѝ остава да върши и това я обезсърчи.

Щяха да ѝ трябват поне пет такива ведра с миещия разтвор на Пикси, направен от селитра, сода и амоняк, за да може да почисти както трябва. Значи пет излизания от камината, за да изпразва, изплаква и пълни ведрото с чиста вода, както и времето, необходимо за измерване и смесване на отделните съставки на разтвора. Това правеше общо два и половина-три часа робски труд.

Софи изохка на глас. Господ явно я смяташе за много грешна, щом я наказваше с почистването на едно толкова голямо и мръсно огнище, в което можеше да бъде омазан с лой и изпечен дори самият Звяр.

Звярът намазан с лой и изпечен? На устните ѝ се появи усмивка, защото си представи Линдхърст нанизан на шиш, с пъхната ябълка във високомерната му уста. Изхили се злобно и изпълзя от камината, като мъкнеше ведрото със себе си. Щом се появи в кухнята, отново я обгърна нехармоничната симфония на кухненския шум, придружен от хора на бърборците.

Забеляза, че Фанси се бе наместила до Чарлз на дългата кухненска маса, където той седеше и лъскаше сребърни прибори с четирима други лакеи. Джон пък все още разговаряше с готвачката, която имаше вид на човек, готов да избухне всеки момент.

Девојката сви рамене и се изправи. Вече бе свикнала, че не можеше да мине и ден, без готвачката да се скара с някого. Пътном кимна на другите слуги и заизкачва стълбите, за да излезе в кухненската градина.

„Такова ненужно мъкнене напред-назад“ — мислеше си тя и си проправяше път през лабиринта от билки и зеленчуци. Особено като се имаше предвид, че главната кухня имаше не една, а две мивки с нужната канализация. Но правилата си бяха правила и дори Господ нямаше да може да помогне на неразумната слугиня, която се осмели да използва безценните мивки с течаща вода на готвачката за такава недостойна цел като почистването.

Когато най-сетне стигна до далечната градинска стена, тя изхвърли мръсната вода в предназначенията за целта каца, изплакна очуканото ведро и го напълни с вода на близката помпа. Остана за момент да се наслади на следобедното слънце и с нежелание се върна в кухнята към неприятната работа, която я чакаше. Беше стигнала до средата на стълбите, когато спорът между Джон и готвачката премина в истински скандал.

— Френски сос? Френска помия! — изрева с цяло гърло готвачката. — И защо, ако обичаш да ми кажеш, да готвя това, след като има достатъчно чудесни английски ястия?

— Вече ти обясних причината — отвърна търпеливо лакеят. — Маркизата си спомня, че госпожа Мейхю изразила подчертано предпочитание към това блюдо, когато веднъж вечеряла със семейството ѝ. Смята да прояви гостоприемство, като го прибави към менюто в деня на пристигането на гостите.

— Гостоприемно щеше да бъде да ми дадете рецептата, написана на английски — промърмори готвачката точно когато Софи влезе в кухнята. Джон въздъхна.

— Казах ти, че госпожа Стюарт ще слезе след малко, за да ти я преведе. Уверявам те, че френският ѝ е безупречен. Тя ще...

— К'во? Кралица Навирен нос шъ ни ощастливи с безценното си присъствие? Тряб'а да съ шегуваш — възкликна Фанси и хвърли зъл поглед към лакея. — Таз' високомерна стара кранта би предпочела да съ хвърли от покрива, но не и да има вземане-даване с такива като нас. Никога не съм я виждала...

— Дръж си езика зад зъбите, Фанси Дженкинс — излая Джон и лицето му придоби морав цвят. Не искам да чувам нито дума повече за госпожица Стюарт. Нито дума! За разлика от теб тя е изключително фина дама. И като такава трябва да ѝ отдадеш заслуженото уважение. Не успееш ли, ще бъда принуден да поставя въпроса на вниманието на госпожа Пикстън.

Ако с поглед можеше да се убива, Фанси щеше да го повали на място.

— Можеш говори с Пикси, докат' посинееш, изобщо не ми пука; нищо няма да постигнеш. Ако случайно не си чул, да знайш: аз съм най-добрата камериерка в Хоксбъри. Да не мислиш, чи шъ мъ уволни, защото' говоря за онова сляпо старо извинение за лична камериерка на господарката? Тогаз трябва да си съ побъркал.

Този път се обади Джулиъс, трети лакей и приятел на Джон:

— Тя може и да не те уволни, но ако не си промениш поведението, със сигурност няма да те предложи за лична камериерка на господарката, когато госпожица Стюарт излезе в пенсия. А всички знаем колко мечтаеш за това място.

— Ти не знайш абсолютно нищо — заяви Фанси.

— Струва ми се, че ако някой трябва да стане лична камериерка на господарката, това е нашата Софи — обади се Чарлз и намигна на минаващата девойка.

Тя се усмихна леко на лакея и той се ухили до уши в отговор. Фанси изпищя и го плесна по ухото.

— Е, това е вярно и го знаеш — потвърди той, като търкаше сърдито ухото си. — Софи е дъщеря на барон и истинска дама.

Фанси презрително изсумтя.

— Тя твърди тъй, но аз например няма да повярвам, докато не видя няккво доказателство.

— Доказателството е пред очите ти. — Джулиъс кимна към Софи, която търсеше селитровия разтвор в един от шкафовете. Достатъчно е човек да види как възпитано се държи и говори...

— Престанете! Никой няма да бъде повишаван в скоро време. Но една случайност знам, че госпожица Стюарт няма намерение да излиза в пенсия поне още една година — излая Джон. — А сега се връщайте на работа, всички до един. Отнася се и за теб, Фанси. Можеш да свършиш нещо по-добро, отколкото да създаваш размирици.

Младата жена сви рамене.

— Не чи туй ти влиза в работата, ама чакам Пикси да слезе и да отключи килера. Трябва ми лавандулов сапун за стаята на пиклата.

— В такъв случай ще я намеря и ще я помоля да слезе веднага — тук сопна се той.

Той прошепна нещо на готвачката, която изглеждаше много ядосана и излезе от кухнята.

— Надут стар пуяк — измърмори Фанси в мига, в който Джон се отдалечи достатъчно, за да не може да я чуе. — Всички знаят, че харесва госпожица Навирен нос.

Тъй като обичаше клюките, Софи се забави доста над необходимото време за измерване и смесване на течността за почистване. Тъкмо бе приключила, когато някой изрече почти шепнешком името ѝ.

Разпознала гласа на своята бърлива съседка по легло, Панси, тя вдигна очи и погледна в посоката, откъдето бе дошъл звукът. Тъй като днес не бе ден за пране, перачката бе оставена да работи в кухнята. И в момента стоеше само на около метър, край здрава дъбова маса, и лъскаше кухненските ножове.

Софи повдигна въпросително вежди. Съквартирантката ѝ измъкна от джоба на престилката си нейния любим кекс и го размаха като примамка във въздуха. Софи го гледа с копнеж в продължение на няколко секунди. Хвърли поглед през рамо към Фанси, която изброяваше уменията си като лична камериерка. Уверила се, че вниманието и е заето с нещо друго и следователно е малко вероятно да и причини неприятности в момента, тя се приближи до Панси.

— Ето. Нали каза, че туй бил любимият ти сладкиш — прошепна момичето и ѝ подаде крадешком кекса.

— О, Панси. Откъде го намери, за Бога? — възкликна тя.

Не беше яла от това лакомство, откакто бе напуснала Лондон, и не бе минал и ден, без да копнее за него.

Момичето сви рамене и вдигна поредния нож.

— Остана от закуската на семейството. Ти каза, че обичаш този кекс, затуй попитах готвачката, дали мога да го взема.

Фактът, че Панси бе запомнила това, я изненада. А фактът, че си бе направила труда да ѝ го осигури, без да има причина да го прави или да очаква нещо в замяна, я накара да се почувства странно смирена. Пъкна парчето в джоба си с намерението да му се наслади по-късно и прошепна почти свенливо:

— Благодаря. Това действително е голямо лакомство.

Перачката сви рамене.

— Просто кекс. Не е кой знае какво.

— Напротив, това е най-хубавият подарък, който съм получавала от доста време. — И наистина го мислеше.

Панси отново сви рамене, но страните ѝ поруменияха от удоволствие.

— Та кво мислиш за таз' работа между Джон и госпожица Стюарт? — измънка тя, като затърка рязко ножа в парче полиращо дърво, покрито с кожа.

Софи прикри усмивката си, предизвикана от смяната на темата. Макар да не изпитваше особен интерес към госпожица Стюарт, тя обичаше Джон. За разлика от много от слугите, които непрестанно ѝ стоварваха и свои задължения, той винаги се отнасяше към нея с уважение. Нещо повече, понякога ѝ бе помагал в работата, макар и двамата да бяха наясно, че това е изключително недостойно занимание за неговото положение. Девойката не можеше да си обясни защо той проявява подобна любезност, но му бе благодарна за приятелството и му желаше много щастие. Именно това я накара да попита:

— Верни ли са тези приказки за тях?

Панси кимна, без да откъсва очи от работата си.

— Джон обича госпожица Стюарт вече повече от двайсет и пет години, но тя го обикна едва преди две-три години.

— Двайсет и пет години? — изненада се Софи; изуми я повече мисълта, че господарката може да има толкова стара лична камериерка, отколкото продължителността на чувствата на Джон. — Толкова отдавна ли работи при маркизата?

Когато Фанси я бе нарекла „стара“, тя, разбира се, бе предположила, че госпожица Стюарт е някъде на около трийсет и пет години, което беше горната възрастова граница за лична камериерка на дама от висшето общество. Но ако заемаше тази длъжност от двайсет и пет години, значи сега бе най-малко на...

— Не, не. Тя е лична камериерка на лейди Бересфорд вече трийсет и две години, откакто нейно височество е дошла като младоженка. Разбира съ, сега тя е по-скоро компаньонка, отколкото камериерка, тъй кат' вече не може да изпълнява доста от задълженията си. Не си ли съ запознала още с нея?

Софи поклати глава.

— Дори не съм я виждала.

Панси вдигна лъснатия нож и го огледа.

— Ами, тя е доста заета откак' нейно височество съ поболя. Чувам, чи почти не съ отделяла от нея.

— Както изглежда тя е безкрайно предана на своята господарка.

— Така е. Госпожица Стюарт има добро сърце. Изобщо не е високомерна и надута, както твърди оназ' злобарка Фанси Дженкинс. Благодарение на нейната похвала за това колко добре гладя волани сега получавам годишно по един шилинг повече. — Кимна с одобрение към ножа и го остави. — Аз пък съ радвам, чи тя най-сетне забележа Джон. Той е истински джентълмен и я прави щастлива.

Софи проследи с поглед приятелката си, която взе някакъв сатър за месо и започна да търка петната му със сода.

— Защо й е било нужно толкова време, за да го забележи? Той е много красив мъж, за да не му обърнеш просто така внимание.

Панси се позасмя.

— Бедната госпожица Стюарт. Трябвало да съ омъжи за някъв моряк преди трийсетина години, но той съ удавил. Туй разбило сърцето й. Скърбила и вехнала повече от двайсет години. И през цялото това време дори не поглеждала другите мъже.

— И въпреки това Джон не губел надежда — прошепна девойката, изпълнена с преклонение пред подобна непоклатима

преданост. — Той трябва да я обича много.

— Да, точно тъй. Чух, чи преди осем години отказал да стане иконом, за да може да бъде близо до нея. Кат' личен лакей на нейно височество, той прекарва голяма част от времето си в компанията на госпожица Стюарт.

— Е, надявам се всичко да свърши щастливо. Би било тъжно, ако не стане така.

— Сигурна съм, чи всичко шъ свърши добре. Чух ги случайно кат' си говореха, чи шъ съ оженят догодина и шъ си купят един хан. Тя ми съ стори не по-малко нетърпелива... — Панси не довърши мисълта си и се усмихна до уши. — Говорим за вълка и той идва в кошарата.

И кимна към слугинското стълбище.

По нея по-скоро се плъзгаше, отколкото слизаше към намръщената и мърмореща готвачка една деликатна жена в гълъбовосива рокля. Макар лицето й да бе обърнато, Софи разбра по прошарените й и строго прибрани коси, че не е първа младост.

Изпълнена с любопитство да разбере кое в нея бе вдъхновило тази преданост у Джон, девойката се престори, че има нужда от още чисти парцали и се приближи до шкафа, до който стоеше готвачката. Отвори горната вратичка и дискретно огледа личната камериерка на господарката на дома.

Нямаше представа кое бе омаяло толкова лакея. С набръчканото си лице, очилата и неподлежащите на описание черти, госпожица Стюарт можеше да се нарече съвсем безлична. Тя бе едно от най-незабележителните същества, които бе виждала Софи. И въпреки това... въпреки това...

Спря да рови из парцалите и се вгледа по-съсредоточено. Сега вече забеляза нещо привлекателно в изхабеното лице, нещо мило и умиротворяващо, което не позволяваше да бъде оприличено просто като некрасиво. Миг по-късно новодошлата се усмихна и девойката разбра коя бе причината за вярната любов на Джон.

Тази жена буквално излъчваше доброта и вътрешна красота, които очароваха, стопляха душата и изпълваха с радост сърцето. Беше толкова прекрасна, че Софи се почувства грозна в сравнение с нея.

— Джон ми каза, че ще имам честта да работя с вас днес следобед, госпожо Хигинс — заяви тя и се усмихна така сияйно на

своята събеседничка, сякаш наистина се чувстваше благословена с подобна възможност.

За изненада на Софи вечно киселата готвачка почти се усмихна.

— Да, госпожице Стюарт. Имам нужда да ми преведете тази рецепта.

— За мен ще бъде удоволствие да го направя — отвърна личната камериерка на нейно височество; тонът ѝ показваше, че наистина смята така.

Очарована, готвачката се усмихна отново, този път по начин, който разкри огромните ѝ зъби, и подаде рецептата.

— Хмм. Я да видим. — Госпожица Стюарт приближи листа към лицето си. След малко свали очилата и потърка очи. Примигна няколко пъти и отново си ги сложи. Това прилича на някакво фрикасе — додаде тя, като видимо се напрягаше, за да вижда. — Тъъ, да, точно така. Фрикасе със съомга.

— Нещо не е ли наред с очите ви, госпожице Стюарт? — обади се присмехулно Фанси.

— Страхувам се, че зрението ми вече не е такова, каквото беше — промълви чаровната жена, като се мръщеше на рецептата.

— Е, защо тогаз не помолите госпожица Префърцунена да ви помогне? Баща ѝ е барон, знайте ли. — Прислужницата премести злобния си поглед от госпожица Стюарт към Софи. — Ти четеш на френски, нали, госпожице Префърцунена?

Самодоволният ѝ вид показваше, че е убедена в незнанието на Софи на този език, а това щеше да я изобличи като лъжкия.

Девојката ледено я изгледа, но съвсем любезно изрече:

— Разбира се, Фанси. И за мен ще бъде голямо удоволствие да помогна на госпожица Стюарт. Несъмнено очите ѝ са страшно уморени от безсънните нощи, през които се е грижила за маркизата. — Премести поглед от видимо сацисаната Фанси и се усмихна на личната камериерка на лейди Бересфорд. — Надявам се, че нейно височество се чувства по-добре тази сутрин, госпожице Стюарт?

На устните на жената се появи най-прекрасната усмивка, която Софи бе виждала някога.

— Много по-добре. Много мило, че питате, госпожице...

— Бартън. Това е нашата нова слугиня за всичко, Софи Бартън — обясни готвачката и повика с пръст девојката.

Тя се подчини послушно, спря пред двете жени и направи дълбок поклон.

— Баща ти барон ли е, скъпа? — попита госпожица Стюарт със замислено изражение.

Софи кимна.

— Да. Но преди няколко седмици изгуби всичко.

— И ти беше принудена да станеш слугиня — довърши вместо нея камериерката. — Бедното дете. Трябва да е ужасно за теб.

— Да — призна тя, трогната от искреното съчувствие.

По-възрастната жена се усмихна отново, дори още помилио.

— Какви други умения притежаваш, освен че говориш френски?

— Не съм сигурна, че притежавам нещо, което може да се определи като умение, въпреки че учих в Бат.

— А, ама, разбира се. Била си обучавана на деликатното изкуство да бъдеш дама. — Очевидно се замисли върху този факт, след което попита: — Каж ми, госпожице Бартън, ти ли закърпи миналата седмица домашната роба на маркизата?

— Да — призна девойката, внезапно обзета от тревога.

О, Боже! Нима беше объркала и тази работа, както всичко останало? Смяташе, че шие прекрасно, но...

— В такъв случай искам да те поздравя с умението, което притежаваш с иглата. Твоите шевове са невидими, най-деликатните, които съм виждала.

— Невидими ли? Ха! Невидим са, щот' тя е сляпа, за да ги види — измърмори Фанси.

Без да обръща внимание на злобната забележка, госпожица Стюарт продължи:

— Ако правите всичко научено в Бат с такова майсторство, несъмнено ще се издигнете...

— Извинете ме, госпожице Стюарт, но виконтът пристига днес следобед и аз трябва да започвам, въъ... фрикасето от съомга ли казахте? — намеси се учтиво готвачката.

— Но, разбира се. — Подаде рецептата на Софи и прошепна: — Госпожице Бартън? Ще бъдеш ли така добра?

Девойката се вгледа в текста и кимна.

— Да, рецептата е за фрикасе със съомга... с копър... и, въъ, лимонов сос с масло.

Спря за секунда, за да хвърли победоносен поглед към Фанси, която се облеци в отговор. По настояване на готвачката се настани на трикраката табуретка край печката.

Щом отвори уста да прочете нужните съставки и мерки, готвачката се обърна рязко и изрева:

— Тъй като виждам, че имаш нужда да правиш нещо, Фанси, предлагам да заемеш мястото на Софи и да довършиш почистването на огнището за печене на месо.

— Май забравяш, че съм камериерка и от мен не се иска да върша никаква кухненска работа — отговори високомерно младата жена.

— Ти си прислужница в този дом, което означава, че от теб се иска да вършиш всичко необходимо за удобството и комфорта на твоите работодатели. — Това бе гласът на госпожа Пикстън.

Като опитваше да не се усмихне, докато икономката понижаваше заслужено Фанси, Софи се обърна отново към готвачката и започна да превежда.

Колкото до госпожица Стюарт, тя изучава в продължение на още няколко секунди девойката, после се обърна загадъчно усмихната.

ГЛАВА 11

Маркизът се засмя и потупа сина си по гърба.

— Нямах търпение да се запознаеш с бисера на стария Бръмбли, нали?

— Ъъ... бисер ли? — измърмори Никълъс, като опитваше да откъсне поглед от жената долу на стълбите.

Но, уви, не успяваше. Въпреки решимостта и усилията не можеше да отвърне поглед от мястото, където Софи пълзеше на четири крака и изстъргваше гълъбовите курешки от парадното външно стълбище.

Баща му се засмя отново и щракна с пръсти пред лицето му.

— Попитам дали се притесняваш от предстоящата среща с момичето на Бръмбли?

— Да се притеснявам ли? Хммм... Гласът му изневери, когато Софи се протегна към долното стъпало и му предложи вълнуващата гледка на задните си части. И макар да си заповядваше да не обръща внимание, не можеше да остане равнодушен на начина, по който меката пола очертаваше контурите на хълбоците ѝ.

Продължаваше да се взира в нея и да се презира за това. Софи започна да търка отново. Ох, по дяволите! Младият мъж стисна зъби и усети напрежение в едно особено чувствително място от своята анатомия. Тя бе започнала отново да върти задник в синхрон с движенията на ръцете.

— Питам ли? Защо те питам? — настоя търпеливо баща му.

Линдхърст го погледна неразбиращо.

— Ъъ... да. Извинявай... ъъ... стори ми се, че видях нещо в далечината.

Нов смях.

— И се чудиш защо те питам?

— Моля?

По дяволите! Как така погледът му се бе върнал отново към Софи?

Този път чу въздишка.

— Питам, защото стоиш тук вече четвърт час и се взираш към пътя като оглупял. Ооо...

В този момент предизвикателното момиче се изправи и се изви от кръста. В тези движения имаше нещо толкова чувствено, че Никълъс усети как телесната му температура се повиши с още един-два градуса.

Изруга наум усещането си; псувнята беше толкова грозна, че никога не я бе изричал на глас. Какво му ставаше, че да изпитва такава силно желание към жена, която презира? Та той беше принципен човек, за Бога, не от онези развратници, които се подчиняват единствено на нагона си. Нужно му беше нещо повече от симпатично лице и стройна фигура, за да се възбуди. Всъщност винаги бе трябвало най-малко да харесва дадена жена като човек, за да изпита сексуален интерес към нея.

Досега. Отново изруга наум.

Когато бе избрал наблюдаването като своя начин за наказание, последното, което очакваше да усети, бе сладострастие. Тревога — да. Самоосъзнаване — да. Болка, срам и смазващо усещане, че нещо не е наред — да. Всъщност именно очакването на тези емоции бе наклонило везните в полза на избраното наказание. Смяташе, че като бъде принуден да застане очи в очи със своите чувства, в крайна сметка ще ги превъзмогне. И може би точно и така щеше да стане, ако не се бе появило неочакваното и извратено сексуално желание.

— Колин? — Дланта се появи отново пред очите му и щракна с пръсти. — Слушаш ли ме, синко?

За жалост това стана едва след като Софи се бе навела и неволно му бе дала възможност да огледа добре деколтето ѝ.

Никълъс изскърца със зъби и едва се удържа да не реагира на смущаващо увеличилото се напрежение в определена част на тялото му. Младият мъж отклони очи от изкусителния спектакъл и погледна баща си въпросително, както се надяваше.

Той го изглежда едновременно развеселено и раздражено.

— Казах, че каретата няма да дойде преди да е изминал поне още един час. Човекът на Бръмбли вече пристигна с тази вест. Ти не чу ли?

Никълъс се усмихна пресилено и промърмори:

— Не, не съм чул.

Цялото му внимание обаче бе насочено към усмиряване на силното желание.

Господи, как мразеше възбудата си; мразеше я така страстно, че почти мечтаеше за импотентност. Мразеше начина, по който пулсираше и се увеличаваше неумолимо; мразеше я, задето го караше да се чувства като похотлив сатир. Но най-вече я мразеше, защото го принуждаваше да постави характера си под въпрос, да го види в неприятна нова светлина и да се пита дали пък всъщност е чак толкова прекрасен, колкото си бе мислил.

Как мечтаеше да изостави съзерцателното си отмъщение и да избяга. Но, разбира се, не можеше да го направи, колкото и мъчително да му бе да продължава. Ако постъпеше така, щеше да се признае за победен, а това нямаше да направи никога. Не и ако желаше да възвърне гордостта си.

Въздъхна. Изпита съвсем слабо чувство на триумф, когато Софи седна във ведрото с вода и измокри както полата си, така и току-що почистените стълби.

Колкото и трудно да му се струваше това отмъщение, трябваше да признае, че то действа. Чрез него лишаваше госпожица Барингтън от достойнство и атакуваше именно високомерието ѝ. Когато привършеше, тя щеше да се разпадне. И как можеше да бъде иначе? Щеше да бъде лишена от цялото си съдържание и нямаше да има какво да я държи. И тогава той щеше да е победител.

Тъкмо се запита мрачно дали е способен да осъществи тази задача, младият мъж осъзна, че баща му е престанал да говори и очевидно очакваше някакъв отговор.

— Да — измърмори той, като се надяваше, че не се е съгласил да направи нещо непосилно, като да придружи госпожица Мейхю до новата сладкарница в Ексетър.

— Точно това му казах и аз — засмя се баща му. — Рекох: „Виж, Рубен, единственият лек за коликите е да му се пусне кръв.“

Да се пусне кръв ли? Хмм. Никълъс присви очи, вперени разсеяно в несръчните опити на Софи да оправи забърканата от нея каша. Възможно ли бе настоящото му смуцаващо състояние да не се дължеше на похотливост, а на кръвта му? Бе прекалил с брендите в продължение на цяла седмица, след като научи за удара, който му бе

нанесла госпожица Барингтън. А както знаеше всеки джентълмен, това водеше неизбежно до неприятни последствия.

Последствия като тези, от които страдаше сега ли? Замисли се за момент и въздъхна отново. Може би. Но дори ако причината за проблема му бе в пиенето, дали пускането на кръв щеше да го разреши? Опитът му показваше, че само едно нещо можеше да облекчи неговото заболяване: жена. За нещастие в момента не разполагаше с такава. Беше се разделил с любовницата си от уважение към Софи в деня, в който бе решил да я ухажда. И тъй като избягваше случайните връзки...

— О? Значи смяташ, че идеята е добра?

Изумлението в гласа на маркиза, съчетано със собствените му мрачни мисли, се оказа ефикасна противоотрова срещу физическото и умственото му обсебване от Софи. С надеждата да се ориентира за какво точно се иска мнението му, Линдхърст погледна баща си и рече:

— Все още не знам какво да кажа. Моля те, дай ми малко повече информация.

Вместо това баща му се намръщи и постави длан на челото му.

— Вчера те видях да разговаряш с Рубен. Да не си прихванал колики от него?

Сега бе ред на Никълъс да се намръщи.

— Не. Защо?

— Лицето ти е почервеняло и като че ли не се чувстваш добре.

— О! Ами, вероятно съм почервенял от стоеене на слънце. Колкото до изражението ми... — Прекъсна, тъй като в този момент Софи се изправи. Както обикновено тя не удостои с поглед нито него самия, нито противното му лице. Недоволен, че този факт го притеснява, той додаде: — Имам болезнен вид, тъй като тази сутрин се спънах и големият пръст все още ме боли.

— Ама, разбира се. Разбира се. — Маркизът се усмихна и го потупа по рамото. — Няма нужда да се тревожа за здравето ти, нали? Никога не си боледувал през живота си, не и откакто...

Думите му бяха заглушени от страховит трясък, трясък, който можеше да се дължи само на карета, чиито коне са изпуснати от контрол.

В този момент на алеята се появи и самата карета. Тя се носеше така главоломно, сякаш на капрата ѝ стоеше пиян кочияш. Едва когато

спря така рязко, че кабината за малко не се удари в задниците на конете, младият мъж видя кочияша и всичко му се изясни.

Бръмбли. Разбира се, че беше той. Смахнатият, ексцентричен Лестър Мейхю, виконт Бръмбли. Баща и син се спогледаха развеселени. Винаги можеше да се разчита на виконта да се появи с такъв гръм и трясък.

— Хей, Бересфорд! Линдхърст! Чудесен ден за разходка с карета, а? — провикна се новодошлият, като размаха ръце, сякаш имаше опасност да не го забележат.

Маркизът се ухили до уши.

— На мен това ми приличаше повече на надбягване, отколкото на разходка. Не си ли минал малко възрастта за подобен род състезания?

Виконтът се изсмя.

— Нямах друг избор. Трябваше да взема в свои ръце юздите, ако исках да пристигнем този век. Старият Хенри кара по-бавно от пълзящ по горещ пясък охлюв.

Развеселено побутна стария Хенри, който продължаваше да стои до него вкаменен, с вид на човек, който току-що се е изправил лице в лице със смъртта. И сигурно я бе видял, ако се съдеше по разрешените червеникави коси на виконта.

Новодошлият измъкна някакъв пакет от безредно струпания, привързан към покрива багаж и слезе от каретата. И като забърза толкова, колкото му позволяваха кривите крака, заговори отдалеч:

— Нямам търпение да ви покажа последното си изобретение. Нарекох го „Сирената“. Пее на рибите като сирена на моряците. И неизменно ги кара да се покажат. — Спря за момент, за да прегърне сърдечно двамата си домакини. — Със сигурност ще поискате поне три такива.

Ухилен като глупак, той отвори проядения от молци чувал и извади нещо, което наподобяваше пронизана с дълъг, извит рог гайда. Още по-любопитен вид на творението му придаваше тапата, която се поклащаше на верижка от онова, което трябва да е ручилото.

Като размахваше гордо своето произведение пред тях и местеше диво воднистосиньото си дясно око ту към единия, ту към другия, а лявото око с паднал клепач гледаше в противоположната посока, той попита:

— Е, какво ще кажете? Дяволски впечатляващо, а?

— Тъъ... как работи? — попита маркизът.

Това, както и всички останали изобретения на приятеля му, го бе поразило.

— Ами, питай, питай — закима бурно Бръмбли, в резултат на което лявото око се вторачи във върха на носа му. Гледката беше смуцаваща. Усмихна се широко, като разкри забележително хубави зъби, и заобяснява: — Първо надуваш тук. — Пъхна гайдуницата в устата си и започна да духа. Когато мехът се наду, я извади от устата си и я запуши с тапата. С вид на човек, който ще се разкиска всеки момент като ученичка, попита: — Готови ли сте?

Щом кимнаха, той притисна меха.

— Ах! — Дясното му око се насочи към небето в екстаз, докато лявото съзерцаваше домакините. — Ангелска песен, какво ще кажете?

Маркизът погледна развеселено сина си.

— Впечатляващо — промърмори. — Не си ли съгласен, Колин?

— Наистина впечатляващо — съгласи се Никълъс, който всеки момент щеше да се задуши от потискания смях.

Виконтът се ухили, очевидно доволен и от себе си и от тяхната реакция.

— Разбира се, този край — потупа месинговия рог, — се пъха във водата, за да вика рибата. Вие, да речем, от години ходите да ловите риба на потока в Хоксбъри. Какво ще кажете да вземем Сирена и да я изпробваме върху девънширската риба?

Маркизът се изкашля.

— Бръмбли, не забравяш ли нещо?

Той смръщи за момент замислено лице и след това отново се ухили.

— Боже! Такъмите ми. Бих могъл и аз да хвана нещо.

Графът и баща му се спогледаха.

— Тъъ... не, Бръмбли. Говорех за дъщеря ти. Нали не си забравил да доведеш Минерва?

Изражението на маркиза показваше, че има своите съмнения.

— Минерва? — За момент като че ли се обърка, но почти веднага се плесна по бедрото. — О, да. Разбира се. Моят Мейфлай^[1].

— Мейфлай?

Никълъс не смееше да погледне към баща си; страхуваше се, че сега вече и двамата няма да издържат и ще избухнат в смях. Само

Бръмбли можеше да нарече дъщеря си на името на изкуственото насекомо, използвано от рибарите като примамка.

— Той нарича Минерва Мейфлай, защото... защо не му обясниш сам, Бръмбли?

— Какво? — Погледът на виконта, поне на дясното му око, се местеше от каретата към домакините. — О, да. Мейфлай. Нарекох я така, защото правех изкуствени мухи от косичките ѝ, когато беше бебе. Експеримент, нали разбирате? Бях любопитен да разбера дали рибата налита повече на човешки косъм, отколкото на животински.

— И какъв се оказа резултатът?

Линдхърст погледна към каретата с надеждата да зърне момичето със странния прякор. Тя му се стори празна. Хмм. Може би виконтът я бе изгубил някъде по пътя.

— Рибата буквално се хвърляше на куката. Използвах косата ѝ, докато стана на три години. По това време очевидно се промени, тъй като рибата престана да лакомее по нея. — Изсмя се и потупа младия мъж по рамото. — Може би двамата с Мейфлай ще направите бебе с косички, които стават за изкуствени мухи, а?

Това вече бе смуцаваща перспектива и Никълъс нямаше желание да размишлява върху нея. Изкашля се смутено и смени темата, като попита:

— Сигурен ли си, че не си оставил дъщеря си в някой хан, в който сте сменяли конете? Не я виждам в каретата.

Бръмбли очевидно се замисли над тази вероятност, след което се обърна към каретата и изрева:

— Мейфлай? Там ли си, момиче? — Секунда по-късно на прозорчето се появи глава с дантелено боне. Виконтът махна с ръка. — Е, ела тогава, момичето ми.

Линдхърст, както винаги безупречен в обноските си, заслiza по стълбите пред главния вход, за да посрещне гостенката, и спря на последното стъпало, за да изчака някой лакей да отвори вратата. В този момент главата ѝ изчезна отново вътре.

Той изчака няколко секунди, без да смее да размишлява върху това, което би могла да прави, намръщи се и се огледа. Наоколо нямаше никой друг, освен стария Хенри, който или бе оглушал или се бе вкаменил от изненада. Очевидно семейство Мейхю или нямаше

лакей, или пък те бяха изпопадали от каретата по време на лудото каране на Бръмбли.

А нищо чудно за тях просто да не бе останало място, защото всяко възможно пространство бе заето от рибарски такъми.

Несъмнено лакеите на Хоксбъри бързаха да сменят работните си дрехи с ливреите, тъй като гостите бяха пристигнали по-рано, и младият мъж нямаше друг избор, освен да изиграе сам тяхната роля.

— Госпожице Мейхю? Мога ли да ви помогна? — извика той; страхуваше се от това, което би могъл да види, ако не я предупреди.

Единственият отговор бе странен стържещ звук.

Линдхърст го прие за „да“, подготвен да види нещо странно, отвори вратата и надникна вътре.

Там, коленичила на мръсния под и мърмореща под носа си видя тази, която предполагаше, че е госпожица Мейхю. Щом го зърна, тя се изчерви силно и се изсмя, което приличаше повече на магарешки рев:

— Изтървах си ч-ч-червеите, к-к-когато с-с-спряхме — заекна тя и вдигна едно от извиващите се създания.

Графът забеляза мръсотията под ноктите ѝ и се запита дали ги бе изровила сама. Тази мисъл му се стори не по-малко забавна от десетината изкуствени мухи, завързани за смачканото ѝ боне. Все пак се осъзна и рече:

— Разбирам. Хмм. Може би ще е по-добре да изпратя някой слуга да се оправи с тях, за да можете да се освежите.

Тя го погледна ужасена, сякаш бе предложил да подпали каретата, преди да е излязла от нея.

— О, не. Те н-н-не м-м-огат да чакат. Т-т-тук вътре е п-п-прекалено горещо. Със с-с-сигурност щ-щ-ще умрат.

И поклати така яростно глава, че бонето с изкуствените мухи излетя от главата ѝ.

Косата ѝ, както забеляза с отвращение Никълъс, се нуждаеше не по-малко от дрехите и ръцете и от „освежаване“. Ако се съдеше по сплъстените мазни светли кичури, тя не бе мита от времето на експериментите с изкуствени мухи на Бръмбли. А се чудеха защо рибата вече не кълве на косата ѝ.

След като едва се удържа да не се усмихне на това саркастично заключение, графът предложи със сърдечен, макар и напрегнат глас:

— Ако умрат, ще се погрижа да получите нови. Прекрасни, охранени.

Тя поклати отново глава.

— Това са червейи за стръв от едно т-т-тайно място к-к-край Формби. Н-н-най-хубавата стръв в Англия се н-н-намира там. Д-д-вамата с т-т-татко се отбихме на път за н-н-насам и ги изровихме от п-п-пясъка. Щ-ще ги развъждаме в н-нашата ферма за стръв.

— Вашата... ъъ... ферма за стръв ли?

Девојката кимна, хвана още един червей и го пусна в пълна с влажен пясък кошница за риба.

— Н-нашата ферма е н-н-най-хубава в цяла Англия.

— Така ли?

Въпросът му я подтикна да опише начинанието им с подробности и заекването намаля значително заедно с нарастването на вълнението ѝ. В това време Линдхърст изучаваше лицето ѝ.

Очите, макар и воднистосини, бяха с прекрасни размери и форма. Носът? Не можеше да се каже, че не е хубав, но беше прекалено къс и чип, за да бъде по вкуса му. Оставаше устата.

Никълъс я огледа с присвити очи. Хубави устни. Да, дори много хубави, жалко само, че предните зъби стърчаха. Колкото до кожата, състоянието ѝ можеше да се предаде с една-единствена дума: плачевно. Спря за момент поглед върху слабохарактерната ѝ брадичка.

Тя определено не беше красавица, но в никакъв случай не беше и най-грозната госпожица, която бе виждал. „Не, не най-грозната — помисли си младият мъж, като спря поглед върху изцапаната ѝ рокля, — но определено — най-мръсната.“

Минерва тъкмо обясняваше кои са любимите места на пиявиците, когато замлъкна внезапно. С вид на човек, който току-що е уловил на въдицата си акула, тя допря пръст в най-близкия до ръката ѝ червей. Той не помръдна. Отново го побутна.

Долната ѝ челюст увисна, потрепери два-три пъти, след което тя изплака:

— Мъртъв е! С-сварил се е на ж-ж-жегата! — Тя разположи дългото трупче в дланта си и занарежда: — Оооо! К-к-аква чудесна р-риба щеше да х-хване!

Линдхърст се огледа безпомощно за Бръмбли. Но нямаше следа нито от него, нито от баща му. Младият мъж въздъхна.

Реши, че най-добре би било да я измъкне от каретата и да я повери на нечийи други грижи, затова предложи:

— Може би ще е най-добре да съберем останалите въз... екземпляри за развъждане, преди да ги е сполетяла подобна съдба.

Минерва се спря наред оплакването.

— Д-да съберем? Н-н-ие? Вие искате да п-п-помогнете?

Той я възнагради с най-очарователната си усмивка.

— Ама, разбира се. Точно това правят джентълмените помагат на дамите.

— Ами... — Огледа го критично, сякаш се опитваше да реши дали да му се довери, че няма да открадне един-два от нейните червеи. Най-сетне кимна. — Д-добре. Но с-само ако обещаеш, ч-ч-че ще б-б-бъдеш внимателен. Тези ч-червеи са ч-чувствителни създания.

Графът отправи продължителен, изпълнен със страдание поглед към небето. Господ да го спасява от подобни побъркани рибарки и майки-сватовници. Той се закле в живота си, гостенката кимна и завря глава под седалката, като говореше на някакъв особен език, който вероятно смяташе за езика на червеите.

С твърдото намерение да съкрати максимално времето за събиране на червеите, Никълъс се надвеси толкова навътре в каретата, колкото позволяваше тялото му. Но моментално побърза да излезе, за да си поеме въздух. Каква, по дяволите, беше тази смрад?

Риба. Да. Развалена риба. Несъмнено побърканата двойка въдичари бе забравила някъде из каретата част от улова си. Колкото до въпроса защо не бяха усетили миризмата и изхвърлили рибата, той просто не беше в състояние да даде отговор. Най-вероятно просто защото носеха името Мейхю.

Линдхърст си пое въздух и смело се надвеси отново навътре. Аха! Един червей пълзеше по мръсната пола на Минерва. Спусна се напред, за да го хване... и в същия момент госпожица Мейхю се отдръпна назад.

Задникът ѝ се стовари върху лицето му. Аах!

Никълъс полетя назад. Остана дълго така, проснат на най-долните стъпала, прекалено замаян, за да помръдне.

Миризмата на развалена риба се носеше от госпожица Мейхю.

---

[1] Изкуствена муха за ловене на риба (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Звярът беше казал. Беше сигурна. Защо иначе маркизата щеше да я покани на разговор?

Софи поспря в дъното на коридора и стомахът ѝ се сви, когато погледна натам, където Джон стоеше пред вратата на нейно височество. Не беше готова. Още не. Имаше нужда от минутка, може би дори две-три, за да се подготви за изпитанието.

За нещастие зрението на Джон бе много силно и той я забеляза почти веднага. Усмихна се така, сякаш виждаше своята отдавна изгубила се сестра, и ѝ махна да се приближи.

Девојката сведе глава и се престори, че оглежда роклята си и не го вижда. Как можеше да изглежда толкова радостен... толкова приятелски настроен, питаше се тя, докато оправяше бухналия си ръкав. Като лакей на нейно височество несъмнено вече бе разбрал коя е и какво е направила. Това бе почти сигурно. Той беше не само слуга, но и приятел на маркизата, и затова бе запознат с делата ѝ не по-зле от госпожица Стюарт.

Младата жена прехвърли вниманието си от ръкава към горницата; учудването ѝ премина в объркване, защото си припомни не по-малко смайващото поведение на личната камериерка на господарката на дома. Тя изглеждаше толкова весела, когато преди около час бе влязла в кухнята и бе обявила за намерението на лейди Бересфорд да се види с нея. Ако съдеше по начина, по който бърбеше и се изчервяваше, човек можеше да я помисли за ученичка.

Ученичка, която се мъчи да запази огромна тайна, реши в заключение Софи, като мислеше за въодушевените, многозначителни погледи на камериерката. И сякаш това не бе достатъчно да извади човек от равновесие, ами я бе посъветвала да си облече най-хубавата дреха.

За момент девојката се бе почудила дали да не облече морскозелената си рокля с лилав кант. След доста размисъл бе решила да не слага най-хубавата, а най-любимата си дреха, тази, с която

винаги бе имала най-голям късмет и най-хубави преживявания. Беше я облякла с надеждата, че ще извърши желаната магия.

— Ако ми позволиш дързостта, скъпа, бих казал, че тази вечер изглеждаш наистина прекрасно.

Софи вдигна изненадана очи. Пред нея стоеше Джон и я гледаше с изпълнен с гордост бащински поглед. Въпреки опасенията си тя оцени комплимента и затова си наложи да се усмихне.

— Много сте любезен, сър.

Очевидно усмивката ѝ бе прекалено напрегната, защото той изтрезня моментално и взе дланта ѝ в ръката си.

— Ааа. Нервите ни измъчват, така ли?

Девојката прехапа треперещата си долна устна и кимна.

Той стисна ръката ѝ.

— Няма нужда да се тревожиш. Нейно височество е блага жена, уверявам те. От години не е яла прислужник.

И се усмихна на собствената си шега.

Софи го погледна мрачно; думите му не бяха успели да я ободрят изобщо. Лейди Бересфорд може да не се отнасяше грубо със слугите, но за съжаление тя не беше обикновена слугиня. Тя бе момичето, изложило сина ѝ пред цялото висше общество. А както бе дочула да говорят, нейно височество бдяла като орлица над синовете си. Затова не смееше дори да си представи как би постъпила с нея, задето бе сторила такова зло на безценния ѝ Колин.

Девојката продължаваше да се взира в усмихнатото лице на Джон с нарастваща паника. О, какво не бе готова да даде, за да бъде просто една от многото слугини и единственият ѝ грях към семейство Съмървил да бе някой зле изметен под или недобре излъскана лъжица.

Усмивката на лакея угасна. Той хвана брадичката ѝ и прошепна:

— Какво ти е, скъпото ми момиче? Ти май наистина си изплашена, а?

Гласът и лицето му изразяваха такова истинско състрадание, че Софи изгуби самообладание и възкликна:

— О, Джон! Какво ще правя? Такива неприятности имам... ужасни, убийствени неприятности.

— Ужасни, убийствени неприятности? Ти? Не мога да повярвам. Какво искаш, да кажеш?

Девојката поклати печално глава. Изгаряше от желание да му се довери и да поиска мъдрият му съвет, но не смееше. Знаеше, че въпреки бащинските му чувства към нея верността му принадлежеше на първо място към семейство Съмървил. Щеше да я намрази, ако признаеше, че е сторила зло на някого от тях, а точно в този момент се нуждаеше от неговото приятелство.

— Хайде, хайде, момичето ми, кажи.

— Просто само... ами... — Младата жена отново поклати глава. — Защо ще иска да ме види нейно височество, ако не защото съм направила нещо ужасно? Знаеш не по-зле от мен, че не ме е поканила да си побъбрим на четири очи.

Лакеят се позасмя.

— Има стотици причини господарката да иска да говори с някоя прислужница и не всички те са неприятни. Аз по една случайност знам, че целта на тази среща ще ти хареса много.

— Но аз... — Не довърши мисълта си и примигна от изненада, тъй като думите му достигнаха до съзнанието ѝ. — Така ли?

Джон кимна.

— Така. А сега престани да се терзаеш и ела. Не трябва да караме лейди Бересфорд да чака повече.

— Но...

Той поклати глава и я хвана за ръка. Прекалено учудена, за да се противи, тя се остави да я поведе по коридора. Едва когато спряха пред вратата на маркизата, девојката възвърна достатъчно самообладанието си, за да попита шепнешком:

— Няма ли поне да ми подкажеш малко за какво става дума?

Той поклати глава, а погледът, който ѝ хвърли, ѝ напомни за радостното, многозначително изражение на госпожица Стюарт. Но...

Джон постави показалец върху устните ѝ, за да я накара да замълчи. Изчака я няколко секунди и почука леко на вратата.

— Влез!

Софи се намръщи. Или маркизата имаше много нисък глас, или бе отговорил мъж. Може би маркизът?

— Хайде, момичето ми. Не забравяй да се поклониш. И моля те, постарай се да се усмихнеш.

След тези кратки указания лакеят отвори вратата.

Девојката влезе и направи елегантен поклон. Когато понечи да се изправи, като не забравяше да държи главата скромно и правилно наведена, чу деликатен женски шепот:

— Добре направено. Дори много добре. Не си ли съгласен, Колин?

Звярът. Младата жена едва не изпадна в паника.

— Ммм, да. Добре направено — обади се сух, познат до болка глас.

С мъка се сдържа да не вдигне глава и да го изпепели с поглед. Несъмнено този разговор бе поредното от коварните му наказания.

— Кажете ѝ да се приближи още малко, госпожице Стюарт. Искам да я видя по-добре — обади се недоволно маркизата.

— Ако обичате, госпожице Бартън — предаде личната камериерка.

Софи се изправи и направи каквото ѝ бе наредено. Осмели се да погледне крадешком пред себе си едва когато спря в средата на стаята.

На едно кресло край леглото се бе отпуснал Линдхърст. За пръв път го виждаше в такава непринудена поза. Омразен простак! Изглеждаше толкова спокоен.

Освен това не беше толкова висок и тромав, отбеляза неохотно тя. Всъщност гледката, която представляваше дългото му, атлетично тяло, ѝ се стори доста... приятна.

Приятна? Ха! Сигурно бе вдишала прекалено много изпарения от почистващата смес на Пикси, за да ѝ се привиждат такива невероятни неща. Истината обаче бе, че Звярът действително я интригуваше и за пръв път, откакто го познаваше, се хвана, че го наблюдава.

Погледът ѝ се плъзна по протегнатите му напред крака, по добре оформените прасци и силните бедра. Жълтите панталони прилепваха съвсем плътно. Софи усети, че започва да изпитва възхищение.

„Силни“, това бе думата, която се появи в съзнанието ѝ, докато се взираше в краката му: силни, мъжествени и съвършени в мускулестите си очертания. Но колкото и да е странно, това само засили още повече неприязънта ѝ.

Като му пожела да върви по дяволите, а на себе си — където и да е другаде, само не там, младата жена се опита да отвърне поглед, но не успя.

Прекрасни бедра, да. Още една точка за Лидия и наблюдателността ѝ. Впечатляваща подутина... ъъ... ъъ...

Софи побърза да погледне по-нагоре. Корем? Изскърца със зъби. Беше плосък.

Вторачи се, опитвайки да различи корсет под тънкия плат на панталоните. След малко въздъхна беззвучно. О, по дяволите! Още една точка за него.

Е, добре, да види по-нататък. Вдигна очи още малко по-нагоре в очакване да открие широка талия или хлътнаги гърди. Последва нова беззвучна въздишка. Очевидно торсът му бе също така безупречен, както и долната половина на тялото. Подлец!

Вгледа се в тънката му талия, сърдита заради неоспоримо привлекателния начин, по който тя преминаваше във впечатляващо широки гърди. Негодник! Колкото до раменете...

Едва не извика от недоволство и откъсна с усилие на волята погледа си от мощните рамене, за да го насочи към госпожица Стюарт, която стоеше зад него.

И какво от това, че тялото му бе съвършено? Каква полза при такова лице?

След като си повтори няколко пъти, че великолепните форми на Линдхърст бледнееха пред обезобразеното му лице, Софи се съсредоточи върху камериерката на нейно височество. И си даде сметка, че тя мърда устни и я гледа. Внезапно осъзна, че всъщност госпожица Стюарт ѝ казва нещо.

О, по дяволите! Ето, че пак го беше направил. Звярът за пореден път я бе объркал така, че да се изложи. Обзета я силното желание да му извие врата, тя прошепна:

— Съжалявам. Бихте ли повторили?

Представи си доволната му усмивка.

— Лейди Бересфорд желае да се приближите. Ето тук.

Камериерката посочи място, което се намираше на не повече от два-три метра от проклятието на нейния живот.

Макар да предпочиташе да остане там, където беше, девойката нямаше друг избор, освен да се подчини. Или да обясни защо не е съгласна да го направи, но така несъмнено само щеше да развесели безкрайно негово омразно височество. И тъй като предпочиташе да я

бият до смърт с камшик, но не и да му достави поредното удоволствие...

Изправи гръб и пристъпи напред. Когато застана на посоченото място, усети познатото до болка затопляне. Той я наблюдаваше. Чувстваше погледа му, който изгаряше плътта ѝ и я караше да губи самообладание.

Остана така, измъчвана от непреодолимото желание да се обърне. Точно когато мислеше, че не издържа повече на това мъчение, нейно височество се изкашля и рече:

— Да, госпожице Стюарт. Напълно сте права. Тя е изключително мило момиче. И освен това красиво. Не е ли хубава, Колин?

Все едно, че я сложиха да се пържи на бавен огън.

— Ммм. Да. Много.

Ново покашляне:

— Вероятно се питате защо пожелах да ви видя, госпожице Бартън.

— Да, милейди.

За пръв път, откакто бе влязла в стаята, Софи повдигна ресници и погледна към маркизата. Беше крайно неприлично да гледаш стояща над теб в обществото дама, когато не ти говори директно. А когато погледна, разбра откъде бе взел невероятната си красота лорд Куентин.

Лицето на лейди Бересфорд притежаваше онова неостаряващо съвършенство. И нейните очи, подобно на очите на сина ѝ, блестяха с невероятен теменужен цвят, по-скоро виолетов, отколкото син. Макар и прошарени, косите и издаваха на кого Куентин дължеше прекрасните си махагонови къдрици. След като си позволи да се възхити па класически елегантния ѝ нос, девойката скромно сведе поглед.

Въпреки плашещата бледност маркизата несъмнено бе най-красивата жена, която бе виждала. Ако беше с трийсет години по-млада, Софи щеше да се изпълни с презрение към нея. Случаят обаче не беше такъв и тя се запита как бе възможно такава красота да роди звяр като Линдхърст.

Хммм. Дали не бе преживяла някакъв ужас, докато е била бременна с него? Беше чувала, че уплахата може да бележи по най-неприятен начин плода. Тъкмо стигна до заключението, че е точно така, когато нейно височество проговори отново:

— Госпожица Стюарт ме информира, че имате благороден произход, госпожице Бартън.

— Да, милейди.

— Баща ви бил барон, както разбрах?

— Той е барон — поправи я младата жена; започваше да се чувства неловко. — Доколкото знам, все още е жив.

— Той я изоставил, след като изгубил имението си — намеси се госпожица Стюарт. — Сетихте ли се, милейди? Едва днес следобед ви разказах за нещастията, сполетели това злочесто момиче.

Никълъс едва чуто въздъхна.

Майка му се изкашля приглушено.

— Така е. Трагичен разказ, изключително... — последва ново покашляне — ...трагичен, наистина. Благородничка, принудена да работи като слугиня. Колко убийствено трябва да е да станеш жертва на подобни обстоятелства.

Звярът отбеляза:

— Е, положението можеше да бъде и по-лошо. Ако не беше успяла да изплати дълговете си, вероятно щеше да се озове в затвора. Нали така, госпожице... въъ... Бартън? Голям късмет имате, че сте се отървали от това.

— Наистина голям късмет, сър — отвърна през стиснати зъби Софи.

Ох, как само й се искаше да го ритне! Маркизата кимна безсилно.

— Да. Нека се върнем към целта на тази среща. Аз... — Внезапно издаде някакъв гъргорещ звук, който премина бързо в плашещо даване.

Девойката се вгледа ужасена в нея; не знаеше какво да прави или да каже. О, Боже! О, Боже!

За нейно облекчение госпожица Стюарт се намеси. След секунда надигна господарката си на възглавниците, потупа я по гърба и изля някаква течност в гърлото й.

Звярът, както забеляза изненадано, просто стоеше със скръстени ръце и потропваше с крак по пода, очевидно очакващ с нетърпение края на този епизод. Младата жена побърза да прибави жестокост и безсърдечност към списъка с неговите недостатъци, но този път това не й достави удоволствие, а я смути.

Когато пристъпът най-сетне премина и госпожица Стюарт положи господарката си отново върху възглавниците, нейно височество изхърка безсилно:

— Ти ѝ обясни какво изискваме, Клеър. Аз нямам сила.

С тези думи главата ѝ се отпусна на една страна.

Софи я съзерцава няколко секунди; опитваше се да разбере дали диша. Тъй като не успя да различи и най-слабо помръдване, погледна уплашено към камериерката. Тя на свой ред ѝ се усмихна мило.

— Не е нужно да гледаш така тревожно, мила. Нейно височество ще се оправи. Просто е изтощена от боледуването.

Девојката отвърна облекчено на усмивката ѝ.

Колкото до Звяра, той изсумтя, сякаш всички бяха на път да изчерпят и последните запаси от търпението му.

Очевидно госпожица Стюарт беше или глуха, или просто не обърна внимание на недоволния звук, издаден от графа, тъй като се зае да оправя завивките на майка му. Докато ги опъваше внимателно, тя рече:

— Това, което иска да ви каже нейно височество, Софи, е, че ще трябва да бъдете камериерка на госпожица Мейхю по време на престоя ѝ тук.

— Камериерка? Аз? — изненада се младата жена.

Госпожица Стюарт кимна.

— С вашето образование и произход ще се справите превъзходно.

— Но аз нямам представа от задълженията на камериерката.

— Разбира се, че имате. Знаете коя рокля по кое време на деня може да се носи, какви прически са модерни и кои ще отиват на младата госпожица, как се слага руж и друга козметика. А след като сте обучена и отгледана в тези среди, вие сте квалифицирана и да ръководите момичето по въпросите на поведението. — Личната камериерка на господарката на дома се усмихна и кимна. — Както виждате, отговаряте напълно на изискванията за това място.

Софи я изгледа със съмнение, опитвайки да се сети за своята камериерка и нейните задължения. Хмм. Доколкото си спомняше, тя не беше нищо повече от бавачка и разбираше от мода. Все още изпълнена със съмнения, промълви:

— Наистина ли това е всичко, което се иска от мен?

Линдхърст се изсмя.

— Това и хубаво търкане с четката.

— Колин!

Клепачите на нейно височество се отвориха и тя го изгледа с енергия, изненадваща за един толкова болен човек.

Той се засмя отново.

— Права си, майко. Тя трябва да бъде добре обучена и в обезпаразитяване.

Маркизата се намръщи и надигна глава.

— Здравето ви, милейди — обади се госпожица Стюарт. — Моля ви, не забравяйте здравето си. — Хвърли укоряващ поглед към младия мъж, след което насочи вниманието си отново върху Софи. — Госпожица Мейхю се нуждае от известно ръководство по въпросите на спретнатия външен вид. Съвсем малко, нали разбирате? Не е нещо над вашите възможности, уверявам ви.

— Това трябва да е истинско облекчение за вас, след като самата вие сте толкова умела в това отношение, госпожице... Бартън? — измърка Звярът толкова тихо, че да го чуе само тя.

Девојката изскърца със зъби. Негодник! Щеше да му покаже кой е умел и кой не. Щеше да му покаже такова умение, че да се задави и, дай Боже, да умре от разочарование.

Усмихна се и отвърна:

— Госпожице Стюарт, можете да кажете на нейно височество, че за мен е чест да приема този пост.

ГЛАВА 13

Звярът не се беше шегувал, като каза, че ще се наложи да борави добре с четка и да знае да обезпаразитява. Госпожица Мейхю беше невъобразимо мръсна, истински рай за различните паразити. Софи бе виждала в уличните канавки по-чиста вода от тази, която изхвърлиха след първата от трите поредни вани на госпожицата.

Девојката се намръщи при спомена за тази вода, кафява като кал, по чиято повърхност плуваха мъртви въшки, и протегна ръце напред, за да огледа роклята на младата жена, за която трябваше да се грижи. Подобно на собственичката, по дрехата пълзяха всевъзможни гадинки.

Като се чудеше как това момиче може да живее така, Софи заизкачва черното стълбище за прислугата, осветявайки пътя си със свещ. Но очевидно можеше, и при това в най-добро разположение на духа. Нещо повече, госпожица Мейхю беше доволна от миризмата, която издаваше, и гордо я наричаше „риболовен аромат“.

Риболовен аромат, бе заявила заеквайки тя, носещ се от естествените телесни мазнини, които можела да отдели само една щастливка на милион. Тази мазнина се събирала в продължение на няколко месеца. Получавали се миризма, наподобяваща издаваната от разгонените женски риби и действала като мощен афродизиак на мъжките.

Според нея миризмата ѝ била толкова неустоима за мъжките риби, особено есетра и съомга, че те идвали до брега и буквално се хвърляли отгоре ѝ.

Софи въздъхна. Не можеше да си обясни защо виконтът позволяваше на дъщеря си да ходи така. Той самият съвсем не бе така мръсен. Както бе признало момичето, той веднъж объркал миризмата ѝ с кошница, пълна с риба... кошница, която бил забравил в продължение на три дни.

Изкачи последните три стъпала към тавана, като поклащаше объркано глава. Възможно ли бе и той, подобно на рибата, да

предпочита вонята на „риболовния аромат“ пред приятното, достойно за дами ухание на „Френска виолетка“ или „Хелиотроп“?

Реши, че не ѝ се вярва някой, дори чудатият виконт, да предпочита подобна ужасяваща смрад. Зави към стаята, която поделяха с Панси. Ако не беше свещта в ръката ѝ и процеждащата се под вратите светлина, коридорът щеше да бъде по-черен от сажди.

Докато се движеше в полумрака, тя се сети с благодарност за госпожа Пикстън и нейната компетентност. Тя не само бе направила някаква изключително ефикасна течност за обезпаразитяване, а и бе успяла хитро да придума госпожица Мейхю да се раздели с безценния си „риболовен аромат“.

Беше го обявила за нечестно предимство. Беше чиста измама да се наричаш риболовец, след като използваш подобни методи. Истинският риболовец разчитал единствено на собствените си умения с въдицата. Всички знаеха, че е така. И когато икономката изрази съмненията си, че госпожица Мейхю притежава подобни умения, момичето се бе хванало и приело предизвикателството.

Оттогава насетне задълженията на Софи като камериерка протичаха гладко. Дъщерята на виконта не само се бе съгласила да се изкъпе три пъти един след друг, ами и бе настояла в последната вода за изплакване да добавят карамфилова есенция.

„Карамфиловата есенция — бе обяснила тя, заеквайки по-силно от възмущение — е естествено средство за прогонване на рибата.“ По този начин се поставяше в изключително неизгодно положение и щеше да докаже още по-убедително риболовните си умения. Когато Софи я остави в леглото, изчистена от паразити и ухаеща на пролет, госпожица Мейхю бе обявила сънено, че на другия ден ще излови всичката пъстърва в реката.

Така оставаше само една пречка, за да може да докаже на Звяра собствената си компетентност — всъщност пречките бяха две, но щеше да измисли начин да накара младата госпожица да се раздели с носещото ѝ щастие риболовно боне; предизвикателството бе как да почисти от гадинките единствената сваятна рокля на момичето.

Разбира се, не можеше и дума да става да я пере. Нямаше да изсъхне до сутринта. И тъй като нито тя самата, нито нейно височество, нито госпожица Стюарт бяха толкова дребни като

гостенката, отпаднаше и възможността да намери нещо друго, което да ѝ даде да облече. Оставаше само една надежда — Панси.

С надеждата, че съквартирантката ѝ не е отишла на среща със своя възлюбен и че опитът ѝ като перачка включваше справяне и с подобен проблем, Софи измина почти тичешком останалото разстояние до стаята си. С огромно облекчение видя, че изпод вратата се процежда светлина.

— Панси. Слава Богу — възкликна тя, като нахлу вътре.

Перачката, която стоеше пред полицата, служеща като тоалетна масичка, потупваше пред помътнялото от времето огледало най-ужасното боне, което бе виждала.

— Е? К'во шъ каиш? — изписука тя, видимо доволна от чудовищния предмет.

Софи погледна към бъркотията от цветя, панделки и размъкнати пера, като се опитваше да измисли тактичен отговор.

— Тъъ... с всички тези цветове... ммм... смея да твърдя, че би могла да го носиш почти с всичко. Ново ли е?

Перачката кимна и при това движение едва закрепеният зюмбюл падна на гърба ѝ.

— Ново е за мен, но не е съвсем ново, ако разбираш к'во имам предвид.

Тъй като Софи не разбра какво имаше предвид, тя ѝ обясни:

— Ами, ето как става. Госпожица Стюарт ми даде воала и цветята за украсата; самото боне намерих в кофата за боклук. Събрах всичко и съ получи ей туй. — Посочи към чудноватия предмет. — Работих две седмици върху него. — Ухилена така, сякаш това бе шедьовър на модна къща „Ла бел асамбле“, Панси се наведе и взе падналия зюмбюл. При това движение на земята тупнаха две рози е прасковен цвят и една теменужка. — О, по дяволите! — промърмори тя и кафявите ѝ очи проследиха бавно носещото се към пода перо. — Ако продължава все тъй, за църквата утре сутрин няма да ми остане нито едно цвете или панделка.

В същия миг се изсипаха още няколко неща от гарнитурата.

На Софи не ѝ убягна разочарованието, което се изписа на лицето на съквартирантката ѝ, когато свали и видя разпадащия се шедьовър. Докато го обръщаше несръчно, за да огледа шевовете, още три цветя и

една измачкана оранжева панделка се отделиха от евтино розово боне.

Съзерцава дълго люлеещите се на конеца украси, после избухна в плач.

— Ооох! К'ва гадост! К'во ли искам и аз от тоз' боклук?

Вбесена от разочарование, тя захвърли шапката на пода.

Тъй като не беше сигурна какво е най-добре да каже или да направи, Софи не помръдваше и наблюдаваше смутено как съквартирантката ѝ скри лице в дланите си и заплака. Никога досега не беше виждала някой да плаче толкова открито. Смяташе се за изключително просташко да се демонстрира мъка пред други хора... е, освен една-две сълзи. Бе недопустимо да се ридае на глас, да се подсмърча и да се прави такава неприятна сцена.

Странно, но тя не почувства нито презрение, нито възмущение от тази срамна проява на емоции. Това, което чувстваше, беше... не знаеше точно как да го нарече. Знаеше само, че изпитва желание да се приближи до приятелката си и да я утеши. Чувстваше се така, сякаш... сякаш Панси не ѝ беше безразлична.

Девојката се намръщи на абсурдната си мисъл. Крайно изненадващо бе, че забелязва, да не говорим пък, че се вълнува от чувствата на по-низшестоящите от нея. Изненадващо или не, нямаше друго обяснение за това, което изпитваше.

Тъй като не беше сигурна какво да прави с чувствата си, младата жена се обърна смутено и се приближи до зеления стол край леглото. След като изгаси свещта си и я остави встрани, тя разположи роклята на госпожица Мейхю върху облегалката. Стараеше се да си придаде зает вид, докато реши какво да прави.

Ох, колко безпомощна се чувстваше само. И безсилна... толкова безсилна заради незнанието си как да се справи със ситуацията. Дали просто да не обърне внимание на сълзите на Панси и да се престори, че нищо не се случило? Или да следва инстинкта си и да ѝ предложи утеха? И ако избере второто, как трябваше да се утешава една прислужница?

Докато се опитваше да разреши тази дилема, перачката изпусна дълга, пресеклива въздишка и промълви:

— Толкоз ми съ искаше утре да изглеждам особено красива за моя Езра. С него трябва да съ срещнем в църквата и после да ме заведе

да съ поразходим.

Наведе се и вдигна бонето с мрачния вид на свещеник на погребение.

А! Езра Шипли. Ама, разбира се. Софи се усмихна, обзета от внезапно вдъхновение. Ако нещо можеше да накара приятелката ѝ да се усмихне, това бяха разговорите за нейния ухажор. Твърдо решила да я предизвика да направи точно това, тя възкликна закачливо:

— О, значи най-после ще се запозная с твоя неповторим фермер, така ли?

Тъй като Панси не отговори, а продължи да се взира в бонето, сякаш то бе светът и тя току-що го е изгубила, Софи започна да се пита дали в това избухване нямаше нещо повече от падането на няколко цветя. Неспособна да си представи какви неприятности биха могли да вълнуват една перачка, тя се приближи до момичето и клекна до него.

— Нещо не е ли наред, Панси? Нещо друго освен бонето, искам да кажа?

Думите ѝ бяха посрещнати с пълно мълчание; девойката се запита дали съквартирантката ѝ изобщо я бе чула. Тъкмо се канеше да повтори въпроса си, когато Панси обърна глава и срещна погледа ѝ. От зачервените ѝ очи се ронеха сълзи и образуваха вадички по бледите, покрити с лунички бузи.

Странно развълнувана от тези сълзи, Софи стисна тънката ѝ ръка и изрече:

— О, Панси, не плачи. Моля те, не плачи. Каквото и да е станало, не може да е чак толкова страшно. Съмнявам се, че няма да можем да го оправим, ако обединим усилията си.

Очите на перачката се ококориха от изумление.

— Наистина ли шъ го напрайш? Шъ си обединиш усилията с мен и шъ ми помогнеш?

Софи се усмихна и кимна.

— Разбира се. Нали точно това казах току-що.

И бе възнаградена с неуверена усмивка.

— Ти си истинска приятелка, Софи Бартън.

Сега бе неин ред да се изненада. Приятелка? Тя? Вгледа се в некрасивото, луничаво лице на своята съквартирантка. Нито веднъж не се бе замисляла върху отношенията си с нея. Всъщност даже не си бе давала сметка, че ги свързва нещо. Това момиче беше просто, ами...

непрекъснато говореше и се усмихваше, винаги се държеше приятелски и бе готово да протегне ръка за помощ на всеки, изпаднал в нужда.

Изпълни се с топлота при мисълта колко пъти ѝ бе идвала на помощ. Панси беше утеха. Да, точно така — утеха. Ами да, само мисълта, че тя е наблизо и може да разчита на нея в тежък момент, винаги ѝ бе действала успокояващо и я бе изпълвала със сигурност. В този момент дори си даде сметка, че бе започнала да мисли за нея като за свой ангел-хранител.

Беше поразена от откритието, че тя, внучката на граф, гледаше на една перачка като на свой ангел-хранител.

А тя наистина я ценеше и за пръв път от идването си в Хоксбъри Софи гледаше на нея не като на Панси-перачката, а просто като на човек. На едно възхитително, великодушно същество, което би нарекла с гордост своя приятелка.

Отмести очи от лицето на своята съквартирантка и насочи поглед към бонето в ръцете си.

Въпреки неправилната си реч, грубоватите маниери и ниското положение в обществото, Панси бе много благородна, деликатна и вярна. О, не трябваше да забравя да прибави към този списък и учудващата пронизателност към чувствата на другите.

Не можеше да не признае, че тя беше прекрасна личност, много по-ценна от нея самата и познатите ѝ от висшето общество.

Прегърна я с мисълта, че е благословена, задето има подобна приятелка.

— Благодаря ти — прошепна.

— А? — Панси се намръщи, озадачена и от думите, и от действията ѝ. — За к'во ми благодариш?

— Задето ме нарече своя приятелка. За мен е чест, че ме смяташ достойна за твоето приятелство.

Перачката я погледна недоверчиво.

— Пак ли си чистила със специалния сапун на Пикси?

Софи поклати глава и се засмя.

— Не, не. Няма нищо такова. Просто изведнъж осъзнах какво си ти за мен и колко съм щастлива, че сме приятелки.

— Аз също съм щастлива, но... по дяволите! Защо някой кат' теб ши съ чувства поласкан да бъде приятел с такваз кат' мен? Ти си от

висшата класа, докато аз съм...

— Мила, великодушна и деликатна.

Тъй като съквартирантката ѝ я загледа с отворена уста, очевидно загубила и ума, и дума, тя додаде:

— Ние всъщност не сме чак толкова различни, Панси. Е, само дето ти си много по-добра от мен. — Усмихна ѝ се. — Опитвам се да кажа, че начинът, по който изглеждаме и говорим, и общественото положение на семействата, в които сме се родили, нямат нищо общо с това, което сме всъщност. Под моите изискани маниери и твоите лунички ние сме едни и същи. Просто две жени, които се борят с живота и се надяват да открият малко щастие.

Перачката се замисли над казаното, набърчила чело от напрежение. Най-сетне кимна.

— Струва ми съ, чи туй, коет' казваш, има смисъл. Ти си по-добра, щот' говориш по тоз' начин, въпреки всички модни неща, коит' знайш.

— А аз пък мисля, че ти си по-добра, защото си толкова сърдечна и знаеш толкова полезни неща — заяви на свой ред Софи.

И наистина го мислеше.

Панси въздъхна. Лицето ѝ придоби замислено изражение, докато се взираше в злополучното си боне.

— Ако знаех полезни неща, щях да умея да правя бонета.

— И откога, ако обичаш да ми кажеш, бонетата се смятат за нещо полезно? — Тъй като приятелката ѝ не отговори, а продължи да я гледа ококорена, девойката се усмихна широко и заяви: — Бонетата, особено пищно украсените като това тук, определено спадат към модните неща. Това означава, че тяхната направа спада по-скоро към категорията на моите умения, отколкото на твоите. И тъй като се договорихме да си обединяваме усилията, значи би трябвало сега да се постарая малко аз.

Софи кимна, за да подчертае думите си, взе бонето и го огледа.

След няколко минути вдигна поглед и заяви:

— С малко усилия ще успея да направя от него нещо елегантно, което ще ти отива.

Лицето на Панси светна.

— Значи утре за църковната служба шъ имам ново боне?

— О, не. Ще ми трябва поне една седмица, за да го довърша.

— О! — възкликна момичето така разочаровано, сякаш съквартирантката му бе обявила случая за безнадежден.

Софи се вглежда известно време замислено в огорченото ѝ лице и остави бонето. Хвана дланите ѝ в ръцете си и попита тихо:

— Утрешният ден по-специален ли е?

Перачката кимна.

— Струва ми съ, чи утре Езра шъ ми поиска ръката. Разбира съ, няма да можем да съ оженим най-малко още две години; първо трябва да съберем достатъчно пари, за да наемем наша ферма.

— Но ще се сгодите, а това е също толкова важно — възкликна Софи. — Прекрасна новина. Безкрайно се радвам за теб.

Момичето обаче не изглеждаше щастливо.

— Утре е най-важният ден в живота ми, е, заедно с деня на сватбата, разбира съ. Ето защо толкоз ми съ искаше да бъда с едно хубаво ново боне. Исках да изглеждам така хубава, колкото хубав шъ бъде и тоз ден.

Софи я погледна със също толкова тъжен поглед, но изведнъж се усмихна до уши.

— Ти, госпожице Панси Блъм, ще имаш прекрасно ново боне.

— Но...

— Почакай само и ще видиш. Утре ще изгледаш толкова прекрасно, че твоят господин Шипли ще остане възхитен.

Изпълнена с щастие, нещо, което отдавна не ѝ се бе случвало, Софи се приближи към леглото си и измъкна куфара.

Извади от него най-хубавото си боне и го подаде на своята приятелка с усещането, че ще се пръсне от вълнение.

— О! О! изхълца тя и се спусна към нея, за да го огледа по-отблизо. — О! — Спря до Софи и плесна с ръце от възбуда. — О! Никога през целия си живот не съм виждала нещо толкова красиво.

Софи погледна към модното творение и кимна. Изработено от сапфирено-синьо кадифе и обрaмчено с бели дантелени волани, светлосини плисета и добре подбрани пера, то бе наистина прекрасно. Шедьовър в шапкарството. Е, едно от перата бе леко увиснало след инцидента с каретата, но във всяко друго отношение то изглеждаше така ново, както в деня, в който го бе извадила от кутията му.

Подаде го на Панси, като си припомни всички завистливи погледи, които ѝ бяха отправили по време на сезона.

— С него ще изглеждаш като принцеса. Нямам търпение да видя лицето на твоя господин Шипли, когато се появиш. — Тъй като приятелката ѝ не помръдна и не посегна да го вземе, тя вдигна очи и се намръщи. — Не ти ли харесва?

Перачката заклати глава, без да откъсва поглед от бонето.

— Сериозно ли говориш? О, Боже! Туй е най-хубавото нещо, коет' съм виждала. Но... — Вдигна очи; изражението ѝ бе изпълнено с копнеж и несигурност. — Наистина ли искаш да го нося? Трябва да струва цяло състояние.

Софи се засмя и го постави върху главата ѝ.

— Да, наистина. Но само ако обещаеш да сложиш и шала, който върви с него.

Засмя се отново, измъкна богато бродиран син кашмирен шал от куфара си и го наметна върху раменете ѝ.

Момичето дълго остана неподвижно, гледаше като хипнотизирано, после издаде някакъв непонятен звук и се втурна към огледалото. Заоглежда се, като се въртеше ту наляво, ту надясно.

— Боже! О, Боже! — повтаряше тя.

Софи се приближи до нея, за да се насладят заедно на отражението ѝ. Протегна ръка, за да поглади едно от перата, и прошепна:

— Направо сияеш, Панси.

И наистина беше така. С блеснали като топазени звезди очи и порозовели от вълнение бузи малката перачка бе красива.

— О, Софи! — прегърна я буйно Панси. — Как ше мога да ти съотблагодаря? Никой не е правил таквоз нещо за мен преди.

В отговор приятелката ѝ я притисна към гърдите си.

— Не са нужни никакви благодарности. Много се радвам, че мога да помогна.

— Е, ако някога мога да ти помогна с нещо... квото и да е, само кажи! Чуваш ли! Кажи.

— Ти вече ми помогна, така че никога няма да мога да ти се отблагодаря.

Панси я погледна учудено.

— Не съм сторила кой знай к'во. Изобщо не можи да съмери с това тук.

Макар да не бе съгласна с нея, Софи виждаше, че съквартирантката ѝ бе твърдо решена да върне жеста, затова кимна.

— Добре. Ще ти кажа в секундата, в която ще имам нужда... — Не довърши мисълта си, тъй като се сети за роклята на госпожица Мейхю. — Сега, като стана дума, си спомних. Ами да, наистина имам нужда от твоята помощ.

Разпери роклята и обясни своя проблем, като се молеше перачката да може да ѝ помогне.

— Значи си е завъдила от малките гадинки, а? — промърмори Панси, като пое дрехата и започна да я върти и оглежда.

Приятелката ѝ я наблюдаваше тревожно.

— Може ли да се направи нещо, за да се избавим от тях?

— Ами, най-добре шъ е да се изпере — призна девойката, като примигна при вида на един от шевовете на рамото. — Но тъй като нямаме време за това, явно шъ трябва да ги изпукаме.

— Да ги изпукаме? — възкликна Софи, като потръпна при мисълта, че ще трябва да улавят и смачкват всяка въшка поотделно.

Съквартирантката ѝ се засмя, видимо развеселена от нейното изражение.

— Изобщо не е туй, коет' си мислиш. Шъ ги спускаме с горещина.

— С горещина ли? И, въъ, как го правиш? — Предпочиташе да не трябва да пита.

— Лесно, кат' да си издухаш носа. Просто вземаш една запалена свещ и я прокарваш близо до плата. Гадинките съ спукват от горещината. — Усмихна се и издаде звук, имитираш въпросния шум. — Разбира съ, трябва да съ внимава да ни съ изгори роклята, особено около шевовете. Стане ли тъй, дрехата съ разпада. Туй съ случи с нашата съседка, госпожа Уормби. Ръкавът падна от роклята ѝ както я носеше. — Вдигна поглед и заяви: — Положението не е чак толкоз лошо. Няма петна, а и гадинките можеше да бъдат и повече. Според мен госпожица Мейхю не я е обличала повече от веднъж. Ще изглежда достатъчно добре, след като приключа с изпукването им.

Софи страшно се изкушаваше да остави Панси да „изпука“ въшките вместо нея, но не можеше. Как иначе щеше да докаже на Звяра, че не е прав. Познаваше лорд Омразен и вбесяващия му навик да следи всяко нейно движение. Той все някак си щеше да разбере, ако

тя не свършеше задължението си. Тъй като нямаше намерение да му дава нов повод за злорадство, девойката прошепна:

— Само ми покажи как се прави и аз ще се справя сама.

— Но аз искам да го направя вместо теб, да ти помогна, както ти помогна на мен — възпротиви се Панси.

Софи си наложи да се усмихне, макар това да й струваше усилия.

— Нима не виждаш? Ще ми помогнеш, като ми покажеш едно от твоите полезни умения. За да го науча както трябва, е нужно да го практикувам. А кой знае кога ще ми се удаде отново случай да „пукам гадинки“.

ГЛАВА 14

Никълъс трябваше да признае, че Софи се бе справила чудесно. Погледна момичето, облегло се на ръката му. Забеляваше толкова голяма промяна във външността на госпожица Мейхю, че сигурно нямаше да я познае, ако не беше издаденият от нея шум на слизане по стълбите.

Младият мъж се сети за цивилния ѝ смях. Ужасният глас на гостенката и неприятните теми за разговор разваляха ефекта от постигнатото.

Линдхърст въздъхна, докато слушаше живописното, но противно описание на госпожица Мейхю за това как най-добре се изкормва риба. Предполагаше, че повече от това не можеше да се направи за друг човек, особено ако си разполагал само с няколко часа за извършването на тази истинска магия. Обаче трябваше да признае, че само за няколко часа Софи бе направила повече за това момиче, отколкото той бе смятал, че ще успее да стори за цял месец.

Графът поведе своята гостенка през древната покрита порта към църковния двор и по пътеката. Докато минаваха през гората от надгробни камъни, графът се хвана, че се възхищава на резултата от усилията на Софи. Раздърпаната и вмирисана рокля на госпожица Мейхю бе заменена от друга, чиста и ухаеща на карамфил, в приятни цветове. Лененорусите ѝ коси бяха измити (нещо, което бе смятал за невъзможно) и подредени на лъскави къдрици. И сега, като се вгледа в това млечно-бяло лице, Никълъс се възхити на майсторството на Софи с пудрата и гримовеите. Ако човек виждаше за пръв път госпожица Мейхю, никога нямаше да заподозре слабостта ѝ към слънцето.

Докато се усмихваше на своята събеседничка и слушаше описанието на ножовете за изкормване, младият мъж се вгледа в бонето ѝ. То беше на Софи. Позна бяло-жълтото творение в мига, в който го видя, и си спомни ясно, сякаш беше вчера, колко очарователна бе с него на пикника на лейди Сейнсбери.

Дълго наблюдава бонето, преследван от спомена за този ден. Чу отново смеха на девойката, толкова сладък и прелъстителен. Видя отново сияйната ѝ усмивка и усети топлината на дланите ѝ, когато го бе хванала при играта на сляпа баба.

И отново изпита отчаяното желание да я направи своя. Линдхърст откъсна поглед от бонето, проклинайки упоритото си желание. Какво, по дяволите, мислеше, че прави, като се отдаваше на подобни спомени? Та той презираше това момиче, дяволите да го вземат. Колко пъти трябваше да си припомня този факт? Презираше я толкова силно, че всяка мисъл и спомен за нея трябваше да му бъдат отвратителни.

Изпълнен с омраза към самия себе си заради своята слабост, той насочи вниманието си към девойката, с която вървеше, твърдо решен да слуша внимателно оживения ѝ монолог. Оказа се, че тя говори за производството на копринени корди за въдица.

— И тогава н-натопяваш ч-червеите в смес от о-оцет и вода за н-няколко часа — обясняваше тя. — След като ги извадиш, ги хващаш в д-двата края и ги р-разкъсваш на д-две. — Вътре щ-ще видиш д-две копринени т-торбич-ки. И-изтръгваш ги и ги о-обтягаш, докато станат д-достатъчно дълги за корда.

Сега младата жена се впусна да обяснява със светнал поглед процедурата на изсушаване и подготовка на така получените влакна. В този момент вниманието на Никълъс бе привлечено от звука на до болка познат смях. Въпреки усилията си да не му обръща внимание, той хвърли поглед през рамо.

Като добра камериерка, каквато вече се бе показала, Софи вървеше на няколко крачки зад своята господарка. За разлика от повечето камериерки обаче тя бе съпровождана от двама видимо омаяни лакеи. Странно смутен от тази сцена, графът присви очи и ги впери в двамата мъже, които очевидно се стремяха към благоразположението ѝ.

Вдясно вървеше Чарлз, вторият лакей, а другият беше... Терънс? Да, от лявата ѝ страна беше Терънс, четвъртият лакей. Линдхърст присви още по-силно очи, щом забеляза как я гледаха.

Нещо в жадния поглед на Чарлз и обожанието в очите на Терънс го накара да стисне зъби. Отново насочи вниманието си върху обекта на техните възжелания. Подобно на бонето на госпожица Мейхю той

се сети веднага къде бе виждал вече прелестната ѝ рокля. Беше я носила първия път, когато я бе извел на разходка в парка. Както и тогава, сега тя пак изглеждаше неустоима в нея. И го плени отново.

Кожата ѝ имаше лек прасковен оттенък на фона на дрехата в коралов цвят; зряла, сочна праскова, която изкушаваше устните и обещавахе рая за всеки вкус. Колкото до кройката на роклята... ах! Съвършенство! Абсолютно съвършенство, което умно не разкриваше нищо и намекуваше за всичко: дълги, добре оформени крака... женствени бедра... строен торс... и пълни, сочни...

Никълъс примигна смутено, когато се усети, че се е втренчил в гърдите на девойката. Унизен откъсна поглед и го насочи към спътницата си, като се молеше да не е забелязала срамното му държание.

Както можеше да се очаква, госпожица Мейхю не беше доловила нищо. Тя се взираше точно в противоположната посока, примигваше срещу слънцето и махаше с ръце като пияница, опитващ да спре файтон.

Благодарен за тази дребна милост, младият мъж се опита да разбере причината за оживлението ѝ. На поляната, вдясно от внушителната средновековна църква, седеше баща ѝ, заедно с неколцина от най-видните представители на местното благородническо съсловие. Виконтът му даваше знак да придружи дъщеря му. Доволен от това отклоняване на вниманието, графът се подчини с радост.

Докато маркизът представяше момичето, като го обрисуваше с най-ласкави и определено преувеличени слова, Линдхърст забеляза, че трима лакеи и един камериер от съседно имение се присъединиха към Чарлз и Терънс и също започнаха да ухажват Софи. Самата Софи, която си бе направила „приемна“ под едно дърво няколко метра по-нататък, очевидно се наслаждаваше на вниманието им.

„И защо не?“ — помисли си мрачно младият мъж. И шестимата имаха хубави лица, незагрозавани от никакви белези или други недостатъци, каквито ѝ допадаха. За негова изненада го обзе внезапното желание да стовари юмруците си върху тези лица и да развали тяхното съвършенство. Особено на Чарлз Дибс. Той не пускаше ръката на Софи и не откъсваше очи от деколтето ѝ...

Дланите му се свиха в юмруци. Ако слуховете бяха верни, а Никълъс бе сигурен, че са верни, негодникът бе баща на единайсет от сюрцията извънбрачни деца, които тичаха из селото. А сега очевидно желаше с помощта на Софи да закръгли бройката им до дванайсет. Тази мисъл накара кръвта на графа да кипне. С мъка се удържа да не прибегне към насилие.

Нямаше представа защо точно го вълнуваше какво щеше да направи тя и с кого. Представата за високомерната госпожица Барингтън, неомъжена и с извънбрачно дете от един лакей, би трябвало да му се стори безкрайно забавна.

Но в действителност тя не го забавляваше ни най-малко. Не и като си помислеше как негодникът щеше да коленичи между бедрата ѝ и да сподели с нея първия ѝ екстаз. Това удоволствие трябваше да бъде негово, дяволите да го вземат! Беше го заслужил. Беше я ухаждал, беше ѝ предложил брак. Проклет да бъде, ако стои настрани и гледа как онзи негодник взема това, което той самият не бе успял да спечели.

Докато съзерцаваше мръсника с желанието да може да убива с поглед, към малката групичка обожатели се приближи хубаво момиче. Графът разпозна веднага Фанси, камериерката. Изражението ѝ показваше недвусмислено, че е готова да удуши някого.

— Чарлз Дибс! — извика тя, като спря непосредствено пред него.

Лакеят откъсна очи от Софи и на лицето му се изписа досада.

— Какво искаш, Фанси?

— К'во искам ли? К'во искам? — Младата жена скръсти ръце пред гърдите си и впи искрящ от негодувание поглед в него, като потропваше нервно с крак. — Туй, което искам, е да знам защо ни мъ съпроводи до църквата, както обеща. Чаках ли чаках в проклетата градинка, защото така рече, но ти така и ни съ появи.

Чарлз я оглежда студено в продължение на няколко секунди, после отвърна с безразличие:

— Забравих.

Повдигна рамене и пак насочи вниманието си към Софи; очевидно епизодът бе прекалено незначителен за него, за да даде някакво по-дълго обяснение или да се извини.

Фанси обаче нямаше намерение да позволи да я пренебрегнат току-така. Тя изсъска:

— Струва ми съ, чи напоследък редовно ма забравяш. Говориш едни красиви неща, молиш ма да съ срещнем и обещаваш к'во ли не, и после тръгваш подире й. — Посочи към Софи. — И забравяш да дойдеш. Сещаш съ за мен само когато искаш нещо, коет' тя, както виждам, няма намерение да ти даде.

Чарлз въздъхна мъченически, сякаш изтърпяваше най-голямото мъчение. После хвърли самодоволен поглед към своите събеседници и се подсмихна. Трима от четиримата лакеи се изкискаха и го тупнаха силно по гърба, за да изразят задоволството си от подигравката му към Фанси и нейните оплаквания. Терънс и камериерът се спогледаха смръщено, докато Софи го гледаше така, сякаш току-що му бяха изникнали рога.

Изражението й озадачи Никълъс. Възможно ли беше вече да е попаднала под очарованието на лакея и откритието, че я мами с друга, да й бе причинило мъка? Убеди се, че случаят е точно такъв, когато девойката възкликна задавено:

— О, Чарлз. Как можеш да си играеш така с чувствата на Фанси? Той махна безгрижно с ръка.

— Нищо такова не съм правил. Просто пофлиртувахме малко и толкова. Уверявам те, че това не означава абсолютно нищо.

Фанси възмутено възкликна.

Той я огледа от глава до пети, след което впери очи в Софи и додаде:

— Истината е, скъпа ми госпожице Бартън, че това не означава нищо. Женички като нея непрекъснато се хвърлят на врата ми. Аз просто вземам онова, което ми се предлага, и продължавам напред.

Думите му възмутиха Софи. Фанси изписка отново.

— Изобщо не беше така и ти го знайш — извика Фанси и тръгна към него. Стената от смутено гледащи мъже се раздели пред нея. — Никога не съм се хвърляла на врата ти. Никога! Бях добро момиче, когат' дойдох в Хоксбъри. Ти беше тоз', дет' мъ преследваше, дет' стенеше колко мъ обичаш и обещаваше да съ ожениш за мен, ако ти дам туй, дето искаш.

— Ама какви ги говориш, Фанси — зацъка Чарлз. — Защо ще те преследвам, когато толкова много жени си оспорват вниманието ми?

— Защото аз бях хубаво парче, както сам каза, ето защо. Спря пред него и го загледа с омраза. — Каза, чи мъ обичаш, защот' съм

добро момиче, и мъ прилъга да ти дам туй, коет' пазех за моя съпруг. Каза, чи ши съ ожениш за мен, ако ти го дам.

Лакеят заяви:

— Защо, по дяволите, да се женя за такава като теб? Казах ти, че един ден смятам да си купя чин в армията и да се издигна в обществото до положение на благородник.

— Е, и? — попита Фанси. — Не виждам к'во общо има туй е наш'та женитба.

Той я изгледа с неприкрито презрение.

— Значи си по-глупава, отколкото те мислех. — И продължи, без да обръща внимание на възмущението ѝ: — Като джентълмен ще имам възможност да натрупам богатство и аз точно това и възнамерявам да сторя. Щом забогатяя, естествено, ще искам да вляза във висшето общество. За тази цел ще имам нужда от изискана и възпитана съпруга. — Хвърли многозначителен поглед към Софи. — За предпочитане с благороден произход. Ти, Фанси Дженкинс, си една повлекана и затова не отговаряш на моите изисквания.

Намекът за брачно предложение на негодника очевидно не донесе облекчение на Софи; тя изглеждаше изумена. Реакцията ѝ стъписа Никълъс. Ако тя имаше някакви чувства към Чарлз, щеше да бъде поласкана да научи за почтените му намерения. Е, той наистина бе лакей, но в нейното положение това беше най-доброто, на което можеше да се надява. Тя несъмнено беше наясно с това.

Линдхърст сви рамене. Е, добре, де. Явно нещо я смущаваше, но то със сигурност не беше отвратителното му отношение към Фанси. Не и след като бе причинила на него самия всичко това. Ако не друго, жестокото поведение на Чарлз щеше да ѝ покаже колко си подхождат двамата. Защо...

— Колин? — Младият мъж примигна и видя баща си, който клатеше глава. — По-добре остави слугите да се оправят сами. Не съм ли прав?

Маркизът погледна към своите събеседници за потвърждение и те моментално закимаха.

Сър Джон Гибс продължи да клати плешивата си глава като марионетка, чийто конец бе силно отпуснат.

— Абсолютно си прав, Бересфорд. Лошо е да се меси човек в делата на по-низшестоящите. Много лошо. Причинява сръдни.

— И проблеми — допълни сър Базил Кутс, раздражителен осемдесетгодишен баронет. — Кара ги да правят какво ли не, за да им обърнеш специално внимание.

— О-освен това, п-прислугата не з-знае абсолютно нищо за р-риболова — изписука госпожица Мейхю.

Преди Никълъс да успее да си обясни какво общо има риболовът с уреждането на свади, църковните камбани забиха, призовавайки богомолците да влизат.

Маркизът предложи ръката си на госпожица Мейхю.

— Ще ми доставиш ли това удоволствие, скъпа? — Тя отвърна, че приема. Той потупа бащински малката ѝ длан, кимна на събеседниците си и попита: — Ще вървим ли, господо?

Те отново закимаха.

Всички, с изключение на сина му. Той не се сдържа и хвърли отново поглед към групичката край дървото. В същия момент Фанси прокле Чарлз:

— Гаден мръсник! Надявам се бял ден да не видиш и да пикаеш огън.

Въпреки гнева на младата жена Линдхърст долови в гласа ѝ отчаяние.

Тя се завъртя. Тогава Чарлз я хвана за лакътя и грубо я обърна. С изкривено от ярост лице той силно я зашлеви.

— Да не съм те чул да ми говориш така, повлекана с повлекана. Чуваш ли ме? Никога!

Със следващия шамар я повали на земята.

Никълъс изохка и се спусна към тях, вбесен от случилото се. Да оставяш слугите да уреждат сами споровете помежду си беше едно; да стоиш и да наблюдаваш безучастно как един лакей малтретира два пъти по-дребна от него камериерка вече беше съвсем друго.

— Линдхърст.

Някой го хвана за ръката и го възпря. Изгледа го нетърпеливо. Беше сър Джон Еибс; той се намръщи и поклати глава.

— Неприятности, момче. Така само си търсиш неприятностите.

— Ще рискувам — отсече графът и измъкна ръката си.

Кимна на стареца и тръгна към прислужниците. И тогава видя, че Терънс бе застанал пред Чарлз, стиснал юмруци, с изкривено от гняв лице.

Никълъс се изпълни с възхищение към смелостта му, тъй като той беше още почти момче. Очевидно защитаваше камериерката от физически зрелия Чарлз и това го представяше като достоен за похвала и същевременно — безразсъден кавалер.

Линдхърст спря току пред тях и извика:

— Чарлз! Терънс!

И двамата се обърнаха щом чуха гласа му, прошепнаха „милорд“ и се поклониха вдървено. Другите лакей и камериерът побързаха направят същото, докато Софи се взираше в проснатата на земята Фанси.

Графът едва се сдържа да не се нахвърли върху Чарлз. Щракна с пръсти към другите слуги. Разбрали, че са свободни, те забързаха към църквата; очевидно изпитваха облекчение.

Щом се отдалечиха, Никълъс впери неумолим поглед в обекта на своя гняв и процеди:

— Аз съм много толерантен човек, но и моето търпение има граници. Ти, Чарлз, престъпи тези граници с неджентълменското си поведение.

— Неджентълменско поведение ли? — повтори лакеят изненадан. — Извинете ме, милорд, но нямам представа за какво говорите.

Този човек явно смяташе малтретирането на жени за нещо напълно нормално и това вбеси окончателно неговия господар. Той изръмжа, треперейки от усилието, което му струваше сдържането на гнева.

— В такъв случай, Дибс, знай, че не мога и няма да търпя присъствието на човек, който удря жени. Тъй като ти се показва точно като такъв, аз те освобождавам от твоите задължения. Върни се незабавно в Хоксбъри и си събери багажа. Искам да си си тръгнал, като се върна от църква.

На Чарлз му бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае думите му. Присви очи и рече:

— Моля за извинение, милорд, но аз съм на служба при вашия баща, не при вас. И именно той, а не вие, може да реши дали трябва да бъда уволнен.

Тонът му показваше, че очаква друго решение от страна на маркиза.

Линдхърст го изгледа студено, а след това кимна отривисто.

— Както желаш. Ще обсъдим този въпрос с баща ми след службата.

Очите на лакея светнаха. Той наклони победоносно глава в знак на съгласие и прошепна:

— Благодаря ви, милорд. Ако не желаете нищо друго, моля да бъда извинен.

— Ама, разбира се.

Лакеят се поклони официално и тръгна. Едва бе направил няколко крачки, когато Никълъс го повика:

— Чарлз?

Той спря, но не се обърна.

— Милорд?

— Преди да си се отдалечил, ми се струва, че е най-справедливо да те предупредя за непоносимостта на баща ми към тези, които удрят жени.

Този път лакеят се обърна и устните му се разтегнаха в самодоволна усмивка.

— Благодаря ви, милорд, но съм сигурен, че възгледите му ще се смекчат, щом научи за недопустимото поведение на Фанси. Баща ви е разумен човек.

Графът не обърна внимание на хапливия намек, скрит зад забележката.

— Радвам се, че мислиш така, но се съмнявам, че прислужникът, когото уволни миналата година, ще се съгласи с теб.

Чарлз сви рамене.

— Сигурен съм, че ще прецени нещата другояче, щом чуе това, което имам да кажа в моя защита. Ако ли не... — и отново сви рамене.

— Какво мога да изгубя, ако опитам?

— Може би препитанието си.

Дибс пак повдигна рамене.

Лесно ще си намеря друго място.

— Казах препитанието, не мястото — изрече с усмивка. Виждаш ли, Чарлз, баща ми не само уволни прислужника; той се погрижи да не го приемат в нито един уважаван дом в Англия. Както чух, нещастникът работел в една от най-въз... неприветливите кръчми

край пристанището. Казват, че започнал да пие, за да облекчи мъката си.

Лакеят пребледня при последните думи, но не показва никакъв друг външен признак на притеснение. Именно по време на проявата на този достоен за възхищение стоицизъм Линдхърст се сети как най-подобаващо да накаже виновника за провинението му. Той продължи:

— Искам да знаеш, че макар да бях съгласен с уволнението на въпросния човек, според мен той не заслужаваше да бъде съсипан.

Лакеят го изгледа, изгубил ума и дума за момент. След това се изкашля и изрече:

— Да не би да искате да кажете, че ако приема уволнението тук и сега, това няма да се отрази на препоръките ми?

— Казах, че този човек не заслужаваше да бъде съсипан, а не че трябваше да му се позволи да продължи да работи като прислужник.

Чарлз се намръщи.

— Това, което казвате, няма смисъл. Прислужникът, който няма повече възможност да работи като такъв, няма как да се препитава и следователно със сигурност ще бъде съсипан.

— Съществуват и други начини за препитание.

— И към кои точно предлагате да се насоча? Единственият опит, който имам, е като слуга.

— Мисля си за нещо, което ще те държи по-далеч от жените и, ако даде Господ, ще те излекува от неприятния навик да ги удряш.

Лакеят го изгледа подозрително.

— Нали не предлагате да бъда откаран с кораб до Италия или Испания, за да стана монах?

Никълъс се засмя, развеселен от въпроса.

— Не. Някак си не мога да си те представя като монах. — Поклати глава. Наистина беше абсурдно да си представиш развратния лакей в грубо расо и с остригана глава. — Не. Мислех си по-скоро за армията.

— Армията ли? — почти се задави Чарлз.

— Армията — потвърди графът. — Имам влиятелен приятел там, който при това ми е много задължен. Предлагам да ми се издължи, като ти даде чин. Разбира се, ще го информирам за грубиянското ти държание и ще го натоваря със задължението да го коригира.

Както бе очаквал, предложението допадна на лакея.

— Милорд! Ама това е повече, отколкото...

Никълъс го прекъсна с рязко движение на ръката.

— Държа да те предупредя, че чинът няма да бъде висок, най-много младши лейтенант. Освен това ще настоявам да подпишеш договор за не по-малко от пет години. След този период ще можеш или да останеш в армията, или да продадеш чина си. За мен е без значение кое ще предпочетеш. Но ако въпреки всичко напуснеш преди петата година, правото за чина се прехвърля на мен, а ти ще можеш да живееш както желаш.

— О! Милорд, това е просто невероятно...

Линдхърст го прекъсна отново:

— Споразумяхме ли се?

— Да... да! Благодаря, милорд. Благодаря! Ще ви бъда вечно задължен.

— Чудесно. В такъв случай върви да си приготвиш багажа. Ще се постарая документите да бъдат подписани веднага, за да можеш да тръгнеш за Лондон още тази вечер. — Нямаше нужда да изрича втори път командата. — Млад глупак — промърмори той, докато наблюдаваше бързо отдалечаващия се между гробовете лакей. — Залагам титлата си, че след като прекара само една седмица под командването на Елъм, ще престане да се усмихва.

— Извинете, милорд? — обади се Терънс.

Никълъс го погледна накриво.

— Хората на капитан Ралф Елъм казват, че имал желязна ръка. Освен това той уважава много жените. Нужно ли е да давам повече обяснения?

Терънс се позасмя и поклати глава.

— Браво, милорд!

— Значи Чарлз ще бъде наказан! — възкликна Софи.

Графът я изгледа раздражено. Въпросът ѝ показваше ясно какво мисли — че му липсва правилна преценка... както впрочем и всичко друго. Ядосан както на нея, че има такова мнение, така и на себе си, задето се вълнува от него, той се сопна:

— Разбира се, че ще бъде наказан. Какво очакваше да направя? Да го възнаградя?

Страните ѝ пламнаха като любимите на майка му амарилиси и както винаги младата, жена побърза да извърне поглед от лицето му.

— Не... ъъ, да. Искам да кажа, мислех, че ще го възнаградите. Искам да кажа, неумишлено, но... — Поклати отчаяно глава. — Това, което се опитвам да кажа, е, че...

— Струва ми се госпожица Бартън се опитва да ви информира, че Чарлз винаги е мечтал за военен чин. Затова мисли, че вие без да искате го възнаградихте, като му го осигурихте — намеси се Терънс. — Моля за извинение, милорд, но аз останах със същото впечатление като нея. Сега си давам сметка, че трябваше да се досетя, и ви се извинявам смирено за тези мисли. Софи от своя страна е в имението отскоро и няма представа за вашите...

Никълъс го накара да замълчи с жест.

— Не са нужни извинения. Разбирам много добре. — Коленичи до плащестата Фанси, която използваше полата си вместо носна кърпа, и додаде: — Струва ми се, че сега нямаме втори лакей, Терънс. Какво ще кажеш за този пост?

— Аз? Втори лакей? — зяпна младежът.

Линдхърст кимна.

— Като защити Фанси, ти се показва достоен за това повишение. Мога да те уверя, че баща ми ще се съгласи, щом научи за кавалерската ти постъпка. Следователно от теб се иска само да кажеш „да“, за да получиш мястото.

— Д-да, милорд! И благодаря. За мен ще бъде чест.

— Добре. В такъв случай първото, което ще направиш като втори лакей, е да информираш баща ми, че съм бил задържан и ще се забавя малко.

— Много добре, милорд.

И с вид на човек, който всеки момент ще се пръсне от вълнение, Терънс се поклони пъргаво и се спусна към църквата.

След като уреди този въпрос, графът насочи вниманието си към хълцащата камериерка. Измъкна носната кърпа от джоба си и прошепна:

— Наранена ли си, Фанси? Имаш ли нужда от лекар?

Тя поклати глава, все така заровила лице в полата си.

Младият мъж се приближи още малко, като се опитваше да зърне лицето ѝ. Беше разбрал, че прислужниците не обичат да признават своите наранявания и заболявания, особено пред работодателите. И напълно основателно. Уволняването на прислужници заради някакъв

недъг бе широко разпространена, макар и нехуманна практика, която възмущаваше еднакво и него самия, и неговите родители. Въпреки репутацията им като великодушни и състрадателни хора някои от слугите се страхуваха. Затова на представителите на семейство Съмървил често се налагаше да се досещат за здравословните проблеми на своите прислужници, за да могат да се погрижат за тяхното лечение.

Тъй като се притесняваше да не би и този случай да е такъв, Никълъс промълви:

— Сигурен съм, че си в чудесна форма, както твърдиш. Въпреки това ще се почувствам по-спокоен, ако ми позволиш да ти огледам лицето. — Когато Фанси подсмръкна и свали полата си достатъчно, за да го погледне предпазливо, той се усмихна и додаде: — Наистина ще ми направиш огромна услуга, ако ми позволиш да те видя.

Пълните ѝ със сълзи очи се разшириха.

— Хъ? Как?

— Като ме спасиш от тълпата твои обожатели, ето как.

Сега вече младата жена се ококори.

— Каква тълпа от обожатели?

— Ами тези, които несъмнено ще скочат и ще ме разкъсат на парчета, ако поради небрежност стана причина за повреждане на красотата ти.

Фанси го гледа като ударена от гръм в продължение на няколко секунди, след което се изкиска и пусна полата.

— Хайде, милорд, ни съшегувайте с мен сега.

Линдхърст се усмихна още по-широко, когато хвана брадичката ѝ и повдигна обляното ѝ в сълзи лице.

— Аз? Никога! Аз говоря само истината. Достатъчно е да видиш как те гледат мъжете, за да се увериш, че е така. — Доволен от усмивката ѝ, той побърза да огледа лицето ѝ. Стори му се напълно невредима, като се изключеше синината на лявата буза. Усмихна се с облекчение и я пусна. — Както изглежда няма нищо сериозно, но лявата ти буза придобива интересен пурпурен цвят.

Камериерката подсмръкна и опипа предпазливо мястото.

— Не се страхувай, госпожице Дженкинс — додаде графът, като ѝ подаде носната си кърпа. — Има предостатъчно време синината да мине, за да можеш пак да омаеш твоите обожатели на летния празник.

Думите му обаче не ѝ доставиха удоволствие, както бе очаквал; вместо това Фанси отново заплака. Напълно объркан, Никълъс се обърна към Софи за помощ. Тя го гледаше много странно. Беше му достатъчна една секунда, за да разбере, че съзерцава лицето му, и още една, за да се смути от това. Нямахше представа какво бе причинило внезапното ѝ прехласване, но нещо му подсказваше, че то нямаше да му хареса, ако случайно го открие.

С усещането, че никога не се е чувствал така притеснен както в този момент, той сведе глава и инстинктивно скри обезобразената страна на лицето си. Изрече първото, което му дойде наум, като се молеше поне гласът му да прозвучи спокойно.

— Съжалявам, Фанси. Искрах само да те развеселя.

Младата жена поклати глава.

— Вие не сте виновен, милорд. Аз съм виновна. Разправях на всички как... — тя шумно се изсекна. — Как Чарли мъ обича и как шъ обяви годежа ни на летния празник. — Спря, за да издуха гръмко носа си. След това възкликна: — И наистина е така! Той твърдеше, чи мъ обича и иска да съ оженим. Когат' хората чуха, чи само мъ е заблуждавал, за да съ добере под полата ми...

Не довърши мисълта си и зарида.

— Хайде, хайде, Фанси. Всичко ще се нареди, ще видиш. — Никълъс я потупа неловко по ръката. — Единственото, което ще си помислят другите, е, че Чарли е копеле, и ще бъдат доволни, че си отиде. А най-много от всички ще се зарадват твоите обожатели. Няма да се изненадам, ако започнат да висят денонощно пред вратата и да претендират за привилегията да те ухажват.

Дяволите да го вземат, как мразеше да гледа плачещи жени. В такива случаи винаги се чувстваше малко виновен, сякаш е можел да стори нещо, за да предотврати нещастиято им.

Фанси зарида още по-гръмко.

— Никой мъж няма повече да мъ поиска... е, освен за да легна с него. Чарли е прав. Аз съм нищо...

Линдхърст я стисна за раменете и я раздруса, за да я накара да млъкне.

— Не говори такива неща. — Болката ѝ му се стори толкова позната; тя заби нокти в незарастващите му рани и му причини неописуеми страдания, от които дъхът му секна. Обзет от отчаяното

желание да успокои и нейната, и собствената си мъка, той стисна още по-силно раменете на младата жена и я разтърси отново. — Погледни ме, момиче. — Тъй като главата ѝ пак остана отпусната и тя продължи да хлипа, графът я разтърси този път толкова силно, че Фанси изтърва носната си кърпичка. — Казах да ме погледнеш, по дяволите! Искам да бъда сигурен, че слушаш, като ти говоря.

Но още щом му се подчини, той съжали, че я накара да го направи. Очите им се срещнаха и на него му се стори, че се оглежда в огледало; техните дълбини отразяваха същите убийствени съмнения и липса на самоуважение, които преследваха и него самия. Това му подейства като удар.

Забравил всичко друго, освен общата им мъка, той я погледна и промърмори:

— Знам какво е да бъдеш осмян публично, Фанси. Повярвай ми, знам. И знам какво чувстваш. Смазващо е, не мога да опиша по друг начин това чувство. Прониква до самата сърцевина на съществуването ти и прояжда душата. Човек се чувства дефектен, нежелан и безпомощен. — Гласът му премина в шепот: — Най-лошото, започва да се съмнява в себе си и да се пита дали наистина е дотолкова недостоеен за любов, колкото смята другият.

Някой изхълца. Беше Софи. Чувствата така го бяха завладели, че бе забравил напълно за нейното присъствие. Младият мъж стисна зъби. Дяволите да го вземат. Не може да не си бе дала сметка, че именно тя го бе сломила. Несъмнено думите му ѝ бяха доставили огромно удоволствие и се наслаждаваше на успеха си. На всичкото отгоре сега тя издаде някакъв трудно определим звук, може би потиснат смях, и се приближи.

Е, за нищо на света нямаше да ѝ позволи да вземе надмощие. Никълъс насочи вниманието си отново към камериерката; всъщност я виждаше за пръв път от началото на трескавата си реч. Тя бе престанала да плаче и удивено го наблюдаваше.

Наложи си да се усмихне и заяви:

— Не позволявай на никого да те унищожи по този начин, Фанси. Никога! Ако някой е толкова зъл човек, че да нарани умишлено другиго, той не притежава нито дълбочина на характера, нито яснота на ума, за да направи правилна преценка. Следователно неговото

мнение няма стойност. Нещо повече, не ти, а той е недостоеен и не заслужава любов. Неговата безчувственост го прави такъв.

— Лорд Линдхърст е прав, Фанси. За всичко — обади се тихо Софи.

Ако не бе седнал, Никълъс щеше да падне от учудване. Последното, което бе очаквал от Софи, бе съгласие с думите му. Объркан, той пусна раменете на камериерката и погледна крадешком към девойката.

Тя продължаваше да го съзерцава, но по един по-скоро замислен и доста тъжен начин. Младият мъж би могъл да си помисли, че се е разкаяла. Но, разбира се, повърхностната госпожица Барингтън беше неспособна на подобни благородни емоции...

Наистина ли е неспособна? Объркан, графът извърна очи.

— Защо ти пука к'во мисля или чувствам, госпожице Навиреннос? — рече Фанси, като се изсекна с ураганна сила. — Ти ни мъхаресваш и никога не си опитвала да го скриеш.

Настана кратко мълчание, след което Софи въздъхна.

— Имаш право. Аз не те харесвам така, както и ти не харесваш мен, нито пък сега се опитвам да покажа нещо друго. Съгласна съм с негово височество, тъй като всичко казано от него е вярно.

Камериерката подсмръкна.

— Как не. Остава да ми кажеш, чи ни си съгласна и с туй, коет' Чарли наговори за мен.

— Ами, действително не съм съгласна.

— За малко да ти повярвам.

Линдхърст чу шепота на трева и лекото шумолене на муселин, тъй като Софи се приближи още повече до мястото, където той стоеше с камериерката.

— Виж, Фанси. Признавам, че не бях сърдечна с теб, но същото може да се каже и за теб. Ти се държиш зле с мен от мига, в който се запознахме. Не бяха минали и пет минути, откакто пристигнах в Хоксбъри, и ти започна да се заяждаш с мен.

— Защот' ти мъгледаше така отвисоко, сякаш аз не бях нищо повече от вчерашна помия.

— Точно така ме гледаше и ти — заяви помирително Софи.

— Туй са глупости! Не съм аз таз, дет започна първа. — Фанси се извъртя и насочи обвинително показалец към своята съперница. —

Ти започна. Ти и твоето държание, с коет' държеше да ни напомняш непрекъснато, чи си баронска щерка. И изобщо не ни разправяй, чи ни си съ държала т'й. Сама го знайш!

— Никога не съм твърдяла, че не съм се държала така. И, признавам, това допринесе в голяма степен за затвърждаване на глупавата неприязън помежду ни. Но пак повтарям — твоето, а не моето държание запали искрите на тази вражда.

— Ха! Туй доказва, чи лъжеш, т'й кат' аз не съ правя на такваз или онакваз.

— Така ли?

— Така! Ти си таз', дет' все съ разхожда с вид на кралица и съ държи т'й, сякаш е нещо много повече от нас.

— А как тогава ще наречеш вечния си стремеж да ме поучаваш и да парадираш с по-високото си положение и слугински умения? Ами осмиванията, ами това, че никога не изпускаш възможността да кажеш на колкото се може повече хора колко съм глупава и безполезна? Би ли ми обяснила какво означава това, ако не стремеж да покажеш колко си по-добра от мен?

Фанси повдигна рамо.

— Нима ти пука к'во мисли или казва такваз кат' мен? Ти си дама, а аз съм само една камериерка. Никой не ми обръща внимание.

Никълъс погледна крадешком към Софи, заинтригуван от реакцията й. Макар да не му се искаше да признае, намираше, че се справя по достоен за възхищение начин с враждебността на камериерката. Хубава работа. Той да се възхищава на госпожица Барингтън за нещо друго, освен за външността. Изумително.

В това време Софи седна до своята неприятелка и прошепна:

— Интересува ме, защото съм човек. Също като теб. А нима всички хора не искат да бъдат харесвани и приети от техните себеподобни?

Фанси издаде грозен звук.

— Себеподобни? Пфу! Ние с теб не сме равни. Ти си от голямото добро утро и никога не позволяваш нито на мен, нито на когат' и да било друго да го забрави. И как можем да го забравим, след кат' непрекъснато съ държиш отвисоко и ни срамиш с красивите си приказки.

Софи очевидно се замисли над думите й, после кимна.

— Права си, не сме равни. Не и ако използваме произхода и възпитанието като мярка за сравнение. Но ако премахнем наложените от обществото стандарти, ще видиш, че под различията в говора, поведението и външността всъщност си приличаме много. Ти самата ми го показва току-що.

Искрената смиреност в гласа ѝ стопли сърцето на Никълъс; искрицата пламна, когато Софи го погледна и добави:

— Както направи току-що и негово височество. — Нежният ѝ сив поглед срещна неговия и тя му се усмихна мило. — Благодаря ви, милорд — прошепна.

Крайно объркан, графът се извъртя така, че да не се вижда обезобразената му буза, и кимна. За негово още по-голямо смущение тя не отвърна поглед, а продължи да го наблюдава и се усмихна. И как ти показахме?

Софи насочи вниманието си към Фанси; Линдхърст побърза да благодари на Господ за тази благословия.

— Като те гледах колко си отчаяна от предателството на Чарлз, аз сякаш видях себе си. Негово височество описа своята болка, сякаш описа моята. Аз също бях отхвърлена с презрение.

— Някой шъ мъ ощипе ли? Ти? — изписка камериерката и зяпна от изумление, сякаш нейната неприятелка току-що бе признала, че е танцувала гола на градския площад.

Тя на свой ред се усмихна и кимна.

— Да. Аз. И когато видях, че всички страдаме по един и същи начин за едни и същи неща, осъзнах колко сме свързани всъщност. Това, което ни свързва, е, че всички сме хора с чувства. Научих също така колко лошо можеш да нараниш някого с една безгрижно изречена дума или необмислено действие.

По дяволите. Тя го гледаше отново, но този път не се усмихваше. Погледът ѝ беше сериозен, красивите ѝ очи бяха помрачени от... какво? Угризения? Преди да успее да определи, в далечината се разнесе глъчка и привлече погледите и на тримата.

От църквата излетя госпожица Мейхю, като пицеше с цяло гърло и бежешком късаше роклята си. По петите ѝ се носеше виконтът. От църквата се изсипаха всички богомолци, но само маркизът и достопочтеният Мартин хукнаха след тях.

— Бойн, Мейфлай. Ще отидем веднага на река Бойн и ще се обърнем към съомгата. Тя ще знае как да усмири бога на риболова — изрева Бръмбли.

— Б-богохулство! Виновна съм в богохулство! — Последното парче от полата на госпожица Мейхю падна и разкри дълги бухнали панталони, ушити като че ли от брезент. Несъмнено и те бяха от многобройните изобретения на баща ѝ. — В-виждаш ли? — Девојката коленичи. — Друг знак. Водните обитатели никога няма да ми простят. Никога! Ох! Трябваше да се досетя, че ще се случи нещо ужасно, ако отмия риболовния си аромат.

Заекването ѝ бе изчезнало почти напълно.

Никълъс кимна на двете си събеседнички, скочи на крака и се присъедини към групичката на преследвачите. Изравни се с баща си и извика:

— Какво се е случило?

Маркизът си пое няколко пъти дъх, преди да отговори:

— Не съм виждал по-особено нещо. Госпожица Мейхю се бе изправила за молитва и изведнъж роклята ѝ се разпадна по шевовете. Двамата с Бръмбли са сигурни, че това е знак за гнева на бога на рибите или някаква подобна лудост. — Маркизът се изсмя. — Кой знае? Може би в брътвежа за някакъв бог на рибите все пак има нещо. Не мога да си представя какво друго би направили това с роклята на момичето.

Какво наистина? Младият мъж премести поглед от баща си към госпожица Мейхю, която крещеше към мястото, където се намираще в момента Софи, нещо за някакво боне, носещо късмет при риболов. От лявата ѝ страна стоеше друга жена. Как ѝ беше името? Роуз? Дейзи? Не, Панси. Тя носеше друго от нейните бонета. И двете бяха притиснали длани към устите си, сякаш от ужас.

Линдхърст се усмихна. Какво ли ставаше наистина.

ГЛАВА 15

Беше слънчев ден, освежаван от уханен ветрец, един от онези редки, свършени дни, които изпълват с блаженство сърцето и карат човек да се радва, че е жив. Софи се усмихна от удоволствие и спря пред портата към градината, като се наслаждаваше на великолепието наоколо.

Изрисувана с богатата, ярка палитра на пролетта и сякаш варосана от следобедното слънце, градината на имението Хоксбъри създаваше безкрайна панорама от достойна за сънищата красота. Пред нея се издигаше стена от череши, сплели клони в арки от деликатна розова дантела. Вляво се простираше обагрена в розово горичка; вдясно — ниско разположена градина, пълна с лалета и незабравки. Чудесата се редуваха едно след друго, докъдето стигаше погледът.

Сигурна, че райските градини не биха могли да бъдат по-хубави, младата жена тръгна по оградената с черешови дървета алея към къщите в далечината. Лейди Бересфорд бе изявила желание за някакъв особен вид ягоди, наречени „Насладата на Франческа“, и я бяха изпратили за тях.

Разбира се, Софи бе изключително доволна от тази задача, тъй като ѝ позволяваше не само да се разходи из градината; тя ѝ осигуряваше няколко свободни мига, в които да поразмишлява върху любопитния обрат, който бе приел животът ѝ от неделя. Нямаше представа къде точно щеше да я заведе той, но където и да беше, щеше да бъде значително по-добре от сегашното положение.

Девојката се замисли върху своите задължения. Макар никой да не бе споменавал за промяна в положението ѝ, напоследък времето ѝ преминаваше предимно в изпълнението на задачи, специфични за личната камериерка, с които госпожица Стюарт вече не бе в състояние да се справя.

Тя кърпеше и поддържаше гардероба на нейно височество, носеше лекове от килера, избираше книги от библиотеката, поднасяше освежителни напитки и сладкиши на маркиза, когато отиваше да

посети своята съпруга, и изпълняваше десетки други дребни неща, осигуряващи комфорта на лейди Бересфорд. Новата работа изпълваше Софи със задоволство, но тя определено мразеше едно от нещата, които ѝ се налагаше да прави: да чете на глас.

О, притесняваше я не самото четене. Тя имаше опит в това отношение и не се смущаваше да се проявява пред други хора. Не, тревогите ѝ идваха от факта, че нейно височество проявяваше прекалено голямо любопитство към нея самата. Нямаше представа какво точно бе породило този внезапен интерес. Знаеше само, че в повечето случаи избраният материал за четене се озоваваше върху масата, докато маркизата я подлагаше на кръстосан разпит за най-малките подробности от живота ѝ.

Разбира се, девойката нямаше друг избор, освен да сподели малко информация за самата себе си и своето някога издигнато положение в обществото. Поради този факт се стараяше да избягва въпросите. Лейди Бересфорд обаче беше хитра и някак си все успяваше да ѝ развърже езика. И така най-често младата жена казваше подробности, които се опитваше да скрие. Тази ситуация бе смущаваща.

Младата жена вдигна полите си и тръгна отново. При това движение тя сведе поглед към безупречно изгладения муселин на сини клончета в ръката си.

Едно от най-хубавите неща в новото ѝ положение беше, че то изискваше да се облича по начин, достоен за очите на семейство Съмървил. Това означаваше, че сега носеше една от скромните, но доста прилични рокли, осигурявани за всички прислужници, които пряко се грижеха за членовете му. А тя наистина се грижеше за всички, с изключение за единствения, когото отчаяно желаше да види.

Линдхърст.

Откакто бе станала свидетел на вежливата му толерантност към липсата на маниери и несръчността на госпожица Мейхю и очарователната галантност, с която бе утешавал Фанси, тя бе започнала да изпитва чувства към него, странно напомнящи на ученическо увлечение. Човекът, когото бе видяла в неделя, нямаше нищо общо с непоносимия аристократ, който бе отблъснала. Ако не беше видяла с очите си, че е наистина той, щеше да го вземе за някой напълно непознат.

Изключително вълнуващ и интригуващ непознат.

Неуστοимо красив непознат.

Линдхърст? Красив? Софи смаяна поклати глава, мина покрай последните черешови дървета и тръгна по арковидния мост от седемнайсети век. Последното, на което бе очаквала да започне да се възхищава у негово височество, бе видът му. И въпреки това, докато го бе наблюдавала как се усмихва на Фанси и се опитва да я отвлече от скръбните мисли, тя бе открила неочаквана красота в лицето му.

Той определено не беше красив в общоприетия смисъл на думата, не като Джулиан и Куентин с тяхната ангелска хубост. Не. Неговата красота се криеше в топлата му усмивка, в интеллигентния поглед и загриженото изражение. Колкото до самите черти, те бяха грубо изсечена версия на прекрасно изваяното лице на брат му.

Челюстта му бе по-четвъртита, отколкото на Куентин, скулите — по-високи, а носът — малко по-орлов. Колкото до устата... Софи не можеше да се сдържи и да не се усмихне от възхищение. Макар устата му да приличаше на тази на брат му и да имаше чувствена форма, пълните му устни бяха по-скоро твърди и решителни, отколкото меки и леко нацупени. Когато към това се прибавеха гъстите, прави вежди, получената бронзов загар от слънцето кожа и, разбира се, прекрасните тъмни очи, дори тя, жената с най-изтънчен вкус, трябваше да признае, че негово височество притежаваше една дръзка, по мъжки агресивна привлекателност.

Девојката поклати отново глава, надвеси се над каменния парапет на моста и се взря в бълбукащото под него поточе, като наблюдаваше как пъстървите изскачат една след друга на повърхността, за да хванат някоя прелитаща муха.

Само за броени минути негово височество се бе превърнал от най-грозен, непоносим звяр в неуστοим мъж; мъж, който бе доказал, че изпитва същите чувства, нужди и желания като всички останали. Очите ѝ се бяха отворили още повече след проявената от него уязвимост, тъй като Линдхърст бе опитвал да скрие обезобразената си от белега буза всеки път, когато бе поглеждала към него. Очевидно обидата, която бе изрекла без да се замисли, бе изпълнила със смущение този надарен с такава власт и самоувереност човек. Подобна констатация бе изненадваща и затрогваща.

Именно изумителната промяна на отношенията ѝ към него стоеше в основата на силното ѝ желание да го види. Някак си не можеше да приеме факта, че в действителност той не е звярът, за който го бе мислила. По-скоро бе убедена, че в неделя е станала жертва на някакво временно неразположение, възпрепятстващо нормалното възприятие; трябваше да го види пак, за да разбере каква е истината. За нещастие не го беше срещала изобщо след случката с госпожица Мейхю.

Споменът за нея я накара да настръхне и тя побърза да продължи пътя си.

Никога в живота си не бе изпитвала такъв ужас, както в момента, когато госпожица Мейхю излетя от църквата с разпадащата се рокля. Прииска ѝ се да умре на място от неудобство заради нея. От подобна участ я спаси единствено фактът, че след много настоявания девойката бе извоювала да сложи чудноватите си надуваеми „Плавателни бричове“ и „Водна жилетка“, както виконтът наричаше своите изобретения, вместо прозрачното бельо, което Софи се бе опитала безуспешно да я убеди да облече. Ако не бяха тези странни неща от непромокаемо платно, момичето щеше да се озове почти голо пред богомолците.

Споменът за злощастната случка и съзнанието, че именно тя е виновна за нея, бяха достатъчни, за да предизвикат сълзи в очите ѝ. Макар да бе внимавала много, докато бе „изпуквала гадинките“, очевидно бе прогорила шевовете, в резултат на което дрехата се бе разпаднала.

Беше се почувствала така ужасно, че вместо да се престори на невинна, да измисли някакво извинение или да потърси начин да стовари вината върху друг, както реагираше обикновено в подобни случаи, тя бе хукнала след госпожица Мейхю, за да признае грешката си и да моли за прошка.

Докато бе тичала по пътеката в църковния двор, Софи си бе представяла възможно най-грозни реакции на своята изповед: безмилостно, но напълно заслужено прогонване от маркиза, срамно изобличаване от страна на виконта и истерични обвинения от госпожица Мейхю. Колкото до Линдхърст... ами тя вече не знаеше какво да очаква от него.

Девојката бе изстенала жално и бе минала през портата, която водеше към подобния на лабиринт замък. Докато слизаше по шестте стъпала, водещи към голямата тераса на партера, бе станала свидетелка на изключително странна сцена.

Виконтът и госпожица Мейхю с необичайно зачервени лица бяха вдигнали ръце, допрели едни в други дланите си, и се извиваха като набодени на кука червеи, като напяваха някакви странни слова. Вляво от тях стояха Линдхърст и баща му. Колкото до достопочтения Мартин, той отстъпваше бавно, като си мърмореше под носа нещо за някакви езичници. Едва когато се приближи достатъчно до семейство Мейхю, Софи осъзна, че двамата се молеха на нещо като бог на рибите и риболова. Миг по-късно разбра и причината.

Очевидно те приписваха разпадането на роклята на момичето на гнева на някой си бог Акватикус, убедени, че това е неговото наказание за отмиването на нейния свещен риболовен аромат. А по страстната им молитва ставаше ясно, че са ужасени от божествената му ярост.

Съсипана още повече от благоговейния им страх, тя бе побързала да си признае. Но когато бе стигнала до извинението, което не беше лесна работа, защото езикът и отказваше да ѝ се подчинява, виконтът бе поклатил глава и бе отказал категорично да приеме вината ѝ.

Без да престава да се гърчи, той се бе впуснал в обяснения за това как Акватикус щял да предотврати изгарянето на шевовете, ако „Мейфлай“ не бе низвергнала неговия дар от риболовен аромат. Но тъй като тя бе направила точно това, като се бе изкъпала, и на всичкото отгоре се бе изплакнала с ухаеща на карамфилово масло вода, случилото се можеше да бъде доказателство единствено за гнева на бога на рибите.

Онемяла пред подобна необорима логика. Софи бе погледнала към маркиза и неговия син за помощ. Първият само поклати глава, а вторият сви рамене и обърна глава така, че да скрие белега си. И двамата изглеждаха по-скоро развеселени от проявената от семейство Мейхю езическа благочестивост. Колкото до добрия свещеник... той си бе отишъл отдавна. Очевидно се бе върнал в църквата, за да предупреди и предпази останалите богомолци от злото, до което води почитането на езически богове.

Докато младата жена бе стояла така и бе местила поглед ту към едната, ту към другата групичка, без да знае какво да прави, пред

вратата бе спряла боядисаната в бургундскочервено и златно карета на семейство Съмървил. Бръмбли бе измърморил нещо, че щял да потърси съвет от някаква ирландска съомга, и почти бе хвърлил своята все още молеща се дъщеря в нея. После се бе наместил до нея, Линдхърст и баща му въздъхнаха и ги последваха.

Именно в този момент графът бе срещнал погледа ѝ и бе изрекъл следните загадъчни слова:

— Аз ще се разправам с майка ми.

Това бе последната ѝ среща с него. Нямаше представа какво точно бе искал да каже. Знаеше само, че привечер животът ѝ бе претърпял интересен обрат. Тъкмо се канеше да помисли върху този обрат, когато пред себе си забеляза надвесен над едно цвете човек.

Добре. Значи някой щеше да ѝ помогне за ягодите. Макар да не можеше да каже кой от армията градинари е, тъй като горната част на тялото му бе скрита зад дебел каменен пиедестал, от калта по бричовите му ставаше ясно, че заемаше едно от най-ниските места в йерархията.

Девојката повдигна полите си и забърза към него.

— Хей, градинарю! Имам нужда от помощта ви.

Какво от това, че бе вулгарно една дама да крещи? В момента не беше дама, а прислужница, и слугите не се свеняха да повишават тон.

Човекът вдигна глава.

Софи рязко спря, само на около метър от него. О, небеса! Този мъж не беше градинар; това бе Линдхърст.

И беше красив, също както и в неделя.

Тя го наблюдава известно време, прекалено смутено, за да предприеме каквото и да било. След малко способността ѝ да мисли се възвърна и тя извърна поглед, като се изчерви. Впери очи в земята с желанието да потъне в нея от срам. По дяволите! Какво да прави?

Ако не искаше да я сметне за още по-невъзпитана, трябваше да се извини. Тъй като не беше сигурна как да започне, тя го погледна крадешком през спуснатите си ресници, опитвайки да прецени какво е настроението му.

Той я гледаше с присвити очи и очевидно очакваше някакво обяснение или извинение. Но ако се съдеше по сурово стиснатите му устни, нямаше намерение да приеме нито едното, нито другото.

Малкото самообладание, което ѝ бе останало, се стопи. Обзе я непреодолимо желание да побегне. Какво всъщност бе очаквала? След това, което бе направила, нямаше право да очаква, нито заслужаваше да се отнася към нея по друг начин освен с неприязън. И точно това щеше да получи, ако не...

Ако не направеше нещо, за да запълни пропастта помежду им. Замисли се. Наистина ли искаше да оправи отношенията им? Погледна го отново.

Сърцето ѝ спря да бие за момент. Да, искаше. Повече от всичко друго на света. И първата стъпка беше да се извини. Взела това решение, девойката започна с първото от стотината извинения, които му дължеше:

— Моля да ми п-простите, че ви извиках така, милорд. Това беше крайно... тъъ... неприлично, за което се извинявам най-покорно. Разбирате ли, просто никога преди не съм виждала един, тъъ... един... благородник да се рови в пръстта и ви помислих за, тъъ... за... г-градинар.

Прииска ѝ се да умре в мига, в който изрече последната дума. Ако не го беше обидила с крясъците си, със сигурност го бе направила с извинението. Ровел се в пръстта! И сякаш това не бе достатъчно, ами и бе заеквала като момиченце. О, двойно проклятие! Сега той щеше да добави „неспособна да каже две нормални думи безсрамница“ към десетките други обидни определения, които несъмнено предшестваха името ѝ в неговото съзнание.

Никой не проговори в продължение на доста дълго време, цяла вечност, както ѝ се стори, през която тя не посмя да погледне към Линдхърст. Точно когато вече си мислеше, че съвсем е объркала нещата, той се засмя. Тъй като не знаеше как да тълкува неговата реакция, Софи се осмели да вдигне очи.

Никълъс кимна и прошепна:

— Извинението е прието, госпожице Бартън.

Усмивката, която придружи думите му, изтри всяка мисъл от главата на девойката и подчерта леките трапчинки на бузите му.

Ах, какви очарователни трапчинки бяха това... в по-голяма степен дори от тези на брат му. За разлика от Куентин, който очевидно съзнаваше въздействието им и ги използваше най-пресметливо, Линдхърст нямаше представа за изумителния им ефект.

А тя определено бе изумена. До такава степен, че се усети как го зяпа открито, смаяна от това колко красив изглеждаше белегът му край лявата трапчинка.

Докато се възхищаваше на бузата, която до неотдавна я бе отблъсквала, усмивката му потрепна, след това изчезна и графът обърна лице. Тя също извърна поглед, макар онова, което всъщност копнееше да направи, бе да постави длан на пострадалата му буза и да му обясни каква глупачка трябва да е била, след като ѝ се е струвала грозна. Вместо това тя също като него се умълча, измъчвана от съмнения, че той няма да повярва на извинението ѝ.

Измина цяла вечност. Все още никой не проговаряше. Софи тъкмо се канеше да се извини, сигурна, че той желае да се отърве от нея, когато младият мъж проговори:

— Значи никога не си виждала благородник да се рови в пръстта, така ли?

Усети, че се изчервява, щом го чу да повтаря нетактичните ѝ думи. Вдигна глава, като се питаше дали той не осмиваше достойното ѝ за подигравка изказване. Никълъс все още криеше пострадалата си буза от нея, но въпреки явното си напрежение очевидно се опитваше да разведри атмосферата с шега и не беше сигурен дали ще успее.

Затова пък успя да я трогне до сълзи. Изпълни я болезнена нежност при мисълта, че той, богатият и надарен с власт граф Линдхърст се чувстваше в нейната компания също така неловко, както и тя в неговата. В този момент най-голямото ѝ желание беше да го успокои. Засмя се и отвърна:

— Не, милорд, не съм. Често ли го правите?

Той се отпусна.

— При всяка възможност. — Усмихна се широко. — Както вероятно вече си се уверила, изпитвам страст към градинарството, което, мога да те уверя, се смята за напълно допустим начин за прекарване на времето от членовете на висшето общество. Или не си чула? — Усмивката му бе толкова заразителна, че не можеше да не ѝ отговори.

— Как е възможно да не знам, след като съм слушала безкрайните хвалби на този или онзи лорд за придобиването на последното рядко дърво или цвете? Това, което ме завари напълно неподготвена, бе да ви намеря...

Тя направи безпомощен жест с ръка, докато търсеше елегантен начин да обрисова неелегантната му дейност.

— Да ровя в пръстта? — довърши със смях графът.

Девојката се изчерви и това изглежда само увеличи още повече доброто му настроение.

— Аз бих казал „да обработвам земята“, но ровене в земята също върши работа. Никой от господата, които познавам, не би и помислил да си изцапа ръцете с истинско градинарство.

Той стана сериозен.

Убедена, че е приел последната ѝ забележка като завоалирана обида, тя побърза да каже:

— Не че виждам нещо лошо в ровене... обработването на земята. Линдхърст я наблюдава няколко секунди, след което въздъхна.

— Страхувам се, скъпа, че си се натъкнала на тъмната тайна на Съмървил... нашата лудост, както я наричат някои, и с основание.

— Лудост ли? — изненада се Софи.

— Лудост — повтори той. — Всички наследници на рода Съмървил — аз самият, моят баща, неговият баща преди това — се раждат с нездравото желание да се ровят в пръстта и да садят. Както казва баща ми, кръвта на Съмървилови не е синя, а зелена.

Девојката отвърна на сериозния му поглед; не беше сигурна как да реагира. И тогава забеляза пламъчетата в очите му и разбра, че се е шегувал. Засмя се и възкликна:

— Какви ги говорите, милорд. Значи лудост за ровене в пръстта, така ли?

Засмяха се, след това погледите им се срещнаха. Двамата замълчаха отново, поразени от неочакваната интимност на мига.

Пръв извърна очи графът.

Софи се почувства неловко и изрече първото, което ѝ дойде наум:

— Кажете, лорд Линдхърст, имате ли особена слабост към... — Обърна се към цветята, с които се занимаваше той. — Маргаритките?

Погледна към лицето му, но веднага отмести очи към цветята. Маргаритки? О, Боже! Възможно ли бе той все пак да е един от мъжете с маргаритките?

Странно. Този път, вместо да я ужаси както преди, мисълта да прокарва по голото му тяло едно от деликатните бяло-жълти цветчета

й се стори... вълнуваща.

Вълнуваща? О, небеса! Отвратена от себе си, девойката откъсна поглед от маргаритките и си наложи да го насочи към статуята върху пиедестала.

Очите й едва не изскочиха. Това беше гръцки бог, с красиво оформена физика и изобразен с най-големи подробности...

Божичко! Къде му беше смокиновото листо? Тя се взря в щедрата му анатомия, прекалено смаяна, за да отвърне очи. Когато възвърна способността си да мисли, откри, че е хипнотизирана и не може да отдели поглед от каменния бог. Затова започна да изучава всеки детайл от великолепните му форми, като се чувстваше странно затоплена.

О... о! Но той имаше прекрасни рамене...

Също като Линдхърст.

Ами гърдите! Ммм, превъзходни. Толкова широки и мускулести...

Като на Линдхърст.

Колкото до долната част на торса... Усмихна се одобрително на тънкия му кръст и стегнатия корем. Съвършено.

Подозираше, че кръстът и коремът на Линдхърст са точно такива.

Колкото до силните бедра... Лидия щеше да се захласне по тях...

Както правеше винаги, когато видеше бедрата на Линдхърст.

А сега идваше ред на...

Отново се вторачи в интригуващата му мъжественост. Хмм. Никога не се бе замисляла как ли изглежда Линдхърст в тази област. И защо ще се замисля? Никога преди не беше виждала мъжки пенис... Е, добре, де, от плът и кръв. Така че нямаше причина да изпитва интерес и още по-малко — да се отдава на размишления върху този орган.

— Софи? Да не би нещо да не е наред със статуята?

Девойката се изчерви. О, Боже! Той беше забелязал как я гледа. Преглътна с усилие. Дали графът бе разбрал в какво се бе вторачила.

Въздъхна. Сигурно бе разбрал. Не можеше да се каже, че бе оглеждала статуята дискретно.

Или свенливо.

Или скромно.

Или...

Обзета внезапно от силното желание да избяга, да се скрие от унижението и срамния си нов интерес към тялото на Линдхърст, тя все пак успя да промърмори:

— Я-ягоди. Нейно височество м-ме изпрати з-за, въъ, ягоди. Аз... въъ... не трябва да я к-карам да чака повече.

— А-а. Значи майка ми е по-добре тази сутрин?

Тонът му беше учтиво неутрален, сякаш всичко беше наред.

Хмм. Възможно ли бе в такъв случай да не е забелязал безсрамния ѝ интерес към голата статуя? Софи прехапа устни и го погледна крадешком.

Дори да бе забелязал, не го показва с нищо. Лицето му бе също така безизразно, както и гласът. Девојката реши, че съзнанието му е било прекалено обсебено от маргаритките; усмихна се с облекчение и отвърна:

— Така изглежда. Майка ви изрази силно желание за ягоди със сметана.

Никълъс се засмя. Видът на здравите му бели зъби, оградени от двете чаровни трапчинки, предизвика много странни усещания в нея, наподобяващи онова, което бе изпитвала от целувките на Джулиан.

Само че по-хубави.

О, небеса!

— Ако майка ми иска ягоди и сметана, тя определено се оправя. Ще разберем със сигурност, когато за закуска пожелае каничка мляко с какао и канела.

Хипнотизирана от странното усещане в корема, Софи пристъпи смутено от крак на крак, като се молеше гласът ѝ да прозвучи твърдо:

— В такъв случай ще ви зарадвам с вестта, че тя не само поиска какаото, ами и изпи цялата каничка. Изяде също така едно яйце, половин пъстърва и две препечени филии с масло и конфитюр.

Той се засмя отново. Усещането се засили. О, Боже!

Все така усмихнат, графът измъкна някакъв парцал от кошницата и си избърса ръцете.

— Е, не мога да кажа, че съм изненадан от новината за нейното подобрене. Бях сигурен, че ще ѝ подействаш лечебно.

„Да ѝ подействам лечебно ли?“ Софи зяпна насреща му, изумена от думите му.

— Да не би да казвате, че вие ме назначихте като помощничка на госпожица Стюарт?

Той кимна и захвърли парцала.

— С разрешението на майка си, разбира се.

— Н-но защо? — Продължаваше да се взира в лицето му. — След ужасната злополука с роклята на госпожица Мейхю? Изненадана съм, че изобщо ме допускате близо до майка си, особено като се има предвид деликатното ѝ здраве.

Младият мъж се усмихна, сякаш бе казала нещо безкрайно забавно.

— Намеренията ти са били добри. Майка ми се съгласи с мен във връзка с това. А и двамата бяхме единомислени, че за всички би било най-добре, ако задълженията ти бъдат ограничени до това, което подхожда в най-голяма степен на твоите умения, отговарящи на положението ти в обществото. Пък и госпожица Стюарт се нуждае от помощничка вече от доста време. — Младият мъж сви рамене. — Добре дошла на горния етаж, госпожице Бартън.

Софи отвори уста, за да го попита отново защо е направил това. Защо я бе пощадил след случката с госпожица Мейхю? Защо се бе застъпил за нея пред майка си? И най-важното, защо я бе избавил от робския труд? Нито едно от действията му нямаше смисъл, тъй като единствената причина да я остави в Хоксбъри бе да я унижи и посрами.

Преди тя да успее да проговори обаче, Никълъс се протегна. Грацията на неговите движения привлече отново вниманието ѝ към тялото му и това на свой ред отвлече мислите ѝ от другите въпроси. Малко беше да каже, че го харесва в работните му дрехи.

Този път с цялата дискретност, която не бе проявила към статуята, Софи започна да си намества бонето, като същевременно се възхищаваше на вида му.

Великолепен. Това беше най-подходящото определение за него. Трябва да е била побъркана, щом е мислила другояче. Той наистина бе по-висок от повечето мъже, които бе виждала, и по-мускулист. Това обаче го правеше още по-привлекателен... по-земен и мъжествен... особено в тези дрехи.

Обзе я вълнение, докато оглеждаше тайно Линдхърст. Макар да носеше дрехи на обикновен работник: груба риза с неопределен цвят,

дебели, но плътно прилепнали към тялото кафяви бричове, плътни черни чорапи и кални обувки с дървени подметки, във вида му нямаше нищо обикновено. Той внушаваше респект в не по-малка степен, отколкото когато бе с най-скъпите си дрехи сред висшето общество.

Само дето със сегашното му облекло величието му се разкриваше в още по-голяма степен, а тя му се наслаждаваше. Никога не го беше виждала без фрак или жилетка, какво остава само с разтворена риза, през която се забелязва голата му гръд.

А тя имаше такъв хубав загар и бе изваяна със съвършенство, което можеше да засрами статуята. Младата жена потрепери.

— Софи?

— Хмм?

— Попитах дали би искала да ти помогна с ягодите?

— Ягоди ли? — повтори разсеяно тя, като се питаше какво ли щеше да бъде усещането, ако прокара длан по гърдите му.

Никълъс протегна длан и я постави на бузата ѝ. Тя се притисна в нея и затвори очи от удоволствие.

— Софи?

— Ммм?

— Нали няма да припаднеш?

— Хмм... хмм, какво?

О, колко ѝ харесваше да усеща дланта му, толкова голяма, топла и леко мазолеста.

— Попитах да не би да ти е прилошало от слънцето?

— Хъ... не. Защо?

— Защото лицето ти се е зачервило и дишаш тежко. — Ръката му се премести от бузата на челото. — И ми се струваш малко топла.

Зачервена? Топла? *За какво говореше?* Едва когато отвори очи и зърна сериозното му изражение, разумът ѝ се възвърна и тя разбра.

Сега вече лицето ѝ пламна, тъй като осъзна какво е сторила. Тя... държеше се като оглупяла от любов безмозъчна женичка и само дето не се беше хвърлила в обятията му. Ох, какво ли си мислеше за нея!

Това, което си мислеше Никълъс, бе, че трябва да я заведе на сянка, и то колкото се може по-скоро. Както винаги, когато се сблъскаше с женската деликатност, той се почувства безпомощен и се огледа наоколо за подкрепа.

Разбира се, не видя никого. Това бе едно от неписаните правила, предавани от поколение на поколение в градините на Хоксбъри: никога не смуцавайте представител на семейство Съмървил, докато общува с природата. Очевидно някои от неговите предшественици бяха реагирали доста бурно, когато са ги прекъсвали.

Погледна трескаво към къщата, като се опита да прецени разстоянието до нея. После насочи очи към лицето на Софи, което, ако такова нещо беше възможно, бе дори още по-червено, и пресметна какъв шанс имаше да се добере до сградата, преди да е припаднала.

Ако беше състезателен кон, щеше да заложи двайсет срещу едно... това бе доста рисковано и той би желал да участва. Но не и в този случай. Ако тя припаднеше преди да стигне до къщата, трябваше да я носи. Да, но ако придобиеше пурпурен цвят и престанеше да диша, щеше да се наложи да се погрижи за нея там, където се строполи.

Само мисълта да разкопчае роклята ѝ и да разхлаби корсета бе достатъчна, за да го накара да я сграбчи за ръката и да я помъкне към най-близкия източник на сянка — оранжерииите. О, не че щеше да му бъде неприятно да я разсъблече; точно обратното. Мисълта да вземе свежата госпожица Барингтън в обятията си и да открие дали това, което се криеше под всичкия този муселин, е така хубаво, както подозираше...

„Престани! Престани с тези мисли, глупак такъв! — смъмри се той. — Момичето наистина се държа добре, но това не означава, че положението се е променило.“ Това бе същата жена, която го бе предала по такъв грозен начин в Лондон. Най-разумно бе да прояви предпазливост и да постави под съмнение мотивите за внезапното и приятелско поведение.

Проблемът бе там, че той никога не бе проявявал мъдрост, когато ставаше въпрос за госпожица Барингтън. И както изглежда, никога и нямаше да прояви. Макар най-искреното му желание бе да я презира, нещо, което тя бе заслужила. Той бе неспособен да я мрази, когато се държеше така мило. Чувстваше се дотолкова обезоръжен от смущението ѝ и заекването ѝ, че бе готов да ѝ прости всички прегрешения...

Точно така се бе почувствал и в неделя; тя бе хукнала след семейство Мейхю и бе признала вината си за злополуката с роклята.

Беше толкова разкаяна, толкова притеснена за госпожица Мейхю, че се застъпи за нея, когато докладваше на майка си за инцидента. Освен това бе обърнал вниманието ѝ върху това, че изпълнението на различни домакински задължения е неподходящо за Софи, и бе предложил да ѝ дадат по-подходяща за нейните способности работа. И така сега тя бе помощница на госпожица Стюарт.

— Милорд! Моля ви! Не мога да тичам повече. Аз... започна да ме пробожда вляво.

Линдхърст спря и се намръщи, защото тя измъкна ръката си и я притисна към тялото си.

— Какво?

— Казах, че не мога да бягам повече — изпъшка девойката.

— Да бяга ли? — Графът примигна няколко пъти, опитвайки се да се ориентира, и установи, че се намираха само на няколко метра от стълбите за оранжерията. Мили Боже! Те май бяха бягали наистина, и то с твърде добра скорост, след като бяха изминали подобно разстояние за толкова кратко време. Беше истинско чудо, че в това си състояние Софи не беше загубила съзнание.

Почувства се ужасно при мисълта, че той, който винаги се бе гордял със своето кавалерство, бе принудил една жена, която не се чувстваше добре, да тича. Засрамен, той промърмори:

— Съжалявам. Нямах намерение да те карам да тичаш. Наистина нямах. Увлякох се в бързината да те скрия от слънцето.

Младата жена го гледаше така, сякаш си е загубил ума.

— Но защо? Каква бе причината да искате да ме отведете на сянка? Казах, че се чувствам добре.

— Да, но не изглеждаше добре — отбеляза скептично той. — Не си спомням да съм те виждал друг път толкова зачервена, нито пък да дишаш така тежко.

— О, това ли. — Лицето ѝ отново пламна. — Аз... съжалявам, че съм ви притеснила. Бях почервеняла и развълнувана от, във... нетърпението си да занеса ягодите на нейно височество. Почти стана време за следобедния чай и не ми се ще да я разочаровам, като не ги види на подноса.

Логиката на обяснението, подсилена от прелестната искреност, с която го изрече, моментално разпръснаха и последните му резерви.

— Наистина съжалявам, че съм ви притеснила — повтори тя и го погледна сериозно.

Никълъс се усмихна.

— Ето какво, Софи. Ти ми прощаваш, задето те накарах да тичаш, а аз ще ти простя, че ме уплаши така.

Тя го наблюдава няколко секунди, сякаш размишляваше върху предложението. А след това се засмя. Това бе мелодичен, весел звук, който нямаше нищо общо с пресиления смях, с който преди бе отговаряла на шегите му.

— Добре, милорд. Дадено. Но само при условие, че ме заведете до ягодите „Насладата на Франческа“.

Линдхърст се засмя и направи лек поклон, внезапно почувствал се много безгрижен.

— Ваш слуга, госпожо — прошепна той и подаде ръка с широк жест.

Тя я пое и се усмихна дяволито.

— Всъщност, милорд, има още едно условие, за да спечелите прошката ми.

— И то е?

Тази естествена усмивка го бе очаровала повече от всичките й предишни изкуствени усмивчици.

— Обещайте, че няма да си мислите нищо лошо за мен, задето ви се развихах преди малко. Точно така си подвикват слугите, за да си привлекат вниманието. Тъй като сега съм слугиня и ви взех за градинар...

— Не е нужно да обясняваш или да се извиняваш — прекъсна я Никълъс, изненадан и трогнат, да, трогнат, че тя се интересуваше от неговото мнение. — Склонността на слугите да крещят ми е добре известна.

— Така ли?

Вероятно нямаше да изглежда толкова изумена дори ако бе наредил да я пуснат във вряло олио заради въпросното прегрешение. Графът кимна, докато я водеше по каменните стъпала към входа на главната оранжерия.

— Разбира се, че ми е известна. Трябва да си глух, за да не го разбереш. Ами да, тази сутрин чух как Фанси вика на Едит да й

помогне да обърне дюшека ми, а в този момент тя бе в другия край на коридора.

Софи въздъхна, сякаш ѝ бе причинил болка.

— Казах на Фанси да не вика така, поне ако желае наистина да стане лична камериерка на господарката. Тя обеща да внимава.

— Както разбирам, през последните дни отношенията ви с нея са се подобрили? — осведоми се той, като я преведе през високата стъклена врата.

— Значително, благодарение на вас. — Девойката спря и му се усмихна признателно. Усмивката ѝ бе дотолкова неустоима, че сърцето му престана да бие за няколко секунди. — С Фанси разговаряхме дълго в неделя през нощта и знаете ли какво?

— Не.

— Открихме, че всъщност се харесваме. Тя желае искрено да стане лична камериерка и ме помоли да ѝ помогна да се подготви, така че когато госпожица Стюарт се омъжи за Джон, да може да заеме мястото ѝ. Разбира се, аз ѝ обещах да ѝ помогна, но признавам, че засега това се оказа истинско предизвикателство. Тя не може да чете, а вече сте я чували как говори. Трябва непрекъснато да поправам произношението ѝ или да ѝ напомням да не казва „проклет“ на всяка втора дума.

Линдхърст не се сдържа и се усмихна на комичното ѝ изражение, когато изрече „проклет“.

— Доколкото си спомням, в класната стая има няколко наистина добри читанки и граматика. Имаш позволение ми да ги използваш, както и каквото и да било друго, което би могло да ти бъде от помощ — заяви той и я поведе от покритото с екзотични плочки помещение с палми към първата от седемте свързани една с друга сгради.

— Ами... благодаря ви — заекна Софи, изненадана от предложението. — Работата ми ще се улесни значително, ако можем да използваме нужните книги. В слугинския вестибюл имаме само една ужасна книга, „Памела“, и Библията, и нито една от тях не... О-о!

Спря рязко и се заоглежда със страхопочитание. Никълъс проследи погледа ѝ, преизпълнен както винаги с гордост, когато се изправеше пред впечатляващата колекция от редки дървета и растения в Хоксбъри.

Вляво имаше бананови дървета, вдясно — горичка от финикови палми. От всички страни растяха ананаси, лиани, пищни тропически цветя. Пред него, докъдето стигаше погледът, следваха оранжерия след оранжерия, една от друга по-прекрасни, и под стъклените им тавани растяха плодове, зеленчуци и цветя.

— О-о! О-о! — възклидаваше тихичко младата жена. — Намирам се в рая.

— Значи одобряваш? — попита Никълъс, безкрайно доволен от възхитата ѝ.

— Много повече от това! Аз...

Софи поклати глава; очевидно думите не ѝ достигаха.

— На мен също много ми харесва. Винаги ми е харесвало. Баща ми ме водеше тук, когато бях съвсем малък, и ме оставяше да си играя сред гъсталака. Една от любимите случки на майка ми е как съм изпъзлял и съм се изгубил сред дърветата в индийската оранжерия.

— Е, не мога да кажа, че ви обвинявам. Аз също не бих имала нищо против да се изгубя тук — прошепна тя.

Графът се засмя.

— Прекарвам наистина много време тук, когато съм в Хоксбъри, и майка ми ме обвини, че и сега се опитвам да сторя същото. Всъщност това е първото място, където идва да ме търси Джон, когато тя го изпрати да ме повика.

— Ще го имам предвид, ако някой път изпрати мен вместо него. — Девойката изрече почти беззвучно това, като затвори очи, отметна назад глава и си пое дълбоко въздух. — О, ама тук ухае прелестно.

Тя изглеждаше толкова красива, естествена и замечтана в тази поза, че дъхът на Линдхърст секна. На всичкото отгоре го обзе непреодолимо желание да я целуне. Той приведе лице по-близо до нейното и впери жаден поглед в устата ѝ.

О, как копнееше да слее устните си с нейните, да я притисне в обятията си и да ѝ покаже дивата страст, която бушуваше под цивилизованата му фасада. Как копнееше да чуе сладостната ѝ въздишка и да усети как цялото ѝ тяло се разтапя под ласките му. Щеше да...

— Милорд? — провикна се някакъв мъжки глас.

Никълъс рязко вдигна глава и при това движение за малко не се блъсна в Софи. В следващия миг разумът му се върна. Изпълни го

болезнено чувство на срам. За малко не бе целунал една жена, за която знаеше, че го намира физически отблъскващ... Потръпна при мисълта за реакцията ѝ, ако викът на лакея не го бе възпрял.

Като се проклинаше за временната загуба на разсъдъка и се молеше Софи да не я е забелязала, той се обърна към приближаващия мъж...

— Да? Какво има, Джон?

Той направи елегантен поклон.

— Херцогиня Уиндфорд и дъщеря ѝ Хелън пристигнаха, милорд.

— Така ли? — Графът се намръщи. — Мислех, че трябва да пристигнат утре.

Джон кимна.

— Така мислехме всички, милорд. Но както изглежда, маркизата е написала погрешно седемнайсети вместо осемнайсети, когато е изпращала поканата. — Верният прислужник сви рамене. — Е, днес е седемнайсети.

Линдхърст едва се сдържа да не изругае и отвърна:

— Кажи на майка ми, че идвам.

— Добре, милорд.

Последва нов поклон и лакеят се отдалечи.

Следващите няколко секунди изминаха в мълчание, докато Никълъс отчаяно обмисляше какво да каже. Нямаше представа какво точно се казва на жената, която едва не си целунал. Никога досега не се бе озовавал в подобна ситуация. Младият мъж промърмори:

— Е, май ще трябва да се приготвя за срещата с лейди Хелън.

— Така изглежда.

Дяволите да го вземат. Трябваше да каже още нещо. Не можеше просто да тръгне и да я остави така.

В този момент се сети за причината за случайната им среща и рече:

— Ще намериш ягодите, които търсиш, в третата оранжерия. Почакай тук, докато ти пратя някой градинар, за да ти помогне.

О, проклятие. Думите му бяха прозвучали като нареждане!

— Благодаря ви, милорд.

Той остана така в продължение на още няколко секунди, като се чудеше как да постъпи. В крайна сметка реши да се оттегли, преди да е

казал или направил още някоя глупост. Затова кимна и се обърна. При това движение не се въздържа и хвърли поглед към Софи.

Тя обаче го забеляза и се усмихна. Направи го с такава нежност и любов, че внезапно Никълъс се почувства най-желаният мъж в Англия. С тази усмивка тя си спечели неговата прошка...

И сърцето му.

ГЛАВА 16

— И тогава лейди Хелън казва...

— Каза — поправи я Софи, като вдигна поглед от дантелата, която пришиваше отново на нощницата на маркизата.

— Каза. Лейди Хелън каза. — Фанси кимна, а след това изкриви лице и изимитира въпросната посетителка: — Тук, момиче. Намръщи се и щракна с пръсти към Софи и Панси, които седяха до нея в просторното помещение за слугите и кърпеха. — Виж този чаршаф. Само го погледни! Гънка. — Още три щраквания с пръсти, този път по посока на въображаемо легло. — Не мога да спя върху тази гънка. Просто не мога! Ще ми протрие кожата до кръв. — Властно движение с глава. — Вземи го! Изнеси го начаса и се погрижи да бъде изгладен както трябва. — Възвърна нормалното си изражение и тон, за да добави: — Това бяха...

— Беше — прекъсна я Софи.

— Беше нейна грешка, че чаршафът се, тъъ... се бе намачкал. Ами че тя цял един скапан следобед се въргаля...

— Фанси.

— Знам. Знам. Съжалявам. Аз не трябва да казвам скапан и проклет.

— Ти не трябва да казваш скапан и проклет. Освен това прасетата се въргалят, а дамите полягат.

— На мен ми приличаше на въргаляне — отвърна Фанси, като се намръщи на калъфката за възглавница, която кърпеше. — Трябваше да видеше... да видиш как се върти насам-натам в леглото с подобното си на плъх кученце. Ами да, ти щеше да помислеше...

— Да помислиш.

— Да помислиш. Щеше да помислиш, че това куче-плъх й беше... й е любовник, ако бе видяла как го прегръща и целува... целува го по мръсната муцуна и издава онези странни звуци... неприятни звуци, когато го целува.

— Не! — Панси вдигна очи от чорапа, който кърпеше. На лицето ѝ бе изобразен ужас. — Не може да го целува наистина по муцуната!

Като повечето слуги и тя не беше убедена, че странно изглеждащото животинче на лейди Хелън е куче. Затова винаги, когато споменеше за него, използваше „то“ или „това“.

Фанси кимна.

— Право по муцуната, ей-така. — И демонстрира целувка, придружена от звучни, влажни мляскащи звуци. — И на всичкото отгоре не му избърсва първо муцуната. Целува го направо.

Двете слушателки усетиха, че им се гади.

— Боже! — възкликна Панси. — Надявам се, че ще си измива лицето, преди да целува негово височество. Пфу!

Ръката на Софи замръзна във въздуха; порази я мисълта, че Линдхърст може да целуне лейди Хелън... или някоя друга, освен нея.

Фанси повдигна рамо.

— Аз не бих се тревожила заради негово височество. Съмнявам се, че са правили цуни-гуни.

— Много по-любезно би било да се каже „разменили нежности“, Фанси, отколкото „правили цуни-гуни“. — Макар да знаеше, че не би трябвало да насърчава подобни приказки и дори може би бе добре да смъмри приятелките си заради тях, Софи не се сдържа и попита: — Кое те кара да мислиш, че негово височество не е целувал лейди Хелън? Тя е прекрасна и той изглежда запленил от нея.

И това бе вярно, колкото и болезнено да ѝ беше да го признае. Нейно височество беше красавица и Линдхърст очевидно ценеше безкрайно този факт. През последните дни той почти не се бе отделял от нея и Софи се чувстваше много нещастна.

— Запленил от нея ли? — рече Фанси. — Става ясно колко познаваш негово височество.

— О? И кое, ако смея да попитам, те прави такъв авторитет във връзка с неговата особа?

В същия момент я обзе ужасяващо предположение. Възможно ли бе той и Фанси...

Камериерката се намръщи и отвърна:

— Мислиш, че аз и негово височество...

Не довърши мисълта си и заклати глава. Панси също поклати глава.

— Фанси... и лорд Линдхърст?

Двете жени се спогледаха невярващо, а след това отметнаха глави и избухнаха в смях.

Софи местеше погледа си от едната към другата и сърдито изрече:

— Не виждам кое е толкова смешно. Не е нещо нечувано благородник да има вземане-даване със своите слугини.

— Нечувано е, ако благородникът, за когото говорим, е лорд Линдхърст. Само мисълта...

Фанси започна да се смее отново.

— Когото. Не трябва да изпускат „о“-то в края — солна се Софи. — И не виждам нищо абсурдно в това негово височество да завърти главата на някоя от прислужниците. Ако не си забелязала, да ти кажа, че той е очарователен и красив мъж.

Съжали за думите си, но вече бе късно. Още няколко подобни забележки и всички щяха да разберат за чувствата ѝ към него.

— О, не може да съ каже, чи ни им е завъртвал главите — отбеляза Панси.

Фанси кимна.

— Много слугинки... прислужници са се хвърляли на врата му през годините. Но негово височество им обяснява учтиво, че не ляга с жени, към които... които не изпитва чувства, и ги уважава прекалено, за да се отнася към тях като към курви. Той, разбира съ... разбира се, не казва курви. Прекалено е учтив, за да използва такъв език.

Софи се чувстваше като най-голямата глупачка на света. Какво си мислеше? Разбира се, че Линдхърст нямаше вземане-даване със слугините. Той беше прекрасен, почтен човек... изключителен кавалер. Недопустимо бе да предполага, че може да е от онези мъже, които използват жените за някоя игра на... маргаритки от време на време.

Трите дълго кърпиха в мълчание. Софи напразно се опитваше да забрави за Никълъс. Непрестанно се чудеше какви са отношенията му с госпожица Хелън. Наистина ли бе увлечен по нея, както ѝ се струваше, или Фанси имаше право да твърди обратното?

Крадешком хвърли поглед към камериерката. Категоричността, с която бе отрекла възможността за романтично развитие на нещата, подсказваше, че знае нещо. Възможно ли бе да е чула или видяла нещо, което я правеше така уверена. Не смееше да попита.

След цяла вечност, както ѝ се стори, когато вече не можеше да понася напрежението, тя се изкашля и рече:

— Фанси? Какво те кара да мислиш, че негово височество не изпитва чувства към лейди Хелън.

Фанси сви рамене.

— Той е истински джентълмен.

Софи смръщи чело, озадачена от отговора.

— Моля?

— Той е истински джентълмен. — Камериерката спря, докато вдене иглата, и додаде: — Един мъж, дори да е най... да е най-големият джентълмен на света, не може да не гледа неджентълменски към жената, към която... към която има чувства. Разбираш ли какво искам да кажа?

Софи се замисли за момент, спомни си насочените към нея гладни погледи на джентълмените от висшето общество и кимна.

— Ако питате мен, по-добре ѝ, чи негово височество не я 'аресва — изписука Панси, докато опъваше върху дървената гъба чорапа, който щеше да замрежва.

— Защо?

О, проклетие! Ето, че пак насърчаваше разговора, който всъщност би трябвало да прекрати.

— Защото кат' са ожени за нея, всички ний шъ трябва да си търсим нови места. Нито един от нас не я иска за господарка.

— Особено готвачката — добави Фанси. Панси се изкиска.

— Боже, Софи! Трябваше да видиш к'ва буря настана в кухнята, когат' лейди 'Елън каза на готвачката, чи ши трябва да приготвя китайска храна за него. То идвало чак от Китай, знаеш ли, и можело да яде само китайска храна. Поне тъй твърди лейди 'Елън. Помислих, че готвачката шъ си изплюй стомаха, когат' чу туй.

— Можеш ли да си представиш? — изсумтя възмутено Фанси. — Кой по...

— Фанси...

Камериерката я погледна виновно.

— Извинявай. Знам, дамите не сумтят. — Поклати глава. — И въпреки това съ... се шокирах, когато разбрах, че кучето било от Китай. Може ли човек, който е с всичкия си... тъъ, кой би донесъл чак оттам нещо толкова грозно?

— Минг-Минг не е донесена — отвърна Софи и отрязва конеца, тъй като привърши с пришиването на дантелата. — Тя била подарена на краля от някакъв китайски пратеник, посетил двореца миналата година.

Панси вдигна поглед и се намръщи.

— Ако то е било подарено на краля, как се е озовало при лейди Елън?

— Ти би ли държала в дома си куче-плъх, ако някой ти го подари? — намеси се Фанси.

Софи се усмихна.

— Кралят подарил животното на лорд Уиндфорд като награда, задето превел някакви китайски документи на английски. Лорд Уиндфорд на свой ред го дал на дъщеря си.

— Мислите ли, че именно защото кралят го е подарил, то лае и се напикава всеки път, когато се изплаши?

— Да цапа, Фанси. Не трябва да се използват думи като... — Софи махна безпомощно с ръка, неспособна да ги повтори. — Е, знаеш коя дума имам предвид. Освен това „когато се превъзбуди“ звучи по-добре от „когато се изплаши“. И моля те, свикни да говориш за Минг-Минг само като за куче. Потрепервам, щом си помисля какво би могла да направи лейди Хелън, ако чуе как говориш за скъпото ѝ животно като за куче-плъх или... — Премести поглед към своята съквартирантка. — Или пък като за „това“.

— Е, ама то наистина ни ми прилича на нито едно от кучетата, коит' съм виждала — прошепна Панси. — Не ми мяза и на плъх, само дето има къси крака. — Поклати глава. — Плъховете имат заострени муцунки. Неговата е сплескана, сякаш е притискана с най-тежката ютия.

— Или е прекарана през пресата за изцеждане на прането — додаде Фанси.

Трите жени се спогледаха и избухнаха в смях. Кучето на гостенката наистина беше ужас и изпитание за прислугата... както впрочем и самата тя. Всъщност и господарката, и нейното животно изглежда мразеха всички в Хоксбъри, с изключение на семейство Съмървил, разбира се, и се отнасяха по един и същи начин към тях.

Панси започна да обяснява:

— Виждали ли сте го как съ държи край лорд Линдхърст? Човек шъ рече, че господарят е жребец, а то е разгонена кучка, тъй скимти и съ отърква в крака му.

Фанси се изкиска:

— Бедният ни господар! Представяте ли си брачната му... — Отново се засмя. — Първата му брачна нощ, когато се ожени за лейди Хелън? Обзалагам се на десет лири срещу едно пени, че тя ще настои проклетият... ъъ, ужасният звяр да спи с тях.

При тези думи Софи се убоде с иглата, защото много ясно си представи сцената. Картината как лейди Хелън с булчински букет от маргаритки в ръце изпълнява съпружеския си дълг към Линдхърст, я прободде в сърцето.

— Да, да, точно тъй шъ стане — кискаше се Панси, а страните й бяха порозовели. — Лейди 'Елън шъ лежи като дърво, и с печална физиономия, докато негово височество се опитва да опази от това мъжествените си части.

— Панси! — възкликна Софи.

В това време приятелките й се заляха от умопомрачителен смях. Готвеше се да им изнесе лекция за това колко е неприлично да се споменават неподлежащите на споменаване части на Линдхърст, когато вратата се отвори.

Беше госпожица Стюарт и изглеждаше необичайно измъчена.

— А, Боже. Ти си била тук, Софи — възкликна тя. — Лейди Хелън има нужда от твоето присъствие.

— Лейди Хелън ли? — повтори девойката и се намръщи.

Какво можеше да иска нейно височество от нея? Тя мислеше, че гостенката дори не я бе забелязала, камо ли да знае името й.

— Лейди Хелън — потвърди личната камериерка. — Наблюдавала е елегантното ти поведение, когато е посетила маркизата в болничната й стая, и сега е решила, че само ти си достойна да се грижиш за Минг-Минг, докато тя си пие чая в Хенингтън Хаус.

— Боже! Как съ радвам, чи не съм елегантна — промърмори Панси.

В този момент на Софи също й се искаше да не е елегантна. Като се молеше това да е някаква неприятна грешка, тя отвърна:

— Но нейно височество взема навсякъде Минг-Минг със себе си. Не може ли да я заведе и в Хенингтън?

Госпожица Стюарт поклати глава.

— Както изглежда, при последното посещение на лейди Хелън е възникнал инцидент между Минг-Минг и ловната хрътка на лорд Хенингтън. Поради това негово височество е помолил Минг-Минг да остане в Хоксбъри.

— О! — Софи погледна печално към своите приятелки, които се възряха на свой ред в нея с безгранична симпатия. — Ами нейната камериерка? Мадмоазел Лоринг несъмнено ще бъде много по-подходяща за изпълнението на тази задача от мен. Поне Минг-Минг я познава.

Госпожица Стюарт поклати отново глава.

— Тя трябва да придружи своята господарка до Хенингтън.

— Но майка й...

— Има пристъп на мигрена. А маркизът и лорд Линдхърст са в Ескетър по работа. — Личната камериерка сви рамене. — Е, както виждаш, оставаш единствено ти.

Наистина го виждаше, както виждаше също, че няма друг избор, освен да играе ролята на бавачка на капризното животно, ако желае да запази новия си пост. Мисълта да се завърне към позицията на момиче за всичко бе достатъчна, за да я накара да попита:

— Кога би искала да ме види нейно височество?

— След четвърт час. Ще трябва да я намериш в синята гостна, за да ти предаде Минг-Минг и да те инструктира как да се грижиш за нея. — Очевидно видът на Софи бе толкова нещастен, защото госпожица Стюарт внезапно добави с виновенно изражение: — Съжалявам, скъпа. Наистина съжалявам. Знам, че това куче е истинско изпитание, но все пак ще се грижиш за него само няколко часа.

— Да. Само няколко часа. Сигурна съм, че мога да издържа за толкова време животно — прошепна девойката и погледна първо към Фанси, а после — към Панси, търсейки потвърждение на тази мисъл в очите им.

Но в погледа и на двете прочете само съмнение.

— И при никакви обстоятелства не трябва да извеждаш Минг-Минг в градината. Тези ужасни алеи, посипани с пясък и чакъл, увреждат крачетата й. Правят ги невъзможно груби — продължаваше

лейди Хелън, като се наслаждаваше в огледалото на картината, която представляваха заедно с нейния домашен любимец.

Софи кимна. Едва се сдържаше да не се изсмее. Куче и момиче носеха еднакви бонета — скъпи, алени бонета от кадифе, с избродирани с перли краища и с бели щраусови пера. И докато това творение изглеждаше наистина елегантно на главата на нейно височество, то само подчертаваше още повече горгонската грозота на широката, сплескана муцуна на животното... факт, който неговата господарка очевидно не забелязваше.

И наистина на красивото ѝ лице бе изписано истинско блаженство, когато се притисна в ужасната муцунка на кучето и започна да говори:

— Хубавото кученце на мама има най-нежните краченца в цяла Англия. Да, точно така! Точно така! Бау-бау-бау... бау-бау-бау... бау-бау-бау...

Софи гледаше, потръпвайки от отвращение, как момичето целува муцунката на животното и издава поредица от мляскащи звуци, точно както бе казала Фанси.

В отговор Минг-Минг въртеше изпъкналите си кафяви очи, скимтеше и се лигавеше от екстаз.

Лейди Хелън я целуна отново, като гукаше наред звучните мляскания:

— Мама обича малкото си бау-бау... бау-бау-бау... — мляс-мляс...

— Хмм! — изкашля се мадмоазел Лоринг, камериерката-французойка, като очевидно се опитваше да привлече вниманието на своята господарка. Тя обаче не реагира.

— Минги, Минг-Минг е най-сладкото, най-красивото бау-бау... бау-бау...

Камериерката направи нов опит:

— Хм-хм!

— ...бау-бау в целия свят! — продължаваше момичето.

Мадмоазел въздъхна. Говореше се, че подобно на всички слуги от антуража на лейди Хелън камериерката, която бе шеста по ред за половин година, бе истинска мъченица. Тя напомняше на Софи за някаква картина, на която бе изобразена Жана д'Арк наред запалената влада, особено в момента, в който се изкашля за трети път и прошепна:

— Извинете, милейди, но трябва да тръгваме, ако искаме да пристигнем навреме в Хенингтън Хаус.

Лейди Хелън замръзна и прекъсна лигавата сцена. След няколко секунди, през които на Софи ѝ се струваше, че усеща напрежението на камериерката, тя се обърна бавно.

— Казала ли съм ви нещо, мадмоазел? — попита тя с леден тон, способен да смрази самия ад.

Камериерката наведе глава и я поклати в отговор.

— Тогава? — Нейно височество щракна с дългите си бели пръсти. — Когато ви задам въпрос, очаквам да ми отговорите. Повтарям. Казала ли съм ви нещо?

Тя щракна с пръсти още три пъти. Французойката трепна, сякаш я бе ударила.

— Не, милейди.

— Правилото? — Щрак, щрак. — Повтори правилото.

— Една прислужница никога не трябва да говори, ако първо господарят или господарката ѝ не се обърне към нея — промълви задавено жената.

— Правилно. — Щрак-щрак-щрак. — Погрижи се да не го забравяш в бъдеще.

— Да, милейди.

— Колкото до теб, момиче. — Лейди Хелън премести смразяващия си поглед от сплашената камериерка към Софи. — Повтори инструкциите ми за това как да се грижиш за Минг-Минг. Искам да съм сигурна, че си ме разбрала.

Разбрала ли? Разбираше я прекрасно. Беше срещала десетки като нея сред висшето общество. Лейди Хелън бе един разглезен, изключително противен малък тиранин, чието най-голямо удоволствие на света бе да малтретира прислугата и да прави нещастни всички наоколо.

— Е?

Щрак-щрак-щрак!

Софи успя да се сдържи да не изрече особено любезен отговор. О, какво не би дала, за да бъде отново най-ухажваната госпожица на висшето общество, дори само за този момент. Какво удоволствие щеше да изпита, ако можеше да постави това момиченце на мястото му и да го принуди да подскача, когато ѝ се озъби, от страх да не бъде

отхвърлено от каймака на обществото. Но тъй като ситуацията беше различна и не ѝ се искаше до края на престоя си в Хоксбъри да бърше кучешки изпражнения...

— Трябва да изведа Минг-Минг точно в три часа и точно за половин час — изрецитира послушно тя. — Трябва да я разхождам в югоизточния парк на имението, но само в централната му част. Преди да я пусна на земята трябва да си сваля обувките и да обходя боса участъка, за да се уверя, че няма къпини и каквото и да било друго, което би могло да нарани лапичките ѝ.

— Краченцата. — Щрак. — Минг-Минг има крачета, животните са с лапи.

„Гърнетата. Не забравяй гърнетата.“ Тази мисъл моментално я накара да забрави да пита какво същество е Минг-Минг според нейно височество. Вместо това прошепна:

— Да, крачета. Моля да ми простите.

Тиранката кимна.

— Продължавай.

— Минг-Минг е податлива на настинки. Затова, ако тревата ми се стори дори леко влажна, трябва да я разхождам в зимната градина. След разходката трябва да прокарам гребена сто пъти през козинката ѝ и после да я сложа да спи в люлката ѝ до вашето легло.

— А ако откаже да спи?

— Трябва да я люлея и да ѝ пея „Сънчо идва“. — Яркият спомен за мелачката за месо и колко отвратително беше нейното почистване бе достатъчен да не ѝ позволи да завърти очи, толкова абсурдно бе това нареждане.

— Надявам се, че пееш вярно — промърмори лейди Хелън, като я огледа критично. — Миличкото просто не понася фалшиво пеене. Започва да вие ужасно в знак на протест.

О, прекрасно! Софи не беше никак силна в музикално отношение. Дори учителят ѝ по музика бе обявил пеенето ѝ направо за непоносимо. Лидия пък бе казала, че той се е произнесъл прекалено меко и любезно. Сигурна, че нейно височество няма да приеме добре тази новина, тя учтиво се усмихна и си помисли: „Моля те, Господи, моля те, нека кучето заспи веднага.“

— Добре. — Момичето кимна, успокоено от усмивката ѝ. — Така. Аз ще направя всичко зависещо от мен, за да се върна навреме за

вечерята на Минги. Храносмилането ѝ се разваля, когато се наложи да вечеря с непознати. Но ако все пак се забавя, трябва да я нахраниш... кога?

Щрак! Щрак!

— Точно в шест и трийсет.

— И какво трябва да направиш, преди да започне да яде?

Щрак!

— Да ѝ дам супена лъжица тоник от джинджифил за подобряване на храносмилането.

Щрак!

— Кога?

— В шест и десет, нито миг по-рано или по-късно.

— А ако вечерята ѝ причини газове?

Щрак! Щрак!

— Трябва да ѝ дам две мерки масло от мента пиперика.

Щрак! Щрак! Щрак!

— И?

„Спомни си ведрата с мръсна вода.“

— Да ѝ масажирам корема.

О, чудо! Тиранката се усмихна.

— Да. Добре. Дори много добре. — Кимна одобрително и абаносовите ѝ къдрици подскочиха при това движение. — Виждам, че постъпих разумно, като поисках твоите услуги.

Кимна отново и сведе поглед към пухкавата бяла грозотия в ръцете си. С изражение на майка, съзерцаваща любимото си дете, изгука:

— А сега мама трябва да тръгва, скъпа Минги. — Мляс! Мляс! — Бъди добро бау-бау... бау-бау... бау-бау... — Мляс! — ...и мама ще се върне преди да разбереш.

Целуна животното още три пъти и го подаде на Софи. Тя изписа изнурена усмивка на лицето си и го пое. Злото същество изръмжа и отвори уста, за да я ухапе по ръката.

Девојката се отдръпна; за малко не бе ухапана от дребните, но опасно остри зъбки. Лейди Хелън се намръщи.

— Не се дръж така страхливо. Не виждаш ли, че тревожиш бедното сладурче?

Мадмоазел, която сега се намираше зад своята господарка, кимна на Софи и започна да ѝ показва как да отвлече вниманието на кучето с едната си ръка, докато го подхване изотзад с другата.

Девојката се усмихна с благодарност и направи точни така. Първо протегна лявата ръка към зверчето.

Сега ръмженето бе последвано от лай.

В този момент тя промъкна лявата си ръка зад него и бързо го пое.

То отметна глава и захапа въздуха няколко пъти, след това заби зъби в шала ѝ. Задъвка и заразкъсва деликатната тъкан, като издаваше най-ужасни звуци.

— Е?

Щрак! Щрак! Щрак!

Софи въздъхна и вдигна очи към нейно височество.

Тя щракна отново с пръсти, този път, за да посочи към ожесточено дъвчещото животно.

— Не виждаш ли, че е разтревожена, момиче? — Тъй като Софи продължаваше да я гледа, без да смее да отговори от страх да не каже какво мисли, лейди Хелън изсумтя презрително и рече: — Не ми казвай, че вече си забравила какво ти обясних относно успокояване нервите на Минг-Минг.

Напълно безпомощна, девојката хвърли умоляващ поглед към францужойката. Тя на свой ред се престори, че люлее в ръцете си бебе, като мърдаше беззвучно устни.

Софи се отчая. Не и това. Всичко друго, но не и това.

Щрак!

— Е?

Софи погледна нещастно към кучето, което продължаваше да гризе и къса вече напълно съсипаното ѝ шалче. Искаше ѝ се да умре на място, когато започна да го люлее и да напява:

— Нани, нани...

ГЛАВА 17

Като пълзеше покрай живия плет от тисово дърво, Софи извика:
— Тук, Минги! Тук, бау-бау... бау-бау!

Проклетото пале! Трябваше да е някъде из хресталака. Беше го видяла как се шмугна в него... непосредствено след като я ухапа по глезена и я спъна с каишката си. Беше се озовала на земята и всичко пред погледа ѝ се бе размазало като в мъгла, прорязвана от галактика от ярки звезди. Но какво друго можеше да бъде мътното бяло петно с някаква червена лента, ако не кучето, помъкнало червената си кожена каишка? Комета ли?

Ръцете я сърбяха да удуши зверчето. Извика отново, след това се заслуша за някое издайническо изшумоляване. Нищо. Тишина.

По дяволите! Запълзя отново, като ту се провикваше, ту се слушваше, докато обиколи четирите стени на живия тисов плет, който обграждаше малкия парк. Все така нямаше никакъв резултат.

Сега вече наистина уплашена, тя се спусна през портата; беше сигурна, че кучето е отишло в противоположния край. Обиколи целия външен периметър, като викаше животното. И отново нищо. Къде ли бе отишло проклетото животно?

Обзе я паника. Заоглежда се наоколо. Вдясно бяха конюшните на Хоксбъри, вляво езерото, в което маркизът обичаше да лови риба. Пред нея, отвъд тучна поляна, растеше древен, гъст парк за елени. Зад нея, зад живия плет, се простираше осеяна с валериана и очеболец ливада.

Минг-Минг не се виждаше никъде.

Почти обезумяла. Софи се заоглежда отново, опитвайки се да реши къде да търси най-напред. Може би кучето беше в павилиона край езерото. Или бе зърнало заек и го бе подгонило към еленовия парк. Минг-Минг имаше изключително неприятния навик да атакува всичко, което мърда. Според Робин, едно от четирите момчета в конюшнията, тя обичала особено много да се мотае из краката на конете и да ги хапе по глезените.

Това я накара да се загледа съсредоточено към елегантните тухлени конюшни. Миг по-късно въздъхна и се отказа. Конярите знаеха по каква задача е излязла, тъй като бяха говорили за кучето, когато бе минала покрай тях на път към парка. Ако Минг-Минг се озовеше там, те непременно щяха да изпратят някой да я извести.

В такъв случай оставаше само ливадата. Огледа я и се отказа и от тази вероятност. Пред погледа ѝ се простираха километри равна площ, но нищо не помръдваше. Очевидно Минг-Минг бе побягнала в някоя от другите посоки. Въпросът бе: в коя по-точно?

Девојката реши да започне от езерото. Нямаше смисъл да пропилее часове в претърсване на еленовия парк, когато щяха да ѝ бъдат нужни само минути, за да огледа павилиона за пикник. Софи се впусна да го търси.

Не откри животното край езерото.

Нямаше признаци, че е и в ливадата.

Готова да се разплаче, тя се спусна към последната си надежда — конюшните. Може би конярите я бяха търсили, докато беше в гората. Тя се втурна в двора на конюшните, викайки запъхтяно: Дики? Конрад? Джоузеф?

Никакъв отговор.

Огледа се трескаво, като дишаше тежко. Макар да не виждаше никой от конярите, вратата в далечния край на сградата бе широко отворена. Сигурна, че хората са вътре, и изпълнена с надежда, че са там с Минг-Минг, девојката забърза към отворената врата.

— Извинете? Има ли някой вътре? — извика тя и пристъпи прага.

Направи няколко крачки навътре и спря в очакване на отговор, като се взираше по широкия коридор, от двата края на който имаше преградени с махагон отделения за конете.

Две тихи изцвилвания и едно изпръхтяване от жребеца с недружелюбен вид вляво бяха единственият отговор.

Софи извика отново, този път по-силно. И отново никакъв отговор. В очите ѝ имаше сълзи на безсилие и тревога. Обърна се с намерението да излезе, но в следващия миг спря рязко. Конярите не бяха тук, но може би...

Тя се провикна:

— Тук, Минг-Минг! Тук, бау-бау... бау-бау... бау-бау! Миши! Тук...

— Хей! Защо търсиш дявола тук? — дочу се зад нея момчешки глас.

Софи се обърна; на прага стоеше Робин, дванайсетгодишното конярче, а луничавото му лице бе набърчено от ужас. Думите му убиха последната и надежда.

— Значи Минг-Минг не е тук — промълви тя.

— Разбира съ, чи не е тук. К'во шъ прай тук?

— Възможно ли е някой друг от конярите да я е видял и да не ти е казал?

— Не. Днес е четвъртък. А в четвъртък нищо ни съ случва, без аз да знам.

— Сигурен ли си?

— Да. Четвъртък е денят, в който помагам да се упражняват и мият конете. Тогаз работя както с конярите, така и с дресьорите на животните. Сега всичките са от другата страна, в отделението за ожребване. Любимата кобила на нейно височество, Лили, трябва да се ожреби всеки момент. — Наклони глава и я погледна с любопитство. — Защо питаш за дяволското куче? Да не си го изгубила?

— Да. С-страхувам се, че точно така стана промълви девойката и сведе глава, за да скрие сълзите си.

— Боже! Ни бих искал да съм на твоето място, когат' лейди 'Елън научи — възкликна Робин, когато тя се обърна и излезе през вратата.

На нея също никак не й се искаше да бъде на това място. Нямахше представа какво щеше да направи нейно височество, когато научи, но то със сигурност щеше да бъде ужасно.

Пресече двора на конюшните и продължи по пътеката, която водеше към къщата, плачейки от отчаяние. Забеляза приближаващия кон едва в последния момент. Тпруу!

Ездачът дръпна с всичка сила юздите.

Огромният жребец се изправи на задните си крака и затанцува.

— Линдхърст! — хлъцна Софи.

— Тпруу! Успокой се, Тайтиъс! Хайде, момчето ми! — изкомандва негово височество, като се опитваше да овладее стреснатото животно.

Конят за малко не го събори, но младият мъж успя да се задържи.

— Спокойно, Тайтиъс! — Жребецът изпръхтя и се изправи още няколко пъти на задните си крака, но постепенно започна да се успокоява под майсторската ръка на своя господар. Когато най-сетне овладя напълно положението, Никълъс хвърли гневен поглед към Софи. — По дяволите, какво се опитваш да направиш? Да се убиеш ли?

Тя го изгледа за момент с блеснали от сълзи очи, като размишляваше мрачно, че май наистина е пропуснала тази възможност. След това заплака отново и занарежда през сълзи:

— Какво ли значение щеше да има? И без това каквото и да направя, все обърквам нещо! О, защо просто не връхлетяхте отгоре ми и не ме отървахте от този скапан живот!

Само след миг той бе вече на земята и я хвана за ръката.

— Боже мой, Софи! Какво се е случило?

Тя поклати глава.

Той дълго се вира в нея, сякаш не знаеше какво да каже или да направи, след това я пусна и извади носната си кърпа от джоба. Постави я в дланта ѝ и прошепна:

— Не ми казвай, че си била ухапана от друг таласъм. — Тъй като тя не отговори, той се усмихна нежно и додаде: — Ако е станало точно така, моля те, бъди сигурна, че ухапването на хоксбърийските таласъми не е отровно и няма никакъв друг опасен ефект.

Толкова мили, толкова съчувствени и изпълнени с топлина бяха и гласът, и изражението му, че девойката се хвърли импулсивно към него. Зарови лице в ризата му и зариде.

Графът настръхна за момент, стреснат от действията ѝ, а после я прегърна.

Тя се сгуши в него. Чувстваше го толкова топъл и солиден; изпитваше странното усещане, че е открила това, което е търсила винаги, нещо, което не би искала да изгуби.

Чувстваше се в безопасност... желана... обичана.

Отчаяното желание това чувство да е истина и убийствената действителност, която го обричаше на невъзможност, я накараха да зариде още по-сърцераздиращо.

— Шшт, Софи. Не плачи — зашепна нежно Линдхърст, като я стисна още по-силно в обятията си. — Всичко ще се нареди, обещавам ти.

Тя поклати глава; въпреки силния си копнеж да му повярва, знаеше много добре, че това никога не може да стане.

— Хайде, хайде, успокой се — продължи графът. — Нищо не може да е толкова ужасно.

— Напротив... може — изплака тя.

— Да не би да са те проклели циганите?

Софи поклати глава.

— Може би старата черна котка на готвачката, Аберкромби, ти е пресякла пътя?

Тя отново поклати глава.

— Не? — Замълча за момент. — Не ми казвай, че си сторила нещо, с което да предизвикаш съдбата, и след това не си чукнала на дърво?

Не можа да не се усмихне на милите му опити да я ободри. Трогната, вдигна очи и отвърна:

— Фанси има право, милорд. Голям шегаджия сте.

Той се ухили до уши.

— Така е, но те моля, да не го казваш на никого. Светът не би трябвало да научи, че граф Линдхърст съвсем не е сериозният, достопочтен човек, за когото го мислят.

— Можете да се шегувате така с всяко момиче в Англия, милорд, и единственото, за което биха ви обвинили някога, е, че сте очарователен.

„И красив“ — добави наум тя.

Вместо да остане доволен от думите ѝ, както се бе надявала, той я погледна объркан. В следващия момент усмивката му изчезна и той се извърна така, че да скрие белега си. Отпусна ръце край тялото си и отстъпи две-три крачки назад.

— Стига сме говорили глупости. Ако бъдеш така добра да ми кажеш, какво те тревожи, ще се постарая да ти помогна.

С натезало сърце при мисълта за неизбежния край на кратката им близост, Софи го гледаше безмълвно и се чудеше кое бе причинило тази рязка промяна в настроението му. Повечето мъже, които познаваше, се надуваха като пауни, когато ги нарекат „очарователни“.

Възможно ли бе да не е като другите и за разлика от тях да не харесва и да не иска комплименти? Или презираше само нейните комплименти?

Вероятно беше последното, реши мрачно девойката, спомнила си усмивката му, когато лейди Хелън бе направила комплимент на майка му, че има толкова привлекателен син. Мисълта, че той продължава да я мрази, я накара да заплаче отново.

— Е? — прекъсна я той.

— Ами работата е там...

Искаше ѝ се да му признае чувствата си, да излее всичката си мъка, съжаление и копнеж. Да го помоли да ѝ прости всичко. Но нито можеше, нито смееше, още повече след ужасната му реакция на комплиментата ѝ.

Затова потисна чувствата си и каза:

— Става дума за Минг-Минг. Изгубих я. Избяга, докато я разхождах в парка. Оглеждах се, претърсих всичко, но...

Не довърши мисълта си и заклати глава, поразена за пореден път от тежкото положение, в което се бе озовала.

Проблемът ѝ обаче като че ли го развесели.

Объркването ѝ нарасна, ако такова нещо бе възможно. Той очевидно ѝ бе сърдит дори повече, отколкото предполагаше.

Доволно усмихнат, с което затвърди ужасното ѝ подозрение, той се обърна и тръгна към коня си. След като го погали по врата и прошепна нещо в ухото му, отвори закачената на седлото чанта и измъкна оттам сънената Минг-Минг.

Протегна към нея прозяващото се кученце, за да го огледа, и обясни:

— Открих я на пътя край входната порта. Вероятно се е провряла под живия плет северно от езерото и е тръгнала по алеята.

Вместо да изпита облекчение, както бе очаквал Никълъс, Софи заплака още по-горчиво. Объркан, той насочи очи към животното, което го погледна изпод глупавото си боне, и сетне впери поглед в девойката. Тя хълцаше, сякаш преживяваше най-голямата трагедия на света. Линдхърст изсумтя недоволно и попита рязко:

— Би ли била така добра да ми обясниш какво има пък сега?

— Тя е мръсна и със заплетена козина... Вижте ѝ само бонето! Перото е съсипано. Лейди Хелън със сигурност ще ме убие, когато я

види.

Никълъс искаше да ѝ каже, че нейно величество не е способна на убийство, но замълча, щом се сети за кого всъщност ставаше дума. Хелън най-вероятно нямаше да убие Софи, но пък щеше да направи от инцидента много по-голям въпрос, отколкото беше в действителност. Да-а. Сети се в каква истерия бе изпаднала, като го видя да учи кучето и да лови пръчка, и беше почти сигурен, че ще поиска уволнението на Софи, ако види животното в това състояние. Не че той щеше да задоволи желанието ѝ, разбира се. Но защо да си навлича неприятности, които можеше да избегне толкова лесно?

Изумен, че девойката не се бе сетила сама за решението, графът се приближи до нея и рече:

— Нейно височество никога няма да разбере, ако изкъпеш животното, преди да се е върнала.

Тя поклати глава.

— Не мога. Минг-Минг няма да ми позволи. Тя ме мрази.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ, кучето изръмжа и оголи зъбите си.

— Виждаш ли? — попита тя и направи жест към Минг-Минг.

Тя изръмжа отново и се спусна към ръката ѝ, като отвори и затвори малката си челюст, опитвайки да я ухапе.

— Виждам — отвърна Линдхърст и погледна с досада животното. Подобно на красивата си, разглезена стопанка, то очевидно изпитваше непоносимост към прислугата. А тъй като той нямаше намерение да позволи нито на едната, нито на другата да малтретира Софи, додаде: — Според мен има само един начин да се измъкнем от тази заплетена ситуация.

— Която... — и тя подсмръкна — ...е?

— Тъй като с Минг-Минг се разбираме много добре, аз ще я изкъпя, докато ти ѝ закърпиш бонето.

Девойката замръзна на място и го погледна шокирано.

— Вие? Да къпете Минг-Минг?

Младият мъж не можеше да не се усмихне на притеснението ѝ.

— Аз наистина съм граф, но това не означава, че имам нещо против да си изцапам ръцете. — Усмивката му стана още по-широка. — Забрави ли любовта ми към ровенето в пръстта?

Софи си избърса носа и лицето ѝ придоби прекрасен розов цвят.

— Не, но...

— Чудесно. Тогава значи е договорено. Аз ще къпя, а ти ще кърпиш. — С тези думи той тръгна към коня и хвана юздите. Погледна през рамо и попита: — Да се оттеглим към конюшните, госпожице Бартън? Там ще намерим всичко нужно за къпането на кучето.

Тя го изгледа за момент и кимна.

Тръгнаха: той водеше жребеца с едната си ръка, а в другата държеше дремещото куче; тя вървеше до него и го поглеждаше крадешком.

Когато стигнаха конюшните, младата жена смутено изрече:

— Съжалявам, ако съм ви засегнала, като ви нарекох очарователен. Казах го като комплимент.

Думите ѝ го изненадаха толкова, че го накараха да спре рязко и да се загледа в нея. Той не беше обиден от нейния комплимент, а разочарован; разочарован, защото смяташе, че за нея това са нищо неозначаващи думи. Толкова много му се искаше да вярва, че наистина го намира за очарователен и се чувства така привлечена към него, както той — към нея.

Девојката го погледна сериозно и заяви:

— Обещавам никога повече да не ви наричам очарователен, но се опасявам, че все пак ще трябва да го изтърпявате, когато другите жени ви наричат така. — Наклони глава и започна да подръпва крайчетата на шалчето си. — Разбира се, вероятно няма да го приемете толкова зле от устата на друга. Не мога да ви коря, че комплиментите ми са нежелани от вас.

Не желаел комплиментите ѝ ли? Мили Боже! Беше ли възможно? Възможно ли бе да го мисли наистина за очарователен? Като се обсипваше с всевъзможни обидни имена, задето дори се осмелява да храни подобна надежда, той прошепна:

— Аз не съм толкова различен от другите мъже, Софи. Аз не по-малко желая да получавам комплименти от красиви жени като теб, стига, разбира се, да са искрени.

Тя стреснато го погледна.

— Но аз бях искрена. Какво ви кара да мислите другояче?

— Може би има нещо общо с това как само преди месец ме обяви съвсем искрено за скучен и досаден.

Колкото и да се опитваше, не успя да прикрие горчивината в гласа си.

— Раз... разбирам. — Софи отново сведе глава. Ако някога някоя жена бе изглеждала разкаяна, то това бе София Барингтън. — Честно казано, тогава наистина ви мислех за скучен. Непоносимо скучен. Но сега разбирам коя е била причината — аз просто никога не си правех труда да ви слушам. Толкова... толкова... се разсейвах от... вашия б-белег, че не бях в състояние да забележа нищо, свързано с вас самия.

Графът се усмихна саркастично, когато чу думата „разсейвах се“. Ако беше наистина искрена, щеше да каже „бях отблъсната“.

— Държах се като глупачка, за да ви отблъсна по един толкова несправедлив начин — продължи тя. — Едва сега си давам сметка. Освен това открих, че сте един очарователен човек и че... че ви харесвам много. — Тъй като той не отговори веднага на думите ѝ, тя вдигна очи и добави искрено: — Изобщо няма да ви виня, ако никога не ми простите, задето се отнесох така към вас. Знам, че и аз самата няма да си го простя никога. Искам само да знаете, че независимо как ще решите да постъпите, аз съжалявам дълбоко за всичко и сега ви смятам за най-прекрасния човек в цяла Англия. Макар да не очаквам, че моето мнение има някакво значение за вас.

Тя изобщо нямаше представа, че в този миг мнението ѝ означаваше всичко за него, особено току-що изречените думи. Наистина не беше казала, че белегът му вече не и се струва отблъскващ, нито бе изразила желание за него като мъж. Но беше заявила, че го харесва. Да, и също така го бе нарекла най-прекрасния човек в Англия. Невъзможно беше да твърди подобно нещо, ако той ѝ се струваше неприятен, нали? Или се лъжеше?

Тъй като не знаеше какво да мисли, Линдхърст срещна неохотно погледа ѝ с надеждата да прочете в него истината, и същевременно ужасен от това, което можеше да открие там. Това, което видя, накара сърцето му да престане да бие за секунда.

В очите ѝ имаше тревога и несигурност, те го зовяха и молеха смирено за прошка, но очакваха мъмрене. Явното ѝ желание да се сдобрят го накара да се усмихне и да възкликне:

— Аз също ви харесвам, госпожице Барингтън, и приемам с благодарност извинението ви.

А когато видя усмивката ѝ, по-сияйна от слънцето, луната и звездите, Никълъс осъзна колко верни бяха думите му. Той не само желаше Софи така, както мъжът желае жената, а и я харесваше като човек.

Харесваше я заради почтеността ѝ в случая с госпожица Мейхю и я уважаваше за смелостта, която бе проявила. Възхищаваше ѝ се също така за духа, с който понасяше положението си като слугиня. Освен това бе изключително мила с останалите слуги. Как можеше да не хареса момичето, което не само бе приело, ами и се бе сприятелило и привързало към хора, които останалите представители на нейната класа биха сметнали за недостойни за тяхното внимание?

Всъщност тя го изненадваше всеки ден, като разкриваше нови и похвални страни от своята личност; черти, които му даваха основание не само да я харесва, а и да я обича. Сега осъзна, че наистина я обича.

Нищо не искаше така силно, както да я притисне в обятията си и да ѝ признае своите чувства. С усилие откъсна очи от светналото ѝ лице и прошепна:

— По-добре да влизаме в конюшната. Ако не се захванем веднага с къпането на Минг-Минг, тя няма да успее да изсъхне преди връщането на Хелън.

— Да, разбира се... и благодаря, милорд.

Той кимна вдървено и тръгна отново, без да смее да погледне към нея от страх да не изгуби контрол и да я целуне против волята си. Софи забърза, като се стараше да върви в крак с него.

Изминаха останалото разстояние до конюшните в мълчание: всеки изгаряше от желание за другия, но никой не смееше да го изрази на глас. Щом влязоха, веднага се заеха с банята за животното.

Едва когато всичко беше готово и се озоваха сами в помещението за оседлаване — той по риза с навити до лактите ръкави, седнал на пода, за да разресва дългата козина на кучето, а тя — настанена върху чисто одеяло, за да поправи пострадалото боне на Минг-Минг — имаха време да поприказват отново.

Първа заговори младата жена.

— Милорд...

— Никълъс — прекъсна я той, без да я погледне.

— Моля?

— Никълъс. Моля те да ме наричаш Никълъс. Или Колин, ако предпочиташ.

— Не мога. Няма да е благоприлично.

— Напълно благоприлично е, след като те моля аз. Освен, разбира се, ако не желаш да се обръщаш към мен с малкото ми име?

Този път вдигна очи и я погледна въпросително. Софи усети как се изчервява.

— Много бих искала, но сега съм прислужница и трябва да спазвам определени правила. Едно от тях е да използвам благоприлични обръщения. Госпожа Пикстън ще ме обезглави, ако ме чуе да ви наричам Никълъс.

— В такъв случай ще трябва да ме наричаш с малко име само когато си сигурна, че другите слуги не могат да те чуят. Готвачката ме нарича Колин от времето, когато не съм бил по-голям от... — кимна към кучето — от Минг-Минг, и Пикси така и не го знае.

Девојката не сдържа усмивката си, когато той нарече икономката „Пикси“.

— Както виждам тайният прякор на прислугата за госпожа Пикстън не е никаква тайна.

Линдхърст отвърна на усмивката ѝ.

— Кой ти е казал, че е тайна?

— Така предположих. Искам да кажа. — Сви рамене. Никой никога не се е обръщал така към нея.

— Освен Куентин. Той измисли прякора.

— О, нямах представа. Как стигна до него?

Минг-Минг изскимтя, за да протестира срещу липсата на внимание.

Графът се наведе, прошепна нещо в ухото на животното и то размаха опашка. След като му дръпна приятелски ухото, жест, от който лейди Хелън несъмнено щеше да получи удар, ако го беше видяла, той спусна кучето в легена с вода. За изненада на Софи то не изджавка нито веднъж в знак на недоволство.

Докато отмиваше мръсотията от козинката му, Никълъс заобяснява:

— Куентин нарече госпожа Пикстън за пръв път „Пикси“, когато беше на около, въъ... о, не може да е бил на повече от една годинка. Беше очарован от нея и вървеше като сянка подире ѝ.

— Може би го е привлякла косата ѝ — рече Софи, която се бе захванала отново с перото на кучешката шапка. — Забелязах, че брат ти си пада много по жени с червеникава коса.

— Възможно е. Но не е изключено предпочитанието му към госпожа Пикси да се дължи на вниманието, което тя му обръщаше, когато беше малък. Каквато и да е причината, едно от първите неща, които изрече той, или поне се опита да изрече, беше нейното име. Но тъй като беше съвсем малък, името и се превърна в „Пикси“. И си остана такава.

— О, в такъв случай тя вероятно няма нищо против прякора, след като е измислен от него — прошепна девойката, докато се опитваше да извие перото в желаната посока.

„Проклето перо! Защо трябва да е толкова упорито?“

— Да има нещо против ли? — Линдхърст се засмя и вдигна Минг-Минг, за да огледа лапичките ѝ. — Тя си го обожава, както обожава и Куент. Всички в Хоксбъри обожават брат ми. Тук той е всеобщ любимец.

В гласа му не се долавяше и намек от горчивина, както можеше да се очаква от човек, който признава, че неговият брат или сестра е любимото дете.

Изненадана, особено след като бе запозната с ролята, която бе изиграл Куентин в разпространяването на неотдавнашния позор на графа, Софи попита:

— Ами вие, ми... ъъ, Никълъс? Какво чувстваш ти към Куентин?

Той сви рамене и постави мокрото куче пред себе си.

— Аз го обичам.

— Наистина?

Тя го изгледа, без да може да повярва на ушите си.

— Да. Много.

— Но... — Заклати неразбиращо глава. — Как може да обичаш някого, който те ненавижда? Особено след като разгласи сред висшето общество срама ти и явно се наслаждаваше на твоето унижение? Знам, че ти е брат, но...

— Да обичаш, значи да прощаваш — прекъсна я меко той. — А както казах, аз обичам Куентин. О, признавам, че се вбесих, като научих, че е разпространил клюката. Все пак не съм светец. Но след

това си спомних колко близки бяхме някога и колко хубави мигове сме преживели заедно, и не можах да му се сърдя дълго. — Поспря за момент, за да вземе кичур от вече чистата, но сплъстена козина на Минг-Минг, и се усмихна накриво. — Гневът ми премина, но това, разбира се, не означава, че няма да го нахокам следващия път, като го видя.

Софи не го изпусна от погледа си, докато той подсушаваше с кърпа кучето. Какво ли бе скарало братята? Макар да изгаряше от желание да попита, защото искаше да знае всичко за Никълъс, нещо я възпираше. Не беше редно да се рови в личния му живот и фактът, че са се сдобрили, не ѝ даваше право да си позволява подобни волности. Но ако някога ѝ се удадеше възможността да го опознае истински...

— Какво е накарало Куентин да си промени така отношението към теб? — попита тя, преди да бе изгубила напълно смелостта си.

Графът продължи да се занимава с Минг-Минг и да се държи така, сякаш не бе чул въпроса ѝ, затова тя реши, че го е ядосала. Но тъкмо понечи да се извини, той отговори:

— Куентин порасна, това е причината. Научи какво означава да бъдеш втори син и се изпълни с огорчение от това, че само защото съм роден пръв, аз ще наследя всичко.

— Е, струва ми се, мога да разбера подобно огорчение, но защо ще те мрази? — Сърцето ѝ се сви, когато долови болката в гласа му. — Не ти си пожелал да се родиш пръв, нито пък си създал законите за наследството.

— Така е, но това не променя факта, че аз ще наследя титлата и богатството, за които мечтае той. — Захвърли кърпата и взе чиста четка. — Макар да ми е мъчно да го призная, но понякога се питам дали аз не съм виновен, задето той се чувства така.

— Виновен? — Девойката се намръщи. — Не мога да си представя, че си извършил нещо, което да предизвика неговото недоволство. Нещо повече, убедена съм, че си изключително предан брат. Не е в твоята природа да бъдеш непочтен.

Линдхърст се усмихна тъжно на похвалата ѝ.

— Може би бях прекалено предан. Истината е, че го разглезих страшно много, вероятно повече от всички останали. Но как иначе можех да постъпя? През първите седем години от живота си копнеех силно за брат или сестра, но надеждите ми винаги се разбиваха, тъй

като и трите бебета, които роди майка ми, умираха до час след раждането. — В този момент вдигна изпълнените си с болка и молба очи и срещна погледа ѝ. — След като преживях такива разочарования, как можех да не заложа всичко на Куент?

— Разбира се, че не е можело да постъпиш другояче — заяви Софи и пропълзя по-близо до него. Минг-Минг изръмжа и оголи зъбите си в знак на протест, но младата жена не ѝ обърна внимание. — Никълъс — прошепна тя и постави длан върху ръката му, — единственото, което си сторил, е да го обичаш. Какво лошо има в това? Ако и аз бях благословена с брат, със сигурност щях да го разглезя.

Той се усмихна.

— Ти би била чудесна по-голяма сестра, Софи. Жалко, че не си имала този шанс.

Девојката отвърна:

— Е, това, което искам да кажа, е, че не бива да се отчайваш толкова заради Куентин. Сигурна съм, че и той не е забравил хубавите времена, които сте преживели заедно, и рано или късно ще се опомни. Освен това съм убедена, че те обича. И как може да не те обича, след като ти си даваш душата за него?

Графът я изгледа сериозно, а после постави длан върху ръката ѝ.

— Кога помъдряхте толкова, госпожице Барингтън?

Младата жена се усмихна; наслаждаваше се на усещането от физическия си контакт с него.

— Никак не съм мъдра. Просто помня собственото си семейство и какво е да бъдеш обичан. Човек никога не забравя и не престава да копнее за такава любов.

— Бедната ми Софи. — Той сплете пръстите си с нейните и ги стисна. — Твоите родители ти липсват много, нали?

— Не минава и ден, в който да не искам с цялото си сърце да усетя отново прегръдката на майка ми и да чуя смеха на баща ми — заяви едва чуто тя.

Линдхърст я наблюдава дълго с изпълнен с нежност поглед и замислено изражение и прошепна:

— Никога не си говорила кой знае колко за детството си, но от думите ти разбирам, че е било щастливо.

— Беше прекрасно. Не бих могла да мечтая за подобри родители — промълви тя.

— Бих искал да науча нещо повече за тях, ако нямаш нищо против да ми разкажеш.

Младият мъж се усмихна нежно, сякаш я молеше да му довери спомените си и обещавахе да ги цени като нея самата. Девойката отвърна на усмивката му; нямаше друг човек, с когото би ги споделила с по-голяма радост.

— За мен ще бъде чест да ви разкажа това, милорд.

— Никълъс — поправи я графът, като продължаваше да я гледа сериозно.

— Никълъс — повтори тя, хипнотизирана от нежността в красивите му кафяви очи.

В този момент се чу ожесточено ръмжене. И двамата скочиха, стреснати. Кучето бе поставило собственически предните си лапи върху коляното на своя приятел и се зъбеше на неговата събеседничка.

— Също като господарката си — прошепна той и погледна с досада към животното. — Тя не понася, ако някой мъж дори само погледне към друга жена.

Коментарът му накара Софи да се усмихне; тя разбираше много добре желанието на Минг-Минг и нейната господарка да монополизират вниманието му.

Никълъс продължи да четка кучето, но го гледаше така, сякаш му се искаше да го удуши. Докато разресваше внимателно заплетените кичури, той се обади:

— Струва ми се, че се канеше да ми разкажеш за родителите си.

Девойката трепна и се изчерви, като се питаше дали е забелязал как се взира в него. Сигурна, че лицето ѝ е червено, тя вдигна бонето и се надвеси над него с надеждата да прикрие смущението си.

— Да, разбира се. — Изви отново перото. И чудо на чудесата, то най-сетне остана в желаното положение. Усмихна се победоносно и попита: — Откъде да започна?

— Защо не ми разкажеш за майка си? Чувал съм, че някога я смятали за най-голямата красавица в Англия.

— Да. Беше прекрасна. Имаше най-меката, най-красивата руса коса на света. А очите! Ех, да можеше да ги видиш, Никълъс. Бяха с невероятен зелен цвят. Баща ми караше своите бояджии да създават различни зелени отсенки за платовете му, но така и не се получи нещо

подобно на техния цвят. Толкова искаше да ѝ подари рокля е цвета на очите ѝ.

Линдхърст се усмихна, без да вдига очи от работата си.

— Както виждам, той я е обичал много.

— О, така беше. И тя го обичаше. Двамата непрекъснато се целуваха, докосваха се и се гледаха влюбено. — Усмихна се с копнеж при спомена за тези погледи.

Какво не би дала, за да види същия поглед в очите на Никълъс...

— Как са се запознали? Баща ти е бил от Лийдс, а майка ти — от Оксфордшир.

— Срецнали се на панаира Микълмас в Лийдс. Майка ми отишла там на гости на една приятелка от училище — отвърна Софи, благодарна за тактичността му. Повечето хора използваша различието в социалното положение на нейните родители, за да обсъждат връзката им. — Обикнали се от пръв поглед и се оженили тайно след две седмици. Е, останалото го знаеш. Всички от висшето общество го знаят. Баща ѝ се отказал от нея, задето се омъжила за моя баща. — Усмихна се печално. — Винаги ми се е струвало странно, че е постъпил така. Семейство Барингтън са едно от най-богатите и уважавани семейства в страната. Въпреки липсата на титла те са не помалко благородни от семейство Маруд.

— Вероятно по-благородни. Изисква се много повече, за да спечелиш богатство със собствените си ръце, отколкото да го наследиш.

— Точно това повтаряше и майка ми — отговори девойката, безкрайно доволна от този коментар.

— Предполагам, че са били много щастливи, когато си се родила ти.

— Според майка ми баща ми бил толкова радостен, че прекосил цялото село, като крещял с пълно гърло новината. И двамата ми казваха и ми показваха колко много ме обичат поне стотина пъти на ден.

Графът вдигна поглед от кучето и се усмихна.

— Как ти го показваха?

— Ами, мама ми печеше всеки ден любимия ми сладкиш, макар да имахме предостатъчно слуги, които можеха да свършат това вместо

нея. Нейните сладкиши бяха специални, тъй като замесваше смях и целувка във всяка хапка.

Това очевидно заинтригува събеседника ѝ.

— И как го правеше?

— Съвсем просто. Пращаше въздушна целувка в купата. — Софи демонстрира. — След това разбъркваше съдържанието ѝ. После пращаше втора въздушна целувка и разбъркваше отново. И продължаваше да го прави, докато и двете се хванехме за корема от смях. Това пък беше смехът. Тогава и двете започвахме да разбъркваме, за да сме сигурни, че ще се смеси добре с останалите съставки.

Линдхърст се засмя.

— Да, разбирам.

Наистина разбираше. Представяше си ясно Софи, толкова малка и хубава, да се смее над купа с тесто за кекс заедно с жена, която е изглеждала почти като нея. Това бе много приятна картина и тя го изпълни с копнеж един ден да види как Софи продължава тази традиция със собствената им дъщеря.

— Освен това идваше сър Найтслейър^[1] — продължи тя.

— Сър Найтслейър ли?

Девојката кимна, а изражението ѝ показваше, че се намира на хиляди километри отгук.

— Сър Найтслейър беше малкият дървен рицар, който баща ми пъхаше под моята възглавница, когато ме сложеше в леглото. Страхувах се от тъмното, представях си, че всичко наоколо е пълно с всевъзможни ужасни същества, които само чакат да заспя, за да ме изядат. Сър Найтслейър беше моята защита срещу тях.

— Доколкото разбирам, той е имал магически свойства?

— Да. Магически. Баща ми казваше, че щом заспя, той оживявал и цяла нощ ме пазел от чудовищата. Разбира се, когато оживее, той ставал висок два метра и никой не можел да го победи.

Младата жена замълча.

Тъй като не искаше да прекъсне мечтанията ѝ, графът продължи да разресва кучето; толкова му се искаше тя да го обикне, за да може да върне щастието ѝ. Беше готов на всичко, за да стане нейният истински сър Найтслейър, за да ѝ покаже, че мракът крие не демони, а удоволствия.

— Бедният сър Нйтслейър — въздъхна тя. — Какво ли е станало с него?

— Изгуби ли го?

— Оставих го под възглавницата си, когато избягах от Лондон. Страхувам се, че в бързината забравих за него.

Никълъс спря да разресва Минг-Минг за момент, припомнил си разказа ѝ за бягството от Лондон. През онази нощ по негово настояване тя бе разказала как се е озовала като прислужница в Хоксбъри на връщане към имението. Дори тогава, въпреки цялото си презрение към нея, се бе ядосал страшно на вуйна ѝ и братовчед ѝ, задето я бяха изоставили така.

А сега, когато я обичаше, му идваше да ги удуши. Изрази на глас това си желание, а Софи се усмихна с копнеж и рече:

— Понякога ми се струва, че получих точно това, което заслужавах. Бях такова суетно, егоистично и ужасно момиче.

— Никой не заслужава да бъде изоставен по такъв начин, независимо какво е сторил, още по-малко от хората, които би трябвало да го обичат и да се грижат за него — възпротиви се разгорещено той.

— Може би. — Девойката въздъхна и поклати глава. — Единственото, което знам със сигурност, е, че ти заслужаваше много повече уважение и внимание от това, което ти дадох. Не мога да си обясня защо пожела да се ожениш за мен. Бях такава горделива глупачка.

Тя изглеждаше толкова обезсърчена и разкаяна, че Линдхърст побърза да отговори:

— Исках те, защото си красива и защото висшето общество те бе обявило за най-доброто предложение на брачния пазар за този сезон. Срамната истина е, че макар да ти се възхищавах, не те обичах. Не по начина, по който един мъж би трябвало да обича жената, за която се жени. Както виждаш, аз бях не по-малък глупак от теб. Ти не можеше да видиш по-далеч от белега ми, а аз — от факта, че си желана от всички. — Вместо да я успокоят, тези думи я накараха да се натъжи още повече. Убеден, че не е разбрала причината да ѝ каже това, графът побърза да добави: — Опитвам се да кажа, че аз не по-малко от теб съм виновен за случилото се в Лондон. Ако си бях отворил очите и те бях погледнал истински, щях да видя, че не можеш да ме понасяш, и

никога нямаше да ти направя предложение. И тогава може би ти нямаше да се озовеш в сегашната незавидна ситуация.

— Може би. Но пък и никога нямаше да открия какъв прекрасен човек си — прошепна тя.

Веднага съжали за думите си. Какво го интересуваше него промяната в сърцето ѝ? Не можеше да се каже, че се топеше от любов по нея. Сведе смутено глава и се престори, че оправя алените копринени връзки на бонето.

След кратко мълчание той промълви:

— Софи?

— Хмм?

— Мислиш ли, че ако нямах белег, щеше да се научиш да ме обичаш?

В гласа му долови невероятна безнадеждност и копнеж, които я свариха неподготвена и я накараха да вдигне очи към него. Линдхърст не гледаше към нея, а към Минг-Минг, която лежеше на една страна и се лигавеше. Както винаги, бе извил глава така, че да не вижда белега му. Гърлото ѝ се сви.

— О, Никълъс — изрече задавено тя. — Аз...

— Не. — Обърна рязко глава, като изложи цялата си обезобразена страна към нея. — Не отговаряй. Извинявай. Нямах право да ти задавам подобен въпрос.

Младата жена се усмихна нежно, а сърцето ѝ се сви заради мъката в очите му.

— За мен ще бъде удоволствие да отговоря.

— Софи...

— Отговорът е „да, милорд“. Аз открих, че всъщност е много лесно човек да те обикне.

— Софи...

Името ѝ прозвуча по-скоро като стенание.

— Не. Не съм свършила. Открих също така, че харесвам белега ти... много.

Усмихна се още по-широко и потърси погледа му. Той го срещна, без да мигне; тъмните му очи блестяха с надежда и същевременно горяха с несигурност. В отчаяното си желание да докаже колко верни са думите ѝ, да го избави от съмненията, които не му даваха мира, тя протегна ръка и докосна нежно обезобразената му буза.

Графът затвори очи и потрепери конвулсивно.

Тя прокара бавно длан по белега, сякаш го изучаваше. Стори ѝ се гладък и хладен, като пандела върху коприната на кожата.

— Такъв прекрасен белег — промърмори младата жена. — Как се сдоби с него?

— Куентин ме поряза с една сабя — прошепна дрезгаво той.

— Какво!

— Не го направи нарочно. Тогава беше само на пет години.

— Пет! Какво правеше дете на тази възраст със сабя? — извика шокирана Софи.

Линдхърст се усмихна слабо, все така без да отваря очи.

— Като всички момчета фехтовката го очароваше. Любимата му игра беше дуелиране с пръчки. Един ден, малко преди да навърши шест години, реши, че е достатъчно голям за истински меч. Беше си избрал сабята на дядо ни, която виси над камината в оръжейната зала в замъка Съмървил.

— Изненадана съм, че е успял да я вдигне — възкликна Софи. — Аз взех сабята на вуйчо Джон, когато бях на десет години, но не можах да я повдигна.

— Той също не успя да го направи и точно така ме поряза. — Усмивката му изчезна и той въздъхна. — Открих го покатерен на полицата над камината да се опитва да откачи сабята от стената. Успя точно като стигнах до него. Изгуби равновесие заради тежестта ѝ и когато се приближих, за да го хвана да не падне, острието срязва бузата ми.

— О, Никълъс! Какъв ужас! Можела е да те убие — извика тя, а сърцето ѝ замря, като си представи колко близко е бил до най-лошото. — Надявам се, че Куентин се е разкаял.

— Страшно много. Той плака повече от мен, но признавам, че трябваше да мине време, докато се науча да не плача, щом се погледна в огледалото. Беше ми нужна цяла година, за да приема, че имам белег, и две — докато привикна с вида му. От години вече почти не се бях сецал за него, докато... — В този момент отвори очи и я погледна изпитателно. После прошепна: — Вярно ли е, Софи? Наистина ли вече белегът ми не ти се струва отблъскващ?

Подтиквана от силното си желание да го успокои, тя плъзна длан от бузата към брадичката му и изви лицето му към себе си.

— Бих ли направила това с нещо, което ме отблъсква? — промълви девойката и целуна белега.

Името ѝ се отрони подобно на стенание от устните му, ръцете му я обгърнаха и притиснаха силно, така че не ѝ остана друг избор, освен да седне в скута му. Погледна я с обожанието, което бе толкова копняла да види, наведе се и сля устните си с нейните. Софи въздъхна от удоволствие и се притисна към него, като отвърна с не по-малка страст на неговата.

О, целувката му беше прекрасна... нежна, но изпълнена с настойчивост, която пробуди невероятни чувства в нея. Тялото ѝ се бе сгорещило, сякаш Линдхърст бе запалил в нея огън и я караше да гори на шокиращи и тайни места. Именно той я накара да обвие крака около кръста му, да се притиска и трие в корема му... да търси...макар да не знаеше точно какво.

Никълъс обаче знаеше. Изпъшка с чувството, че ще се пръсне. Мили Боже, имаше ли представа това момиче какво му причиняваше? Да я усеща така плътно притисната към тялото си, обвила стройните си крака около кръста му...

Господ да му е на помощ! Това бе повече, отколкото бе в състояние да понесе. Никога в живота си не бе желал друга жена така силно, както Софи; никога не бе изпитвал подобна необузdana страст. В поведението ѝ нямаше престорена свенливост, стеснение или пресметливост. Беше се отдала свободно и радостно на своите чувства с невинно и пламенно великодушие. Изгубил способността да разсъждава, той се отдаде напълно на целувката.

Софи въздишаше с усещането, че костите ѝ са се размекнали от удоволствие и тялото ѝ приема такава форма, която ѝ позволява да се притисне най-плътно в него. Ох, какъв екстаз! В нея се разпалваха най-странни и объркващи желания и я караха да стене, да се изчервява и да трепери. Въздъхна отново и се вкопчи още по-силно в него. Екстаз, да... чист екстаз.

Никълъс я постави на пода. Когато тя се озова под него, обвила крака около бедрата му, притиснала слабини към издутината в панталоните му, нещо в него като че ли се счупи. Разкъсван от силното си желание, той започна да търка конвулсивно въпросната издутината в нея.

— О, Никълъс — изстена девойката, като се мятеше трескаво.

Влудена от желание, което не разбираше, но искаше отчаяно да облекчи, тя започна да се моли, въпреки че не знаеше за какво. Знаеше само, че ще умре, ако не го получи.

— О, Никълъс, моля те! Никълъс, моля...

Чу се лай и трясък, последван от вик:

— Дяволите да го вземат! — Разнесе се женски писък:

— Бау-бау!

Графът и Софи замръзнаха, а след това се спогледаха ужасени.

— Минг-Минг!

---

[1] Нощен убиец (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Никълъс спря рязко пред прага на вратата на конюшната и изруга, щом разбра какво става навън. Лудница. В двора на конюшната цареше истинска лудница. Софи, която в този момент го догони, уплашено извика.

Сивият жребец на маркиза препускаше из двора, а сребрилата му грива и опашка се носеха като призрачна мъгла.

Минг-Минг тичаше след него. Тя лаеше яростно и се опитваше да ухапе жребеца по глезените.

И най-сетне наистина успя да забие малките си зъбки.

Конят изцвили и ритна.

— Минг-Минг отскочи встрани страхливо; истинско чудо беше, че копитата на ядосания жребец не й пръснаха черепа.

— Бау-бау! — изпищя Хелън и се хвърли напред, забравила всичко друго, освен желанието да спаси малката си любимка.

Маркизът седеше напред двора, където бе хвърлен, и поклащаше глава, сякаш се опитваше да дойде на себе си.

— Татко! — извика Никълъс и се спусна към него.

— Нищо ми няма — промърмори той, — но със сигурност няма да мога да кажа същото за Хелън, ако не се заемеш незабавно с нея.

Линдхърст проследи погледа му; Хелън бе стиснала опашката на коня и тичаше след него, като се опитваше да го накара да спре. Той подскочи; младата жена политна назад и падна. Ужасен, че може да види как я прегазват пред очите му, графът се хвърли към тях и за малко не бе съборен от пощурелия жребец, когато вдигна своята гостенка и я притисна към себе си.

— Бау-бау! — пищеше тя, като се опитваше да се освободи.

Кучето се движеше зигзагообразно между краката на коня, лаеше, ръмжеше и избягваше копитата му с изумителна ловкост.

Хелън заби лакът в ребрата на своя спасител. Той я стисна още по-силно, за да я обездвижи, и извика:

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш? Да убиеш и себе си, и животните ли?

— Ами моето бау-бау! — изплака тя.

Докато Линдхърст мъкнеше съпротивляващото се и риташо момиче на по-безопасно място, от конюшната изскочиха четирима коняри, две момчета-прислужници в конюшната и Оливър, главният дресьор. Маркизът, около когото сега се суетеше Софи, извика:

— Забравете за коня! Приберете проклетото куче. Джилбърт ще се успокои сам, щом измъкнете онзи демон изпод копитата му.

— Демон! Как смеете! — изпищя Хелън, като удряше Никълъс. Тъй като той все така отказваше да я пусне, девойката отметна назад глава и го изгледа. — Е, недей само да седиш като дръвник, Линдхърст! Направи нещо! Ако беше поне малко мъж, щеше да спасиш Минг-Минг.

— Както изглежда, Минг-Минг не желае да бъде спасявана. И щях да бъда още по-малко мъж, ако бях позволил да ти смажат глупавата глава — отвърна той, като гледаше как кучето ухапа един от конярите, който се опитваше да го задържи. — Но ако обещаеш да стоиш мирна и да не вършиш повече глупости, като тази да хващаш коня за опашката, ще направя каквото мога. Джилбърт е ценно животно и не желая да се нарани.

— Джилбърт ли? Не ме интересува този зъл кон. Ако в момента някой е в опасност, това е моята Минги.

— Не, твоята Минги е опасността — почти изръмжа младият мъж и я пусна.

Реши твърдо, когато всичко това приключи, да каже на майка си какво мисли за опитите ѝ да го сватосва. Прекоси двора, спря за момент до баща си, който явно приемаше с удоволствие грижите на Софи, и тръгна към мястото, където конярите се бяха струпали край животните.

Нареди на хората да се разпръснат и извика, като щракаше с пръсти.

— Минг-Минг! Тук, момичето ми! — Кучето спря и погледна към него. Той щракна отново и коленичи. — Ела тук, Минг-Минг!

Щракна и посочи към земята до себе си.

Кучето изръмжа, хвърли се към сивия жребец и го ухапа като пиявица за левия заден глезен. Нещастният кон изцвили и подскочи,

като принуди конярите да се залепят за стената на конюшната, за да не бъдат ритнати.

Хелън изпищя, сякаш я колежа. Никълъс се обърна в очакване да я види как хуква към кучето. За щастие мадмоазел бе там и не я пускаше.

— Пусни ме! — крещеше Хелън и подскачаше толкова буйно, че можеше да засрами дори развилнелия се жребец. Тъй като камериерката отказа да се подчини, тя я заплаши: — Ако не ме пуснеш, ще те уволня. Чуваш ли?

Слугинята пак не се подчини.

Линдхърст поклати глава и насочи вниманието си отново към животните. На устата на коня се бе появила пяна. Изтощен от паника, той се подхлъзна на чакъла и падна напред, върху предните си крака. За огромно облекчение на графа се изправи веднага.

Никълъс се огледа отчаяно и погледът му попадна на захвърлената наблизко пръчка. Спомнил си какво удоволствие бяха доставяли на кучето кратко продължилите им игри на хвърляне на пръчка, той я вдигна и извика:

— Минг-Минг! Тук, момичето ми!

Тя го погледна отново. Никълъс размаха пръчката. Животното излая и размаха опашка. Той извика:

— Донеси, Минг-Минг. Донеси!

И метна пръчката възможно най-далеч от коня.

Кучето замръзна и от муцуната му потекоха лиги. Миг по-късно то се понесе напред. Графът се втурна след него и го хвана в същия миг, в който то се добра до пръчката.

— Бау-бау! О, бедното ми бау-бау! — извика Хелън.

Минг-Минг излая в знак на протест срещу грубото отношение и заби зъби в ръката на графа.

Никълъс едва се сдържа да не убие кучето на място. Може би все пак щеше да направи точно това, ако в този момент Хелън не се бе хвърлила отгоре му, като повтаряше хлипайки:

— О, бау-бау... бау-бау... бау-бау.

Сграбчи пухената бяла пиявица, която се бе впила в ръката му, и я дръпна с всичка сила, без да се интересува, че при това движение зъбите ѝ разкъсаха плътта на Линдхърст.

Докато той стискаше кървящата рана и наблюдаваше с отвращение как Хелън целува олигавената муцуна на Минг-Минг, Софи и маркизът се приближиха. Забеляза, че баща му накуцва с левия крак и се подпира на ръката на Софи, която го мъмреше задето е станал толкова скоро.

Въпреки болката младият мъж се усмихна. Само Софи можеше да се осмели да прави забележка на баща му, а той пък би позволил подобно нещо само на нея. Щом спряха до Никълъс, Хелън се нахвърли върху Софи.

— Ти! Щракна вбесено с пръсти пред лицето и. Глу-па-во... глуу-паво момиче! Ти си виновна за всичко това. — Последваха нови две щраквания. — Дай незабавно обяснение!

Девојката погледна безпомощно към Линдхърст; той ѝ се усмихна в отговор. Но преди да успее да каже нещо в нейна защита, баща му го изпревари:

— Хайде, хайде, Хелън, ще има достатъчно време да обсъдим този въпрос по-късно, след като се успокоиш.

— Уверявам ви, че съм напълно спокойна — отвърна тя, недоволна от неговата намеса.

— Глупости, момичето ми. Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от чаша бренди. Смея да кажа, че всъщност всички се нуждаем от това. — Поспря, за да се усмихне на Софи. — Ти също, скъпа. Какво ще кажеш да се присъединиш към нас?

— Какво? Лицето на Хелън придоби заплашително пурпурен цвят. — Как смеете да я каните... — отново щракна два пъти към Софи — ...да се присъедини към нас? Нужно ли е да напомням коя съм аз?

Графът я изгледа, без дори да си прави труда да прикрие неприязънта си.

— Уверявам те, че сме напълно наясно с положението ти, Хелън. Ти ни го припомняше при всяка възможност.

Тя присви тъмните си очи.

— Така ли? Е, в такъв случай мога да предположа, че поканата е имала за цел да ме обиди.

— Да те обиди? Глупости — възкликна маркизът. Софи е дама както по произход, така и по възпитание. Ако все още не си чула, ще ти кажа, че баща ѝ е барон.

— О! Пълните червени устни на девойката се разтеглиха в престорена усмивка, а погледът ѝ се премести върху Софи. — Кажете ми, госпожице... Бартън, нали така беше?

Софи кимна. Трябваше да ѝ се признае, че изобщо не бе загубила самообладание.

— Да... Бартън.

Хелън изучава известно време лицето ѝ, сякаш опитваше да се сети дали я познава, след това сведе очи и я измери от глава до пети. Междувременно придоби ледено изражение.

„И нищо чудно, като се има предвид как изглежда“ помисли си Никълъс. Не само роклята ѝ беше измачкана, ами косата ѝ бе разпиляна, а устните — подпухнали.

Сигурен, че видът му не е по-добър от нейния, Линдхърст се заглежда скришом. По дяволите! Сякаш липсата на сако и жилетка не беше достатъчно изобличаваща, ами и ризата му се бе измъкнала.

— Кажете, госпожице Бартън — измърка Хелън. — На кой барон точно сте извънбрачно дете?

Когато видя как любимата му пребледня, изгледа студено Хелън и заяви:

— Мога да ви уверя, милейди, че раждането на госпожица Бартън е законно също като вашето.

— Може би дори по-легитимно — намеси се баща му.

— Какво! — изсъска Хелън и се обърна към него. — Как смееете да намеквате подобно грозно и противно нещо. Вие, сър, сте още по-малко джентълмен дори от вашия... — посочи гневно към Никълъс — ...от вашия син, който харесва леки жени.

Въпреки гнева си младият мъж се изпълни със съжаление към момичето, когато видя изражението на баща си. Ако този поглед бе насочен към него, щеше да се метне начаса на коня си и да го пришпори към Лондон. Честно казано, предпочиташе да си има работа с дявола, но не и с маркиза, когато се намираше в подобно състояние.

— Освен ако не желаете да продължите този разговор, чийто завършек, уверявам ви, няма да ви допадне, предлагам да се приберете в стаята си и да се успокоите.

Въпреки мекия тон в гласа му ясно се долавяше заплаха.

Хелън обаче бе или много глупава, за да я долови, или прекалено арогантна, за да ѝ обърне внимание. Изгледа го с презрение и се сопна:

— А аз ви уверявам, че както моето раждане, така и моралът на родителите ми са безупречни... нещо, което не може да се каже за всички хора.

И погледна многозначително към Софи.

— Толкова ли сте сигурна? — попита маркизът.

— Абсолютно.

— В такъв случай не бихте имали нищо против, ако попитам кога сте родена?

— Разбира се. Родена съм на 23 септември 1789 година.

— А родителите ви са женени... от кога?

— Около година по-рано, предполагам. — Сви рамене. Никога не съм се сещала да попитам.

— В такъв случай предлагам да го направите.

— Защо ще го правя... — Очите ѝ се разшириха, тъй като внезапно проумя за какво става дума. Трябва да ѝ се признае обаче, че тя възвърна моментално самообладание и заяви: — Дори да се окаже, че съм се родила шест месеца след сватбата, какво значение има това? То само доказва, че родителите ми са се обичали прекалено много, за да чакат изричането на брачния обет. Неспособността ви да разберете такава любов, милорд, не я прави грешна.

— Ще бъде по-вярно, ако кажеш, че си родена три месеца след сватбата — отвърна маркизът. — А родителите ти се видяха за пръв път едва месец преди венчавката. Баща ти имаше страшна нужда от пари, майка ти пък се оказа много богата вдовица, която се нуждаеше спешно от съпруг.

— Не го вярвам... Няма да повярвам на подобни приказки! Вече очаквам да започнете да твърдите, че съм незаконно дете на мъж, който няма благороден произход.

— О, създадена си от благородник, но е трудно да се отгатне кой точно. — Маркизът очевидно се замисли за момент върху този въпрос, после сви рамене и поклати глава. — Майка ти се наслаждаваше на утехата на толкова много, въъ... джентълмени по време на траура за първия си съпруг.

Ако с поглед можеше да се убива, лорд Бересфорд със сигурност вече щеше да е мъртъв.

— Вие сте ужасен човек — изсъска Хелън. — И аз отказвам да остана под вашия покрив дори секунда повече от времето, което ще ми

бъде нужно да си приготвя багажа. Несъмнено майка ми също ще побърза да си тръгне, когато ѝ предам гнусните ви лъжи.

— Несъмнено — отвърна сухо маркизът. След като хвърли отровен поглед към Никълъс и Софи, тя притисна Минг-Минг към бурно надигащата ѝ се гърд и се обърна. Щракна с пръсти и изкомандва:

— Елате, мадамозел. Трябва да ми пригответе незабавно багажа. Французойката сви рамене.

— Вие ме уволнихте. Пригответе си го сама.

— Как можа, Хари? — рече маркизата, вперила поглед в съпруга си. — Сюзан е най-старата ми и най-скъпа приятелка. Какво те прихвана да говориш такива ужасни неща на дъщеря ѝ?

Негово височество сви рамене.

— Не съм казал нищо, което не е вярно.

— Вярно ли? — възмути се съпругата му. — Бабини-деветини! Всички тези слухове, че Сюзан е лека жена, са пълни глупости. Тя беше...

— Прелъстена от един безскрупулен негодник по време на траура си — довърши вместо нея лорд Бересфорд. — Да, знам. Така твърди тя.

— Е, аз пък ѝ вярвам, а и не виждам за какво можем да я обвиним в цялата тази нещастна история. Бедничката беше разстроена от смъртта на съпруга си и онзи нехранимайко се възползва от ситуацията. Тя споделяше всичко с мен, когато откри, че е бременна.

— Всичко, освен името на своя прелъстител. — Маркизът поклати глава. — Не ти ли се струва странно, че отказа да го назове? Повечето жени биха изобличили с радост мъжа, отнесъл се така недостойно с тях.

— Е, Сюзан не е като повечето жени. Тя е прекрасно създание. Отказа да каже от съжаление към съпругата му. — Въздъхна. — Милата, благородна Сюзан. Винаги мисли за всички, само не и за себе си.

Маркизът не се сдържа; съпругата му наистина имаше съвсем погрешно мнение за тази жена.

— Света Сюзана не назова името на бащата на Хелън просто защото не знаеше кой е той.

— Слухове. Злобни слухове. Никога няма да повярвам на абсурдното твърдение, че е имала любовници още през първия месец след смъртта на съпруга си.

— Повярвай го. Аз лично мога да ти назова повече от десетина мъже, които са я имали още през първата седмица. И аз можех да я имам, ако го исках. — Макар да не му беше приятно да разбие илюзиите на своята съпруга относно дългогодишната ѝ приятелка, беше крайно време да го стори.

— Какво? — Маркизата го изгледа слисана. — Да не намекваш, че ти е давала аванси?

Той се изсмя, опитвайки се да омекоти удара с шега.

— Защо си толкова изненадана? Винаги си казвала, че съм най-красивият мъж в Англия.

— И наистина е така. Разбира се, че си най-красивият мъж в Англия. И винаги ще бъдеш. Но... — Поклати глава. Просто не мога да си представя Сюзан да направи нещо толкова ужасно, като да се опита да те открадне от мен.

— О, тя нямаше желание да ме краде, а само да ме вземе на заем за една-две нощи. Тъй като двете дялхте всичко, от тайни до всевъзможни парцали, тя несъмнено бе решила, че няма да имаш нищо против да поделиш и мен с нея.

— Не. О, не!

— Страхувам се, че е така, скъпа. И още по-лошо — снощи отново се опита да ме подели с теб. Беше страшно притеснена, че покрай твоите болести мъжките ми нужди са останали незадоволени.

— О, Хари. Защо не ми каза още първия път? — възкликна лейди Бересфорд; този път изглеждаше наистина толкова зле, колкото ѝ се искаше да накара другите да повярват, че е.

— Защото те обичам и не ми се искаше да ти разбия сърцето — отвърна той и стана от стола си, за да се приближи до леглото. Изпълнен с любов, негово височество легна до съпругата си и я прегърна. Започна да я гали нежно по косата и прошепна: — Единственото, което избягвам на всяка цена, е да ти разбия сърцето.

Маркизата притисна лице в рамото му, там, където поставяше главата си всяка нощ през последните трийсет и две години.

— Ти, Хари, си най-милият и деликатен човек в целия свят.

— Не забравяй да кажеш и „най-красивия“ — пошегува се той.

Съпругата му се усмихна.

— Това се подразбира от само себе си. И все пак... Тя отново стана сериозна. — Така ми се иска да не беше казвал нищо на бедната Хелън.

Лорд Бересфорд едва се сдържа да не направи гримаса, щом чу да наричат „бедна“ ужасната опърничава кавгаджийка. Постара се да не покаже отвращението си, когато рече:

— Струва ми се, че по-скоро ѝ направих услуга. Така поне ще бъде подготвена за слуховете, които несъмнено ще стигнат до ушите ѝ по време на сезона.

— Сигурно. — Въздъхна. — Бедната девойка. Силно се надявам, че слуховете няма да провалят шансовете ѝ да намери добър съпруг. Всъщност на мен тя ми се стори толкова приятна, че бих я приветствала с радост в нашето семейство, въпреки прегрешенията на майка ѝ.

— Но не и на мен — заяви маркизът и потръпна от ужас при мисълта, че Колин би могъл да се обвърже с подобна кавгаджийка. — Аз бих забранил свързването им и бих го заплашил, че ще го лиша от наследство.

Нейно височество вдигна глава от рамото му, за да го изгледа.

— Хари Съмървил! Само не ми казвай, че ще държиш отговорна дъщерята за греховете на майката.

— Хайде, хайде, Фани — промърмори той, като я целуна по носа. — Познаваш ме достатъчно добре, за да предполагаш такива неща. С радост бих дал благословията си на Колин да се жени за която иска, стига да съм убеден, че избраницата ще го направи щастлив.

— И кое те кара да бъдеш толкова убеден, че той няма да бъде щастлив с Хелън? Както казах, на мен тя ми се струва много чаровна.

— Е, на мен пък ми се струва непоносима. Не си спомням кога за последен път съм виждал толкова злобно момиче. — Поклати глава. — Не, Хелън никога няма да бъде подходяща за Колин. Мъжът, който ще се ожени за нея, ще се обрече на нещастие и проблеми със слугите.

— Проблеми със слугите ли? — намръщи се лейди Бересфорд. — За какво намекваш пък сега, Хари?

— Щеше да знаеш за какво точно намеквам, ако беше оставила на второ място театъра си с болестта и бе прекарала наистина известно време с това момиче.

— За твоя информация аз наистина съм болна — възкликна възмутено маркизата. — И моля те престани с тази загадъчност. Все още нямам представа какво искаше да кажеш с последната си забележка.

— Добре тогава, в такъв случай ще говоря без заобикалки: нито един прислужник няма да остане да работи при нас, ако Колин се ожени за Хелън. Тя се държи отвратително със слугите и непрекъснато ги обижда и критикува. Стигна дори дотам да удари малката Агнес. И знаеш ли защо? Защото бедното момиче ѝ пожела приятен ден. — Поклати глава. — Ако питаш мен, добре, че се отърваваме и от майката, и от дъщерята. И най-добре ще бъде, ако не ги видим никога повече!

Този път нейно височество се съгласи с него. Отпусна глава върху рамото му, но след секунда въздъхна.

— Остава лейди Джулиана. Пристига с майка си след три дни. Може би тя ще се окаже по-подходяща за Колин.

Съпругът ѝ с огромно усилие сдържа усмивката си.

— На твое място не бих възлагал големи надежди.

— Ако знаеш нещо, моля те, само ми кажи. Главата ме заболя от твоите загадки.

— Искаш ли да говоря отново без заобикалки? — попита шеговито той.

— Наречи го както желаеш, само ми кажи.

— Добре тогава. Колин няма да си допадне с лейди Джулиана, тъй като сърцето му вече е заето.

— Какво?

Маркизата надигна отново глава и го изгледа така, сякаш си беше изгубил ума. Той се усмихна.

— Така е, Фани. Нашият Колин е влюбен.

— Кой? Кога? — удари го тя по рамото. — О, ама не може да не ядосаш човек! Кажи ми веднага името на момичето.

— Без заобикалки ли?

— Хари! — извика маркизата и тупна отново съпруга си в гърдите.

В отговор той се засмя.

— Нашата госпожица Бартън.

Вместо да се изуми, както бе очаквал, нейно височество се замисли.

— Значи обвинението на Хелън е било вярно? Че Колин и Софи флиртували в конюшната?

— Ако съдя по видя им, бих казал, че точно това са правили.

Лейди Бересфорд се замисли за момент, а след това кимна.

— Всъщност всичко е напълно логично. Той я защити доста буйно при случката с госпожица Мейхю. Винаги когато тя ме посети, той не е в състояние да гледа другаде, освен в нея. — Кимна отново. — Май си прав.

— А ти какво мислиш за подобна връзка?

— Софи винаги ми се е струвала прекрасна и очарователна, знаеш това. Честно казано дори бях мислила дали да не предложи аз тази връзка. Въздържах се, защото не знаем нищо за нейното семейство. Тя никога не говори за него, а това, което успях да изкопча от нея, не се връзва с разказа ѝ.

Маркизът се намръщи.

— В какъв смисъл?

— Ами, първо, тя знае прекалено много за висшето общество, за да не е била нито един сезон в Лондон, както твърди. Освен това ми направи впечатление, че малкото ѝ рокли са от първокачествени материи и ушити според последната дума на модата. Такива материали не се намират в Дърам. — Поклати глава. — Според мен госпожица Бартън не е тази, за която се представя.

— Точно това е и моето впечатление — съгласи се негово височество и усмивката му се върна.

— В такъв случай не можем да позволим двамата да се свържат, докато не разберем коя е тя и как се е озовала тук. Откъде да знаем дали не е някоя убийца, криеща се от закона.

Усмивката на лорд Бересфорд стана още по-широка.

— О, мога да те уверя, че не е убийца.

Сега бе ред на съпругата му да се намръщи.

— И кое те кара да бъдеш толкова сигурен?

Той се засмя.

— Хайде, хайде, Фани. Сигурно имаш някакво предположение, относно самоличността на Софи? Аз имам такова вече от доста време.

Всъщност, след като бе наблюдавал как отношението на сина му към момичето се бе превърнало от смразяваща враждебност в обожание, това бе станало нещо много по-определено от просто предположение. Маркизата изпъшка:

— Отново заговорихме с недомлъвки.

— Пак ли искаш да говоря без заобикалки?

Нейно височество го плесна по ръката. Приел удара за утвърдителен отговор, той отвърна весело:

— Аз мисля, че госпожица Софи Бартън е в действителност София Барингтън. И както изглежда, двамата с Колин вече са изгладили различията помежду си.

ГЛАВА 19

Софи се втурна в кухнята и възкликна:

— А — Слава Богу. Още не си тръгнал, Тери.

Лакеят вдигна поглед от списъка с нещата за купуване и се усмихна.

— Точно това се готвех да направя. Има ли нещо, което ти или маркизата да желаете от Ексетър?

Девојката спря да помисли за момент, после кимна и измъкна писмо от джоба си.

— Имам нужда да предадеш тази бележка, ако не те затруднявам, искам да кажа.

Надяваше се, че нямаше да го затрудни. Така и стана. Той пое писмото и отвърна:

— Никога нещо, което ти си ме помолила да направя, не би представлявало прекалено голямо затруднение за мен.

Тя се усмихна неубедително на учтивия отговор; усмивката бе последното, за което имаше настроение. Писмото бе до чичо й, който трябваше да се прибере всеки момент; в него тя го уведомяваше за своето местонахождение и го умоляваше да дойде да я спаси. Написването му я бе натъжило, а изпращането я съсипваше, тъй като сега вече обичаше Никълъс.

Точно тази любов бе причината да иска да напусне Хоксбъри, и то колкото се може по-скоро, преди да е направила нещо необмислено, което можеше само да разбие сърцата им и да доведе до ужасни затруднения и за двамата. Бе убедена, че никога няма да се оженят, както бе убедена, че следващия път, когато страстта ги обземеше, нямаше да се задоволят само с целувки.

Софи се обърна и побърза да излезе от кухнята, преди сълзите и да са рукнали. Вече бе стигнала до вратата, когато готвачката прекъсна недоволните си излияния, насочени към Мег, една от слугините в кухнята, и извика:

— Не забравяте ли нещо, госпожице Бартън?

— Моля?

— Подноса с обяда на нейно височество.

И готвачката посочи към шкафа, където винаги се поставяха подносите.

Днес, както забеляза девойката, там стояха три. Очевидно Никълъс и баща му бяха прекалено заети с подготовката на предстоящото пристигане на гостите, за да се нахранят заедно, както правеха обикновено.

Сърцето ѝ се сви, като се сети каква бе целта на посещението. Ако лейди Джулиана се стореше приятна на Никълъс, той най-вероятно щеше да се ожени за нея.

„Е, той все пак трябва да се ожени някой ден — помисли си тя, като преглъщаше сълзите си, — за някое подходящо момиче с благороден произход, с което ще може да се появи сред висшето общество и което ще носи с чест името Съмървил.“ Трябваше да приеме този факт, колкото и болезнен да беше, така както трябваше да приеме и своята съдба.

Софи вдигна подноса на маркизата, като съзерцаваше мрачно празнотата на живота си без Никълъс. В този момент забеляза, че в неговия поднос, този, в който вместо чай имаше ферментирал ябълков сок, няма парче от плодовия сладкиш. Колко странно, че готвачката бе проявила подобно безгрижие, особено пък при приготвяне подноса на младия си господар.

Слабостта на готвачката към Линдхърст бе всеизвестен факт и тя често стигаше до крайности в желанието си да му достави удоволствие. Не минаваше и ден, без да му изпече някое специално лакомство, приготвено от плодове, тъй като плодовете бяха пък неговата слабост.

Тази сутрин това бе плодова пита с ананас и кайсии, но парчета от нея имаше само в подносите на родителите му.

Сигурна, че това е неволен пропуск, девойката се обърна, за да уведоми готвачката. Тя продължаваше да мъмри Мег. Тъй като знаеше много добре на каква опасност се излага, когато я прекъсне в такъв момент, тя реши да поеме нещата в свои ръце. Нямахше възможност да бъде с Никълъс, но поне можеше да се погрижи той да си получи сладкиша.

Като си представяше усмивката му, когато го опита, тя избра най-апетитните парчета от другите два подноса и ги постави в неговия. В този момент се появи Джулиъс, третия лакей, за да вземе таблата на младия мъж. Двамата се поздравиха и всеки продължи да си върши работата.

Междувременно в другия край на кухнята готвачката продължаваше да гълчи Мег, като сочеше гневно към причината: чиния с плодов сладкиш.

— Така. Сега разбра ли? — попита тя, вперила поглед в слабото момиче със зачервено лице пред себе си.

Слугинята закима така енергично, че бонето ѝ падна.

— Да, госпожо. Лорд Линдхърст не трябва да яде нищо, което съдържа ананас, тъй като се обрива и получава сърбеж от него.

— Освен другите неприятни неща — измърмори готвачката и се намръщи.

Бедният лорд Линдхърст. Слава Богу, че беше видяла как Мег слага ананасовия сладкиш в подноса му.

— Моля за извинение, госпожо — прошепна момичето, като се наведе, за да си вдигне бонето. — Но негово височество нямаше ли да усети, че в сладкиша има ананас, и да не яде повече от него?

Готвачката поклати глава.

— Не, заради кайсиите. Това е едно недобро съчетание. Когато се приготвят заедно, човек не може да усети вкуса на едното заради другото.

— След като съчетанието не е добре, как така го използвахте?

— Защото нейно височество го обича много; именно тя го поиска. — Въздъхна над безнадеждния вкус на своята господарка, и даде знак на Мег, че я освобождава. — Е, не стой повече тук. Отрежи парче от крушовия пай, който изстива на прозореца, и го сложи в подноса на негово височество.

Момичето побърза да се подчини, но веднага се върна.

— О, Боже! Джулиъс вече е отнесъл таблата. Готвачката изсумтя.

— Е, вече нищо не можем да направим. Просто остави пая на шкафа. Негово височество несъмнено ще забележи липсата на сладкиш и ще изпрати Джулиъс, за да му го занесе.

Никълъс обаче бе прекалено угрижен, за да забележи каквото и да е. А това, което бе обсебило съзнанието му, бе Софи.

Никоя жена досега не го бе пленявала, нито обърквала толкова. Тя ту се отдаваше на неговите прегръдки и целувки, ту го избягваше, сякаш бе болен от чума. Всъщност през последните дни тя очевидно все бързаше да се скрие колкото може по-скоро от погледа му.

Младият мъж взе разсеяно парче плодов сладкиш от чинията в подноса си и отхапа от него, като се опитваше да проумее действията ѝ. Докато дъвчеше, се запита дали не бе започнала да го отбягва заради целувките му. Възможно ли бе да ѝ се бяха сторили неприятни и сега да се опитваше да си ги спести.

Довърши парчето все с тази мисъл в главата. Никога досега не бе получавал оплаквания заради целувките си. Нещо повече, обикновено след като ги опитаха, жените започваха да ги очакват с нетърпение.

Но той пък никога не бе целувал друга жена така, както бе целувал Софи. Когато беше с нея, го завладя такава страст, че позволи да го води желанието вместо разумът, както бе правил винаги в миналото. Възможно ли беше да се е държал грубо? Прекалено настойчиво и нетърпеливо? Дали не я бе изплашил с дивата си страст?

Усмихна се мрачно на тази мисъл. По дяволите, той бе изплашил самия себе си. В нея имаше нещо изненадващо примитивно, нещо дълбоко и отчаяно — глад, който не можеше да се обясни само с плътско желание и който го изпълваше с копнеж да я обича... със сърце, душа и ум.

Еднакво объркан както от собственото си поведение, така и от нейното, той взе второто парче сладкиш и отхапа единия му ъгъл. Когато сладкият, сочен пълнеж изпълни устата му, усети някакво странно изтръпване. Това неприятно усещане му бе добре познато и го накара да огледа притеснено парчето. Беше имал подобно усещане, когато бе изял по невнимание ананасовата гарнитура на шунката на приема в Кингсдейл. Каква ужасна нощ бе прекарал след това!

Потръпна при този спомен, захвърли сладкиша и изпи на един дъх цялото съдържание на чашата с ферментирал ябълков сок. За огромно негово облекчение усещането престана веднага. Едва когато моментната му паника отмина, разумът му се възвърна. И му каза, че не е възможно в сладкиша му да има ананас. Не само не бе усетил вкуса му; готвачката никога нямаше да позволи да му бъде поднесено нещо с ананас, тъй като знаеше много добре какво ще му струва това.

Той се успокои и се върна отново към проблема със Софи и теорията, че или я бе изплашил, или я бе отвратил със своята страст. След кратък, но сериозен размисъл отхвърли и двете причини, защото не бяха убедителни. Не и след като си спомни как тя бе отвърнала на ласките му. Начинът, по който се бе вкопчила в него и застенала, говореше по-скоро, че нейната страст бе не по-слаба. Това го наведе на друга мисъл; възможно ли бе Софи да е изпитала срам от своето поведение и сега да ѝ е неудобно да го погледне?

Почеса се. Това действително би могло да обясни защо скачаше всеки път, като го види. Да, но човек — почеса се по врата — не можеше да разчита винаги на логиката на женския ум. Както знаеха всички мъже, в начина, по който мислеха жените, нямаше нито хармония, нито причина. Колкото до действията им...

Изпълнен с желанието да вие от безпомощност, Никълъс се почеса отново по врата. Беше обаче прекалено погълнат от сърдечните си проблеми, за да обърне внимание на този факт или на това, че езикът му отново беше изтръпнал.

След известен размисъл и усилено чесане той стигна до извода, че можеше да разреши проблема си само по един начин: трябваше да я намери и да я попита направо защо го избягва. А дали тя щеше да му даде задоволителен отговор...

На вратата се почука.

Изнервен от прекъсването, младият мъж извика:

— Влез!

Показа се икономът, задъхан и със зачервено лице, сякаш беше тичал.

— Е? Какво има, Диксън? — изръмжа графът, като се почеса по врата.

Как само сърбеше. Очевидно Джесъп го беше обръснал прекалено гладко тази сутрин.

След като помълча няколко секунди, докато си поеме въздух, икономът рече:

— Хиляди извинения, милорд, но вестителят на лейди Чадуик пристигна и възвести, че нейната карета трябва да се появи всеки момент.

Негово височество се почеса още веднъж; новината определено не му допадна. Без да се опитва да прикрива раздразнението си, той

отвърна:

— Благодаря, Диксън. Ще слеза да ги посрещна.

Икономът кимна.

— Много добре, милорд.

И побърза да се върне на поста си.

Докато си представяше какво го очаква, Никълъс се почеса по корема. Това обаче не му донесе облекчение. Влудяващото усещане се усилваше. По дяволите, перачката трябва да се бе престарала с колосването на ризата му.

Младият мъж излезе от библиотеката, като се чешеше ту по една, ту по друга част на тялото. Когато стигна до вестибюла, вече всичко го сърбеше и му ставаше ту студено, ту горещо.

Докато очакваше нещастно Диксън да отвори вратата, той се замисли отново за плодовия сладкиш. Възможно ли бе готвачката да е сложила в него някакъв нов екзотичен плод, който също не му понасяше?

— Милорд! Пристигнаха! Каретата спря отпред — възкликна икономът и отново се изчерви.

Най-голямото желание на графа в момента бе да се разсъблече и да се потопи в пълна с хладка вода вана. Въпреки това излезе на площадката пред главния вход, като се молеше приветствията да бъдат по-кратки. Потисна с усилие желанието да се почеше по гърба и се спусна по стълбите, твърдо решен да изпълни джентълменския си дълг и да помогне на дамите да слезат от каретата.

Първо слезе жена на средна възраст със стилин ансамбъл в черно и лилаво. Никълъс отсъди по цветовете, че това е полутраур и следователно дамата бе овдовялата маркиза. Поклони се любезно и предложи ръката си с думите:

— Лейди Чадуик, предполагам?

Тя пое ръката му с прелестна усмивка на лице.

— А вие трябва да сте лорд Линдхърст. Боже, Боже! В писмото си майка ви ви представяше като изключително красив и впечатляващ младеж, но трябва да призная, че истината надминава многократно думите ѝ.

Той отвърна на усмивката ѝ; тя определено му допаднаше. Не само беше приятна и очарователна, ами и доста привлекателна. Ако дъщеря ѝ беше като нея, нямаше да има проблем да си намери достоен

съпруг въпреки скандалните обстоятелства около смъртта на бащата. Чадуик очевидно беше голям глупак, за да умре в обятията на някаква лека жена, когато имаше такава съпруга. След като помогна на майката да слезе, младият мъж се обърна отново към каретата и зачака появата на дъщерята.

Появи се жена с измъчено лице, която му бе представена като госпожица Бенинг, камериерката на лейди Джулиана. Изумиха го размерите на лекарската чанта, която носеше; те бяха такива, сякаш бе пристигнала с намерението да лекува обитателите на цялото графство...

Или някой изключително болен пациент. Възможно ли беше момичето да се е поболяло по пътя? Внезапно притеснен, Линдхърст надникна в каретата.

Тъмнина. Не виждаше нищо друго освен тъмнина. Прозорците бяха затворени, щорите — дръпнати. Намръщи се. Боже мили! Вътре сигурно бе адски горещо, като се имаше предвид колко топъл беше денят. Какво си мислеха тези жени? Сигурен, че момичето или е припаднало, или се е задушило, младият мъж погледна отново към маркизата.

Тя се намръщи с досада към каретата.

— Ела, Джулиана — възкликна тя. — Уверявам те, че въздухът тук е изключително здравословен.

Отвътре се чу леко шумолене.

— Абсолютно ли си сигурна? Знаеш колко податлива съм на зараза.

— Абсолютно съм сигурна — отвърна лейди Чадуик.

Никълъс погледна озадачено към госпожица Бенинг.

Тя се усмихна доста неубедително.

— Лейди Джулиана се притеснява, във... необичайно много за здравето си, милорд.

Линдхърст се почеса под брадичката, докато обмисляше мрачно обезсърчаващата информация. По дяволите. Надяваше се гостенката му да не е от онези скучни жени, които говорят непрестанно за болести и чийто единствен интерес в живота е събирането на последните лекове. Определено пред тях предпочиташе обясненията на госпожица Мейхю за това как се изкормва риба и увлечението на лейди Хелън по Минг-Минг.

Готов за най-лошото, младият мъж отпусна ръка. Какъвто и да беше случаят, най-голямото му желание в момента бе посетителката му най-после да излезе от каретата; едва тогава щеше да има възможност да се върне в стаите си и да се погрижи за сърбежа. Той не само се разпространяваше, ами се и усилваше. Стисна длани в юмруци, за да устои на влудяващото го желание да се почеше. В този момент лейди Джулиана се появи на вратата. Видът ѝ го накара да забрави за момент дискомфорта си.

Всички тези разговори за зарази го бяха подготвили за едно от онези слаби, бледи същества, чиято предпочитана дейност е губенето на свят. По всичко личеше обаче, че момичето ще живее поне сто години. И не само това, ами и беше красиво. Ако сега Куентин беше тук, той несъмнено щеше да стане роб на прекрасните ѝ червеникаворуси коси и пищна фигура. Графът си припомни изведнъж добрите маниери, пристъпи напред и ѝ подаде ръка.

Девојката потрепери и рязко се дръпна назад.

— Не... моля ви. Аз... аз...

— О, за Бога, Джулиана — извика лейди Чадуик. — Поеми ръката на негово височество и го поздрави както подобава.

Момичето изглежда заинатено майка си.

— Нищо подобно няма да направя. Негово височество се е завърнал неотдавна от града, а всички знаят, че по това време на годината Лондон е пълен със зарази. Всъщност... — Прекрасните ѝ нефритенозелени очи се разшириха, когато ги насочи отново към своя домакин. — Напълно е възможно да има някое ужасно заболяване, без дори да подозира.

Никълъс отвори уста, за да я увери в противното, но в този момент се чуха забързани стъпки и гласът на баща му изгърмя зад гърба му:

— Лейди Чадуик! Лейди Джулиана! Добре дошли в Хоксбъри.

Линдхърст се усмихна с облекчение. Щеше да го остави да се оправя с глупостите на девојчето. На него лично контактът с нея му бе предостатъчен. Освен това червата му започваха да се бунтуват по начин, който не предвещаваха нищо добро.

— Скъпи ми лорд Бересфорд — възкликна лейди Чадуик и засия, когато той целуна ръката ѝ. — Нямате представа колко се радвам

да ви видя отново. Надявам се, че здравето на съпругата ви вече е по-добро?

— Какво? Какво? Какво? — възкликна дъщеря ѝ; звуците, които излязоха от гърлото ѝ, напомняха кудкудякане. — Съпругата му болна ли е?

— Тихо, момиче — смъмри я маркизата. — Болестта на нейно височество не представлява опасност за теб. Хайде, излизай от каретата, за да можем да се настаним, да се измием и да се преоблечем.

„Да, моля те, излез оттам“ — умоляваше науи и младият мъж, като скърцаше със зъби, за да устои на силния чревен спазъм. Тъй като знаеше какво щеше да последва, той погледна отчаяно към входната врата. Нямахше шанс да стигне дотам, без да се изложи.

— Не! Не мога... няма да вляза в тази къща! Няма да вляза, щом в нея има болен човек — изпищя лейди Джулиана.

— Ще направиш каквото ти казвам, и то незабавно, или ще те ударя — изрече майка ѝ, очевидно на края на търпението си.

— В такъв случай ще трябва да ме удариш, тъй като отказвам да се доближавам до тази... до тази... до тази чумава къща! Или до тях. — И посочи обвиняващо към двамата домакини. — Ако нейно височество е болна, тогава цялото имение и всичките му обитатели със сигурност са заразени.

— Какви ги говориш, момиче — сопна се лейди Чадуик. — Повече от очевидно е, че Линдхърст и Бересфорд са напълно здрави.

В същия момент Никълъс получи толкова силен спазъм, че изохка и се преви на две. Притисна корема си, отпусна се на едно от стъпалата и застана.

— Помогни ми да вляза вътре, татко. Веднага.

— Колин? — Маркизът се озова моментално до него и се взря тревожно в лицето му. — Мили Боже, момче. Какво има? Изглеждаш ужасно. — Приведе се по-близо и изведнъж присви очи. — Господи. Струва ми се, че виждам петна.

— Петна? — изпищя лейди Джулиана. — Това е шарка! Шарка, казвам ви! Трябва да се махнем незабавно оттук!

И младата жена се спусна обратно към каретата. Камериерката извика и я последва.

Лорд Бересфорд въздъхна.

— Очевидно ще трябва да върнете дъщеря си, лейди Чадуик. Страхувам се, че вече и сам Господ не би могъл да я убеди да влезе в къщата.

Маркизата също въздъхна.

— Да. Мисля, че сте прав, милорд.

И започна да се извинява на своя домакин. В това време маркизът обгърна с ръка сина си през кръста и му помогна да се изправи. Притисна го здраво към солидното си тяло и прошепна:

— Внимателно, момчето ми. Всичко ще бъде наред. Искаш ли да изпратя Джулиъс да доведе лекаря?

Линдхърст се вкопчи в баща си, тъй като в този момент го присви нов спазъм. Притеснен, че няма да успее да стигне навреме, той процеди през стиснати зъби:

— Само ми помогни да стигна до стаята си... веднага.

— Това изглежда е интересна статия за парфюмираните води — рече Софи, като отмести поглед от списанието към лицето на лейди Бересфорд. Откри, че тя отново се е вторачила в нея с познатото изражение, което винаги я изнервяше. Както обикновено си наложи да не обръща внимание нито на физиономията ѝ, нито на своето безпокойство, усмихна се и попита: — Искате ли да ви почета на глас?

Нейно височество отвърна на усмивката ѝ.

— Знаеш ли, Софи, ти си едно изключително приятно момиче. Предполагам, че си имала много ухажори в... Дърам, нали така беше?

Девојката я погледна объркана. Последното, което имаше желание да обсъжда, беше ухажване и любовни увлечения. Нещо повече, съмняваше се, че би могла да го направи, без да избухне в сълзи. Невъзможната ѝ любов към Никълъс правеше тази тема прекалено мъчителна.

Сведе поглед и прошепна:

— Да, Дърам. Но нямах ухажори. Нашето имение се намиреше в отдалечен район и рядко виждах друг, освен баща си и прислугата.

Така. Този отговор пресичаше повдигнатата тема. Лейди Бересфорд обаче я смъмри:

— Хайде, хайде, не ми казвай, че никога не си изпитвала чувства към мъж. Все пак си ходила на училище в Бат, а това означава, че няма

как да не си срещнала поне неколцина джентълмени. Всъщност аз все още не съм срещала възпитаничка на Бат, която по време на престоя си там да не се е влюбила поне веднъж.

Докато Софи търсеше подходящ отговор, в стаята се втурна маркизът. Виждаше се, че е притеснен.

— Хари? Какво е станало? — извика нейно височество.

— Колин! Нещо много лошо се е случило с него!

Младата жена и господарката ѝ възкликнаха уплашено.

— О, моля ви, моля ви, кажете ми, че той е добре — проплака Софи. Но се изчерви веднага и додаде: — Всички вие бяхте толкова добри към мен. Не бих искала да се случи нещо на член от вашето семейство.

Изречението, от което толкова се страхуваше, се появи отново на лицето на лейди Бересфорд. Без да откъсва очи от нея, тя се сопна:

— Е? Не ни дръж в напрежение, Хари! Какво се е случило на Колин?

— Ял е сладкиш с кайсии и ананас — заяви маркизът с толкова мрачно изражение, сякаш съобщаваше, че синът му е бил прострелян.

Съпругата му моментално отмести поглед от Софи към него, а на лицето ѝ се изписа ужас.

— Какво? Но как е могло да се случи подобно нещо? Готвачката знае много добре, че не трябва да му сервира нищо с ананас. Виждала е колко зле се чувства от него.

— Не понася ананас ли? — извика Софи и изведнъж също се почувства зле.

— Точно така — отвърна лорд Бересфорд. След това насочи вниманието си към своята съпруга и рече: — Сладкишът е бил в подноса със закуската на Колин, но като че ли никой няма представа как е попаднал там. Готвачката и Мег се кълнат, че не е бил в подноса. Джулиъс се кълне, че е бил. — Поклати глава. — На всичкото отгоре на него му стана зле, когато посрещяхме лейди Чадуик и дъщеря ѝ.

— Бедничкият. Колко неприятно за него — промълви маркизата. — Надявам се, че нашите гостенки са разбрали?

Негово височество изсумтя.

— Не. Не разбраха. Е, поне момичето не разбра, и по-добре. Тя е такава ексцентричка, колкото и Бръмбли и...

— О, да върви по дяволите момичето — възкликна съпругата му и махна нетърпеливо. — Къде е Колин?

— В покоите си. Госпожа Пикстън му даде от своите лекове и приготви специална баня. Преди да тръгна насам, Джордж му помагаше да влезе във ваната.

— Бедното ми момченце. Трябва да отида веднага при него — заяви лейди Бересфорд, седна в леглото и отхвърли завивките. — Мястото на една майка е до сина ѝ, когато той е болен.

— О, не! Не, милейди. Не трябва да ставате от леглото — извика Софи и се спусна да я възпре.

След като бе отровила Никълъс, най-малкото, което можеше да направи, бе да се погрижи вместо него за майка му.

Маркизата обаче, махна с ръка.

— Спокойно, момиче. Чувствам се чудесно. Върви да ми донесеш някоя роба. Пурпурният кашмир би трябвало да свърши добра работа.

— Но вие не можете... не трябва! Болестта може да се върне и дори по-лошо — възпротиви се младата жена, като хвърли отчаян поглед към своя господар.

Той само сви рамене.

— Отбележи този ден в календара си, скъпа. Ти току-що стана свидетелка на чудо, достойно да бъде отбелязано в медицинските анали.

— Но...

Негово височество поклати глава.

— Всичко ще бъде наред, помни ми думата. Хайде, сега направи каквото ти казва тя. Смея да кажа, че в този момент на Колин малко майчини грижи не биха му били излишни.

Софи срещна погледа му за миг, след това преглътна мъчително и сведе глава, за да скрие напирещите сълзи.

— Да, милорд. Както желаете — отвърна задавено.

О, какво не би дала, за да може също да отиде при Никълъс. Щеше...

Пак беше направила нещо глупаво, което можеше да го убие.

Ако вече не беше станало.

ГЛАВА 20

Времето пълзеше като охлюв, докато Софи очакваше завръщането на маркизата с новини за Никълъс. Започна да се смрачава, после се стъмни напълно и тя започна да се опасява за найлошото. Вероятно любимият ѝ беше съвсем зле, щом майка му бе останала толкова дълго при него.

Не я съдържаше на едно място, затова се движеше неспокойно из стаите на нейно височество, като пренареждаше и поправяше всичко, което попаднеше пред погледа ѝ. Дори подреди шапките на своята господарка според цветовете.

В ръцете ѝ попадна едно боне, украсено със синя сатенена пандела и букетче маргаритки. При вида на деликатните цветчета младата жена прекрати трескавата си дейност. Сърцето ѝ се сви от мъка и тя заплака. Искеше да преживее живота си заедно с Никълъс, но знаеше, че желанието и е неосъществимо.

О, как копнееше да го прегърне отново, да усети силните му ръце и топлото му тяло. Жадуваше да чуе гласа му, прегракнал от желание, от нежност, докато шепнеше името ѝ. А целувките му...

Софи въздъхна и затвори очи, като си представи, че устните му са притиснати в нейните. Погълната от мечтите си, тя все още стоеше на същото място, когато влезе госпожица Стюарт.

— Божичко, дете! Какво правиш още тук? — възкликна тя и се намръщи. — Минава полунощ.

Полунощ? Боже милостиви! Никълъс очевидно бе дори по-зле, отколкото предполагаше. Много по-зле... може би на смъртно легло. Очите ѝ се насълзиха. Най-голямото ѝ желание в момента бе да научи нещо за него; сведе глава, за да скрие мъката си, и отвърна:

— Искях да свърша някои неща, преди да си легна.

Очевидно гласът ѝ бе прозвучал много нещастно, тъй като личната камериерка се озова моментално до нея. Вгледа се в лицето ѝ и промълви:

— Ама ти плачеш. Какво се е случило?

Тя изглеждаше толкова мила, толкова състрадателна, че Софи пусна бонето, притисна се към нея и заплака.

— Хайде, хайде, скъпа — каза госпожица Стюарт, като я потупваше по гърба. — Нищо не може да е чак толкова лошо.

— О-още по-л-лошо е дори — изхлипа девойката.

Другата жена въздъхна.

— Е, плачът няма да го подобри. Така най-много да се поболеееш и тогава положението със сигурност ще стане още по-лошо. — Потупа я още няколко пъти по гърба. — Предлагам да се поуспокоиш и да ми кажеш какво е станало. Кой знае? Може да успее да помогна. Дори да не мога, вероятно ще ти стане по-добре, като споделиш проблемите си.

Софи се замисли върху думите ѝ. Ако някой бе в състояние да изслуша човек, без да го съди, това несъмнено бе госпожица Стюарт. Освен това тя бе сред малцината, на които можеше да се довери да запазят тайната ѝ. Девойката вдигна глава, срещна погледа ѝ и прошепна:

— Мисля, че убих лорд Линдхърст.

Вместо да се изуми, както бе предполагала, личната камериерка на лейди Бересфорд само се намръщи.

— Убила ли си го? — Поклати глава, видимо обърквана. — За какво говориш? Негово височество не е мъртъв. Лично го видях преди не повече от десет минути.

— Е, може още да не е мъртъв, но вероятно няма да дочака разсъмването. О, госпожице Стюарт! Не съм искала да го отровя, наистина не съм искала! Искях само да бъда сигурна, че ще има някакъв сладкиш към закуската си.

Камериерката я наблюдава безизразно в продължение на няколко секунди, а след това погледът ѝ проблесна.

— Да не искаш да кажеш, че ти си поставила плодовата торта в подноса на негово височество?

Софи кимна, изпълнена с желанието някой да я застреля и да я отърве от страданията ѝ. После отчаяно изрече:

— Когато отидох за закуската на нейно височество, видях, че в неговия поднос няма нищо сладко, з-затова сложих там по едно парче, което взех от д-другите два подноса. Помислих си, ами... — Подсмръкна и поклати глава. — ...Негово височество се държи толкова мило с мен, че просто не можах да понеса мисълта да остане

без сладкиш. Той толкова обича плодовите торти. А вместо това го убих.

— О, Софи, какво глупаво, глупаво дете си само — възкликна госпожица Стюарт и я прегърна. — Не си го убила. Утре... най-много вдругиден той ще бъде на крака, и то в много добро състояние. Подобно нещо се е случвало и преди и той винаги е оцелявал.

— Но аз се чувствам толкова виновна. Аз...

— Шшт! — прекъсна я по-възрастната жена и я прегърна отново. — Не си знаела, че ананасите не му понасят. Направила си го от добро сърце. Сигурна съм, че нейно височество ще се съгласи с мен, когато ѝ кажеш.

— Да кажа... на нейно височество? — повтори притеснено девойката.

Камериерката кимна.

— Разбира се, че трябва да ѝ кажеш. Бедната ни господарка се чуди как така тези две парчета от плодовия сладкиш са се озовали върху подноса на сина ѝ и се притеснява да не би злодеянието да се повтори. Ако ѝ кажеш това, което разказа и на мен, и обещаеш да не повториш грешката си, ще я успокоиш.

Софи се замисли над думите ѝ, а след това се съгласи, макар и неохотно:

— Да, струва ми се, че трябва да си призная, макар да нямам представа откъде ще намеря смелост.

— Предполагам както намери смелост да признаеш грешката си за случката с госпожица Мейхю. — Вдигна падналото на земята боне с маргаритки и нареди: — А сега отивай в леглото. Можеш да приключиш... — Погледна към шкафа за дрехи. — С, това, което правиш с шапките, утре сутринта.

Девойката се подчини, макар да не се чувстваше изморена.

Подобно на следобедна нощта също ѝ се стори безкрайна. Не можеше да заспи от притеснение заради предстоящата изповед; въртя се и се мята, докато най-накрая

Панси се принуди да се премести в леглото на Фанси, за да може все пак да дремне. На сутринта Софи се чувстваше толкова изтощена от тревога, че едва се надигна. Но все пак го направи и побърза да отиде първо при нейно височество. Предпочиташе да приключи колкото се може по-скоро с разговора, от който се страхуваше.

Госпожица Стюарт я посрещна на вратата и я информира, че лейди Бересфорд току-що си е легнала, след като цяла нощ се е грижила за Никълъс. Едновременно разочарована и изпълнена с облекчение, Софи слезе да закуси, а после помага цял ден на Панси да кърпи чаршафите на семейството. Едва вечерта събра отново смелост да застане пред маркизата.

Оказа се обаче, че нейно височество не е в покоите си, а е отишла да посети сина си. Твърдо решена да не прекара още една подобна нощ, младата жена се зае отново с подреждане на шапки в очакване завръщането на своята господарка. Когато най-сетне чу отварянето на вратата на спалнята, стомахът ѝ се сви. Неохотно се отправи към съседното помещение.

Беше лейди Бересфорд. Щом зърна девойката, тя се усмихна и възкликна:

— О, Софи. Не очаквах да те намеря тук. Защо не си слязла да вечеряш?

Смелостта ѝ се изпари, но все пак успя да промърмори:

— Трябва да поговоря с вас, милейди.

— Това сигурно може да почака, докато вечеряш, нали? Младо момиче като теб има нужда от храна, за да поддържа силите си.

Девойката поклати глава; топлият глас на нейно височество я накара да се почувства още по-зле.

— Ако изчакам още малко, най-вероятно няма да събера смелост да ви го кажа.

Маркизата се намръщи.

— Както желаш, но обещавай, че след това ще отидеш да се нахраниш и да си легнеш. Тази вечер ми изглеждаш страшно бледа и уморена.

— Наистина съм уморена — призна нещастно Софи. — Цяла нощ не съм мигнала от тревога заради вашия син и заради това, което трябва да ви кажа.

— Разбира се, че си се притеснявала за него — измърмори нейно височество.

Младата жена набърчи чело, озадачена от странния отговор, но не се замисли повече върху него; прекалено заета бе да търси как да започне признанието си. Най-сетне сведе глава и заяви:

— Аз поставих ананасовия сладкиш в подноса на лорд Линдхърст.

— Така ли?

Въпросът прозвуча тихо и безстрастно. Софи кимна и се опита да преглътне.

— Нямах представа за проблема му с ананасите. Наистина нямах. Просто забелязах, че в подноса му няма никакъв сладкиш, и реших да поправя това, което взех за неволен пропуск. Знам колко обича плодове и си помислих, че ще се зарадва на сладкиша. — Тъй като нейно височество не отговори веднага, тя побърза да добави: — Знам, че не е достатъчно да кажа, че съжалявам, но наистина съжалявам. И то ужасно. Само като си помисля колко зле се чувства заради мен бедният Ник... въъ, лорд Линдхърст, ми... ми...

Гласът ѝ потрепери. Докато се опитваше да се овладее, за да продължи обяснението си, дочу шумолене на коприна. Миг по-късно почувства дланта на маркизата върху рамото си. Софи...

— Моля ви, простете ми, милейди — прошепна девойката. — Казвам истината, като твърдя, че бих предпочела да сторя зло на себе си, но не и на вас или на вашето семейство. Всички вие сте толкова мили с мен и... и...

Гласът отново ѝ изневери и този път тя не успя да удържи риданието си. Сълзите рукнаха от очите ѝ, а тя самата се почувства смазана от тревога.

— Софи. Погледни ме — изкомандва тихо нейно височество, като я стисна за рамото.

Тъй като младата жена не я послуша, тя я хвана за брадичката, повдигна лицето ѝ и рече:

— Разбирам, че случилото се е неволна грешка, и ти прощавам. Всеки може да се убеди, че наистина съжаляваш. Смятам обаче, че трябва да искаш прошка не от мен, а от сина ми. Той пострада от твоята грешка.

Софи замръзна, смаяна от предложението. Но миг по-късно се усмихна.

— Нищо не бих сторила с по-голяма готовност от това да се извиня на негово височество — прошепна.

И наистина, най-голямото ѝ желание беше да види Никълъс и да се увери, че той наистина е добре.

— Е, в такъв случай ще го намериш в оранжерията.

— Оранжерията? — повтори невярващо девойката. Беше предположила, че ще се срещне с него някъде из имението, а не на такова уединено място, каквото беше оранжерията в този час на деня. Лейди Бересфорд кимна.

— Той не можеше да си намери място, след като спа през целия ден, и настоя да отиде да провери как се развива новото му ягодово насаждение.

Софи се усмихна неуверено и също кимна, макар всъщност да нямаше намерение да отиде при него. Не смееше да остане насаме със своя любим. Просто нямаше сила да устои на желанието си за него.

Сякаш усетила вътрешната ѝ съпротива, нейно височество каза:

— Навън е тъмно. Искаш ли да изпратя Джон да ти прави компания?

Джон? Чудесно! Нищо не можеше да се случи в присъствието на лакея. Испита огромно облекчение: погледна към господарката си с намерението да приеме.

Тя я гледаше отново по онзи странен, смущаващ начин.

— Защо да не те изчакам тук? — попита Джон, като застана в центъра на ярко осветения, засаден с палми двор.

Софи се вкопчи в ръката му.

— Не... моля те. Не ме карай да застана сама пред него.

Лакеят се усмихна.

— Какво е това? Нервна криза?

— Да — промълви младата жена.

Той потупа дланта ѝ.

— Мога да те уверя, скъпа, че не е нужно да изпадаш в подобна криза. Негово височество е изключително мил и изпълнен с разбиране човек. Убеден съм, че ще ти прости, щом разбере коя е била причината да сложиш парчетата ананасов сладкиш в подноса му.

— Предполагам, че... че си прав — отвърна неохотно девойката.

Всички в имението знаеха справедливия, мил характер на Никълъс, така че бе невъзможно да оспорва логиката на Джон.

— Разбира се, че съм прав. Освен това трябва да приключиш колкото се може по-скоро с този въпрос.

За да подсили думите си, той кимна, измъкна ръката си и я побутна към зимната градина.

— Но аз... аз — заекна Софи, търсейки ново извинение, с което да го задържи до себе си. Внезапно си припомни разказа на Никълъс за това, как се изгубил сред манговите дървета, и реши да се възползва от тази идея.

— Колкото и да ме е срам да го призная, не страхът от негово височество ме кара да търся твоята компания, а липсата ми на всякакво чувство за ориентация. Опасявам се да не се изгубя тук, докато го търся, и така и да не успея да намеря обратния път.

Лакеят се засмя.

— Е, доколкото знам, никой не се е изгубил завинаги тук. Но тъй като нямам желание ти да бъдеш първата, ще те придружа. — Подаде ѝ ръка. — Тръгваме ли?

Софи я пое с облекчение. Сега щеше да има компания, само щеше да се извини на Никълъс и да приеме прошката му. Нямаше да се създаде усещане на изкусителна интимност помежду им, въздухът наоколо нямаше да затрепти от напрежение и нямаше как да разменят нито един поглед или дума, които да възпламенят желанието им. Срещата им щеше да бъде безопасно официална и кратка.

Докато пресичаха един след друг благоуханните остъклени помещения, увереността ѝ се засили...

Но всичко се промени, щом зърна Линдхърст. Стори ѝ се толкова блед и същевременно много красив, както бе погълнат от съзерцаването на плода на някакъв храст; наложи се да стисне здраво ръката на Джон, за да не хукне към него и да се хвърли в прегръдките му.

— Джон, Софи — вдигна очи той и се усмихна.

О, небеса! На бузите му се появиха познатите трапчинки, неговите прекрасни, неустойими трапчинки. В съзнанието ѝ се пробуди неканен спомен за това колко гладка и топла бе неговата буза, когато бе целувала белега му. Обзе я почти непреодолимо желание да изпита отново същите усещания. Само мисълта за това бе достатъчна коленете ѝ да се подкосят.

— Милорд. — Лакеят се поклони. — Моля да ни извините, че ви прекъсваме, но госпожица Бартън желае да обсъди нещо с вас.

— Така ли? — Погледът на графа вече бе върху лицето ѝ, в тъмните му очи проблесна чувствен огън. Ефектът бе поразителен; тя

усети моментално как пламва. Младият мъж промълви: — Можеш да ни оставиш, Джон.

Да ги остави? Умът ѝ изкрещя в знак на протест, но сърцето и шепнеше „да“.

— Както желаете, милорд.

Софи усети подръпване, когато Джон се поклони отново. Това подръпване развали магията от погледа на Никълъс и ѝ помогна бързо да възвърне разсъдъка си. Едновременно с това дойде и паниката.

Очевидно видът ѝ бе не по-малко изплашен, тъй като лакеят се усмихна мило и рече:

— Всичко ще бъде наред, дете. Обещавам. — Потупа я успокояващо по бузата. — Ще те чакам в двора с палмите, за да те придружа до къщата.

— Не е нужно да чакаш — намеси се негово височество. — Аз ще се погрижа за госпожица Бартън.

— Не! — възкликна задавено тя. Овладея се веднага и побърза да добави: — Изключително добър сте с мен, милорд, но не искам да ви притеснявам.

— Не ме притесняваш, уверявам те — отвърна той и се намръщи леко. — Тъкмо се канех да се връщам вкъщи.

— Добре тогава, милорд.

Джон се поклони пак. Софи беше принудена да го пусне и той си тръгна.

Последва продължително, напрегнато мълчание, по време на което младата жена гледаше навсякъде другаде, само не и към графа. Най-сетне той въздъхна и рече:

— Разбрах, че си искала да ми кажеш нещо?

Гласът му бе безизразен, сякаш говореха в присъствието на лейди Бересфорд.

Изненадана, Софи вдигна поглед. Лицето му не изразяваше никакво чувство и тя се запита дали не е изтъкувала погрешно погледа му. Дали това не бе просто илюзия, създадена от безумното ѝ увлечение по него?

Убеди се, че е точно така, когато миг по-късно Никълъс се намръщи и попита нетърпеливо:

— Е?

Вместо да ѝ донесе облекчение, безразличието му я съкруши. Възможно ли бе целувката им да не е означавала нищо за него? Девойката сведе глава и измърмори:

— Аз... аз поставих сладкиша в подноса ви.

— Така ли?

Тя кимна и от окото ѝ се отрони сълза.

— Изглеждаше толкова вкусен, а аз знам колко обичате плодове.

Не знаех, че... ананасът ви действа така зле.

— Софи — гласът му прозвуча тихо, изпълнен с... Нежност?

Девойката подсмръкна. Проклето въображение.

Чу лекото посърцване на кожените му ботуши по пода, когато се приближи към нея, и след това нежната му команда:

— Погледни ме, Софи! — Тъй като тя не се подчини, графът добави: — Моля те!

Нещо в гласа му я накара да вдигне пълните си със сълзи очи. В мига, в който погледът ѝ се спря върху лицето му, той се усмихна и заяви:

— Благодаря за сладкиша.

Очите ѝ се разшириха.

— Но аз... н-не разбирам — промълви задавено тя. — Всички разправяха колко зле сте се почувствали от плодовата пита.

— Така е.

— Защо тогава ми благодарите?

Вече едва се сдържаше да не пристъпи към него и да не постави длан върху бузата му. Сигурно имаше температура, щом говореше такива неща.

— Благодаря ти, че държиш достатъчно за мен, за да искаш да ми доставиш удоволствие. Нали това беше причината да ми дадеш парчетата сладкиш?

Топлотата се бе върнала в погледа му.

Софи кимна неуверено.

Линдхърст се усмихна още по-широко и трапчинките му се появиха отново.

— А аз започвах да си мисля, че вече не ме харесваш.

— Какво? Какво ви накара да мислите така?

— Вероятно има нещо общо с това как хукваш в обратната посока всеки път като ме видиш. Вече си мислех, че или съм те

обидил, или съм те отвратил с целувките си.

— Какво? — извика младата жена. Как бе възможно да му хрумне подобно нещо, след като бе реагирала по такъв начин на ласките му? — Със сигурност не сте ме обидили.

— Разбирам. Значи съм те отблъснал.

— Разбира се, че не. — Софи се намръщи и пристъпи към него.
— Сигурен ли сте, че сте се възстановили напълно от ананаса?

Постави длан върху бузата с белега. Стори ѝ се хладна.

— От ананаса — да. От твоите целувки — не. Даваш ли си сметка какво правят с мен целувките ти? — прошепна той.

Погледът му беше изпълнен с толкова нежност, че съпротивата ѝ рухна.

— Да, знам — призна тихо тя, — тъй като правят същото и с мен. Всъщност направо се ужасявам от това колко те желая.

— Сладката ми, невинна Софи — промълви Никълъс и я привлече в обятията си. — Не трябва да се страхуваме от желанието, а да му се наслаждаваме.

— Възможно е, но не мога да не се страхувам. Тези чувства са толкова нови... толкова странни — отвърна тя, като облегна брадичка върху гърдите му, за да продължи да съзерцава изразителните му очи.

Линдхърст се усмихна нежно. Впери изпълнен с не по-малко обожание поглед в лицето ѝ и прошепна:

— Не знаеш ли, че никога не бих ти причинил нищо лошо?

— Да — прошепна тя

— Тогава ми се довери.

— Така и правя. — И наистина му вярваше. Той беше човек на честта, истински джентълмен. Като такъв бе толкова невероятно да използва някоя жена за случайна игра на маргаритки, колкото и самият папа. Добила смелост от тази вяра, девойката се надигна на пръсти, обви ръце около врата му и заяви: — Аз не само ти вярвам, Никълъс Съмървил, аз те обичам.

С тези думи притисна устни в неговите.

Младият мъж изпъшка и отвърна на целувката ѝ; в началото устните му галеха, но постепенно ставаха все по-настойчиви. В резултат цялото ѝ тяло пламна като от треска.

Графът я привлече по-близо към себе си и започна да я целува.

Софи въздъхна и се вкопчи по-силно във врата му. Когато вече си мислеше, че ще изгуби съзнание от удоволствие, Никълъс откъсна устните си от нейните.

Той я съзерцава дълго с потъмнял и жаден поглед. Дишаше тежко. После изстена и зарови лице във врата ѝ. Целуна я, като шепнеше името ѝ.

— Никълъс! О, Никълъс! — възкликна девойката и обхвана главата му, за да го накара да продължи да я целува.

Линдхърст така и направи, като слизаше постепенно все по-надолу, мина през ключиците и се спусна по-надолу. Тя стенеше и се извиваше при всяко негово движение. Никълъс спря едва когато стигна до деколтето на роклята ѝ. Промълви отново името ѝ и започна да прокарва език по деколтето, като дразнеше възбудената ѝ плът, докато гърдите ѝ настръхнаха болезнено.

О, как ѝ се искаше той да ги докосне, да ѝ свали дрехите и да ги мачка. Подлудена от желание, младата жена издърпа ръцете му от талията си и ги постави върху гърдите си, за да ги погали.

Никълъс направи точно така. Боже, ама тя бе прекрасна в страстта си. Никоя друга жена не го бе възбуждала като нея, никоя не бе поставяла на изпитание самоконтрола му. И въпреки това...

Той нямаше желание да я вземе набързо. Искаше да се наслади на всичко, което можеше да му даде, да я люби бавно и без да пропусне нищо. Ако за това му трябваше цяла вечност, още по-добре. Изпитваше към нея много повече от плътско желание. Онова, което чувстваше, бе по-дълбоко и истинско; знаеше, че то щеше да продължи безкрайно.

Софи обаче изобщо не беше толкова търпелива. Всяка негова целувка, всяка ласка разпалваше възбудата ѝ, караше тялото ѝ да пулсира по един трудно обясним, но прекрасен начин. Замаяна от новите усещания и нетърпелива да изпита още, тя се изви, отри се в него и усети твърдостта на възбуждения му член.

Ококори широко очи и се отдръпна леко, за да може да огледа въпросното място. Уви, то бе скрито от гънките на жълтата ѝ кадифена рокля. Любопитството ѝ надделя над благоприличието; тя протегна ръка и опипа внимателно слабините му.

Долната част на тялото му отскочи, сякаш той се опитваше да избяга от допира ѝ; от гърлото му се отрони задавено стенение.

Объркана от неговата реакция, Софи вдигна поглед към лицето му, търсейки някакво обяснение. Никълъс бе затворил очи и като че ли се чувстваше безкрайно некомфортно. Възможно ли бе да не обичаше да го докосват с каквото и да било друго освен с маргаритки?

Сигурна, че случаят е точно такъв, младата жена се огледа. Все в някоя от оранжерииите трябваше да растат маргаритки. Но в коя? Трябваше да попита, тъй като не виждаше друга възможност. Затова се изкашля и прошепна:

— Тъъ... Никълъс?

Той изръмжа в отговор.

Приела ръмженето като подкана да продължи, тя попита свенливо:

— Къде мога да намеря, тъъ... м-маргаритки?

Графът отвори очи и се намръщи.

— Маргаритки ли? За какво са ти?

Софи усети, че се изчервява.

— Нали се сецаш... тъъ... освен ако не предпочиташ пера или крем?

— Пера? Крем? — Смръщи още по-силно чело. — За какво говориш?

С пламнало лице тя повтори наученото от брата на Лидия за сексуалния акт. Изумлението му очевидно нарастваше с всяка следваща секунда. Когато приключи, младата жена сведе поглед и попита смутено:

— Вие от кой тип мъже сте, милорд?

Настана продължителна пауза, през която той като че ли обмисляше въпроса си, после се изсмя.

— Признавам, че перспективата да оближа крем от поставена между гърдите ти купичка, ми се струва доста интересна. — Изсмя се отново. — Аз обаче съм от мъжете, които обичат да измислят играта в момента. Естествено, желанието ми е ти да ми помагаш в това, защото ще я играеш заедно с мен.

Сега бе неин ред да се намръщи.

— Не разбирам.

Линдхърст я притисна отново в обятията си и я целуна.

— Казано накратко, целта на нашата игра е да си доставим удоволствие един на друг по начин, по който сами изберем.

— Това означава ли, че можем да се докосваме един друг?

— Определено.

Той забеляза как Софи погледна крадешком надолу.

— Навсякъде, където пожелаем?

— Навсякъде — отвърна Никълъс и се усмихна. — Тялото ми е твое да го изучаваш, а твоето е мое. И ако някой от двамата ни поиска другият да направи нещо, трябва само да помоли.

— О, признавам, че определено предпочитам твоята игра.

— Аз също — изръмжа графът и отново обсеби устата и.

Този път обаче го зацелува тя. Възпламенен от нейните действия, Линдхърст я стисна за хълбоците и я притисна към себе си. Софи извика и на свой ред се притисни още по-силно.

— Чувствам се толкова... странно — прошепна тя, като отдели устните си от неговите. — Изпитвам нещо като болка на най-особени места. Аз... — Поотри се в него и той разбра съвсем ясно къде се намираще дискомфортът ѝ. — Аз... ох! — Изви се отново. — Никълъс... моля те, помогни ми. Аз... аз...

— Шшт. Тихо, любов моя — промърмори той. — Разбира се, че ще ти помогна, така както ще ми помогнеш и ти. И аз се чувствам по същия начин.

Младата жена смутено го погледна.

— Искам да ти помогна, наистина искам, но не знам как.

Линдхърст ѝ се усмихна и започна да сваля фибите от косите ѝ.

— Не се страхувай, любов моя, ще ти покажа как.

— Но... о, Никълъс! Добре знаеш, че винаги обърквам всичко. Ами ако само разваля повече нещата, вместо да ги оправя? Ти самият вече пострада толкова от глупостта ми.

— Няма да объркаш нищо — увери я той, хипнотизиран от красотата на падащата по раменете ѝ коса. За пръв път я виждаше разпусната. Като прокараваше нежно пръстите през златните кичури, добави: — И няма да развалиш нищо. Обещавам.

Софи кимна, но в погледа ѝ все още имаше съмнение.

— В такъв с-случай, какво да правя сега? Искам да кажа... — Поклати глава. — Какво ще ти бъде приятно?

Графът я погледна замислено, преди да отговори:

— Би ми било безкрайно приятно да видя тялото ти.

Страните ѝ порозовяха.

— Искаш да... да... си сваля, въъ... дрехите?

— Не. Искам аз да ги сваля, но само ако ти го желаеш.

Червенината на бузите ѝ се засили и тя отмести свенливо поглед.

— Желая го... желая го много силно.

С треперещи от вълнение ръце Никълъс заразкопчава несръчно копчетата на гърба на роклята ѝ. Когато дрехата падна в краката ѝ, той побърза да свали и корсета. След това спря само колкото да целуне поруменелите ѝ бузи, и съблече фината долна риза. Едва тогава отстъпи назад, за да я погледне.

Тя стоеше пред него гола до кръста. Формите ѝ бяха прелестни, пир за очите от стройни линии и пищни извивки.

Никога в живота си не бе виждал такива гърди — стегнати и сочно закръглени. А талията! Беше впечатляващо тънка и преминаваше в чувствени бедра. Изобщо не се нуждаеше от корсет. Ако беше негова, щеше да я накара да ги захвърли, за да има удоволствието да чувства прекрасното ѝ тяло всеки път, когато я прегърне.

Ако беше негова. Сърцето му запрепуска при мисълта, че ще може да притиска в обятията си цялата тази красота и нежност до края на живота си. Докато я оглеждаше и се наслаждаваше на безупречната ѝ леко по-розовяла млечнобяла кожа, решението се оформи в главата му. Щеше да я има... завинаги, стига и тя да го искаше.

— Никълъс? Нещо не е ли наред? — попита тревожно Софи. — Тялото ми не ти ли харесва?

— Да не ми харесва ли? Божествено е. Ти си божествена. Ти, госпожице Барингтън, си най-красивото създание. Достатъчно е да те погледна и дъхът ми секва.

Тя въздъхна с облекчение; при това движение гърдите ѝ се надигнаха и предизвикаха у него мъчително-сладки емоции. Усмихна се смутено и попита:

— Ще имаш ли нещо против и аз да погледна т-твоего тяло?

Линдхърст разпери ръце.

— Заповядай.

Младата жена започна да разкопчава бавно халата му, като хапеше лекичко долната си устна. Когато приключи с разкопчаването, той захвърли дрехата на работната маса зад гърба си. Обърна се към нея, за да ѝ даде възможност да продължи.

Софи потръпваше от вълнение и притеснение. Премина към шалчето около врата му, но не успя да се справи с проклетия възел. Колкото повече се стараше, той се затягаше още по-здраво. Накрая Никълъс я спаси, като сам се зае с него.

— Тези възли са дяволски сложни — заяви той и го захвърли до горната си дреха. — Бяха ми нужни години, докато ги овладея.

Явният му опит да пощади чувствата ѝ я накара да се усмихне. С преливащо от нежност сърце младата жена заразкопчава ризата. Когато любимият ѝ я измъкна през глава, тя се ококори със страхопочитание насреща му.

Той беше съвършен. Не се сдържа и докосна мускулестата му гърд. Беше твърда и косъмчетата по нея не бяха меки. Очарована от начина, по който гъделичкаха дланта ѝ, тя започна да изучава в подробности изваяните като от скулптор мускули. След това плъзна длан надолу. Дъхът ѝ секна от възхита, когато стигна до тънкия му кръст.

Докато прокарваше пръсти по мускулите на плоския му корем, Софи прошепна:

— О, Никълъс! Толкова си великолепен! Трудно ми е да повярвам, че си от плът и кръв.

Графът изохка и я привлече в обятията си.

— Наистина съм от плът и кръв, любов моя... плът, която трепери, щом я докоснеш, и кръв, която пее от желание да те притежава.

— Тогава притежавай ме — промълви младата жена и се протегна на пръсти, за да го целуне.

Последва трескаво стенание, Линдхърст я вдигна на ръце, и я положи на работната маса върху горната си дреха.

Дълго я съзерцава с жаден поглед. От гърлото му се изтръгна дрезгав вик и миг по-късно дланите му се озоваха върху гърдите ѝ. Палците му започнаха да правят кръгови движения около зърната и да предизвикват прекрасни усещания. Софи изохка блажено и се изви.

Линдхърст продължи тази прекрасна игра още няколко мига, а после се наведе и пое едното зърно в устата си. Софи изпадна в екстаз, докато той ту ги целуваше, ту ги хапеше лекичко или прокарваше език по тях. Каквото и да направеше, изпращаше електричество — заряд след заряд — по тялото ѝ.

Получените вибрации се събираха дълбоко и ниско и дразнеха онова място от тялото ѝ, за което бе немислимо да се спомене. Като се извиваше и стенеше, младата жена сграбчи ръката му и я притисна между краката си.

Никълъс вдигна глава от гърдите ѝ, изръмжа и разголи долната част на тялото ѝ. Сложи я да легне на масата, разтвори набъбналата ѝ плът и прокара леко пръст по нея. Дълго я възбужда с милувки, след това коленичи и я зацелува на същото място.

На няколко пъти я докара почти до края. Тя се извиваше към устата му, стенеше и молеше да ѝ помогне да получи облекчение. Когато видя, че вече е влажна и трепереща от желание, графът се изправи и си смъкна панталоните.

— О, Боже! Само се виж — прошепна любимата му, като се надигна на лакти, за да наблюдава по-добре члена му. Погледна го стеснително и попита, заеквайки: — М-мога ли да го докосна? — След неговото кимване тя го сграбчи. Той изстена и подскочи. Решила, че отново му е причинила нещо лошо, тя дръпна ръка като опарена и промълви: — Съжалявам.

— За какво? — процеди през стиснатите си зъби Никълъс.

— Че ти причиних болка. Не исках да го направя. Само... само исках да те почувствам.

След кратка пауза Линдхърст изкомандва тихо:

— Погледни ме, Софи. — Щом се подчини, тя видя, че той се усмихва. — Не си ми причинила болка. Харесва ми да ме докосваш.

— Но ти подскочи — отвърна тя, като се взря смаяна в красивото му лице.

— Ти също подскочи, когато те погалих. Не си ли спомняш.

Младата жена поклати глава.

— Не. Не! Това, което направи, беше прекрасно.

— Е, точно това усещам и аз. Разбираш ли?

Тя също се усмихна и отново го хвана.

Графът обаче веднага съжали, че я бе насърчил. Нежното и същевременно страстно докосване на пръстите ѝ по пламналата му плът се оказа много по-стимулиращо, отколкото бе очаквал. Толкова стимулиращо, че след секунди се видя принуден да се отдръпне от ръцете ѝ — беше сигурен, че няма да издържи още дълго по този начин.

— Никълъс? — прошепна Софи.

Той поклати глава в отговор на безмълвния ѝ въпрос.

— Не, любов моя, не си направила нищо лошо. Точно обратното, то бе много добро и обещавам следващия път да те оставя да ме изследваш колкото си искаш. Сега обаче е време да се облекчим един друг.

Зацелува я и когато се увери, че е готова за него, се намести между бедрата ѝ. Допирът на интимните им части изтръгна вик от гърлото ѝ и тя се разтвори още по-широко. Линдхърст започна да прониква бавно, като не спираше да я гали, за да намали болката.

Щом го усети, тя вдигна рязко глава.

— Никълъс! Какво правиш?

— Ами любя те, разбира се — прошепна той и се приведе, за да я целуне по устните.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво правиш?

— Любя те — повтори той. — Не може да не знаеш, че това е, което става между мъжете и жените.

Софи поклати глава, като продължаваше да се взира смутено във възбудения му член.

— Но... но... той няма да се побере.

— Разбира се, че ще се побере. Жените раждат бебета, а те са много по-големи от члена ми.

— Ами, както съм чувала, дори раждането е много болезнено — отвърна тя, като се извъртя, за да се измъкне от него.

Никълъс се усмихна нежно и я притисна в прегръдките си.

— За жалост не мога да обещаая, че първия път няма да те боли. Но болката ще премине бързо и преживяването ще ти хареса много. Обещавам.

Тя се намръщи; очевидно изобщо не бе успял да я успокои.

Графът я целуна.

— Ще ми се довериш ли?

Младата жена го погледна, след това прехапа устна и кимна.

— Така, сега се отпусни, любов моя. И помни: достатъчно е да ми кажеш, че искаш да спра, и аз ще го направя.

С тези думи Никълъс проникна в нея. Той навлезе още малко и спря, за да я стимулира, когато тя се напрегна.

Проникваше сантиметър по сантиметър, докато усети бариерата на девствеността ѝ. Тогава спря, притисна я силно в обятията си, натисна рязко и преодоля пречката. Софи изхълца и завря лице в гърдите му.

Линдхърст започна да гали косите ѝ, застинал неподвижно. Тя размърда хълбоци, сякаш привикваше към размерите му. След като се понамести по този начин, кимна.

— Сигурна ли си, любов моя? — прошепна той; опасяваше се да не ѝ причини още болка.

Тя го погледна и се усмихна.

— Да. Вече не боли толкова.

— Обещавах ли да ми кажеш, ако болката се усили? — попита графът.

— Обещавам. — Размърда хълбоци и движенията ѝ го накараха да простене. — А сега, моля те, продължавай. Приятно ми е да те усещам в себе си.

Софи обви крака около кръста му. Никълъс се подчини с радост. Скоро тя усети ритъма му и го последва.

Двамата продължиха да се движат така, а удоволствието им нарастваше с всеки следващ тласък. Достигнаха върха заедно и потръпнаха, когато откриха рая в обятията си.

— Никълъс! О, Никълъс — проплака тя, когато бавно започнаха да се връщат към действителността. — Винаги ли ще бъде така?

Той я притисна и въздъхна.

— Винаги, любов моя.

Трябваше да се чувства изтощена, когато влезе в кухнята на следващата сутрин: с Никълъс бяха останали заедно, бяха се смели, разговаряли и любили почти до зори. Но всъщност не усещаше умора. Нещо повече, никога досега не се бе чувствала така жива и причината за това беше любовта на Никълъс.

О, той не го беше казал, но тя знаеше, че е така. Как иначе можеше да обясни случилото се предишната нощ? Освен това ѝ бе обещал вечност, изпълнена с блаженство, а никой мъж не обещава вечността на жена, която не обича. Поне не добрите и почтени мъже като него.

Щастливата Софи поздравяваше бодро слугите, докато приближаваше шкафа, за да вземе подноса със закуската за нейно височество. В момента, в който го взе, чу как готвачката казва на Мег:

— Няма нужда да приготвяш поднос за лорд Линдхърст тази сутрин.

Младата жена реши, че е изтощен и все още спи.

— Той замина за Лондон призори — додаде готвачката.

— Лондон ли? — възкликна Софи и сърцето ѝ се сви.

Готвачката кимна.

— Това бе най-странното нещо. Негово височество влетя на долния етаж непосредствено след разсъмване, обясни, че потегля за Лондон и помоли да оседлят коня му. И още по-странно, замина без дори да каже на когото и да било кога или дали изобщо възнамерява да се върне. — Поклати глава. — Сякаш бягаше от нещо.

ГЛАВА 21

— Раменете ти отново са отпуснати — каза маркизата и се намръщи на Софи. — Ти си Диана, богинята на луната, не забравяй! И мога да те уверя, че богинята на луната не стои така вяло отпусната. Така че си повдигни раменете. Повдигни ги! Повдигни ги!

Младата жена промърмори някакво извинение и направи каквото ѝ казваха. Оказа се, че нейно височество много обича да скицира и откакто преди две седмици бе оздравяла като по чудо, караше Софи да ѝ позира всеки ден. Днес работеха в градината.

— Чакай да видим. Та какво говорех? — измърмори лейди Бересфорд, като оглеждаше критично рисунката пред себе си. — О, да, сетих се. — Кимна и направи рязка черта. — Разказвах ти за конното надбягване, което Колин спечели на деветгодишна възраст.

Софи кисело се усмихна. Другата слабост на нейната господарка бе да говори за Никълъс. Всъщност от неговото заминаване не бе говорила почти за нищо друго и я бе запознала вече с целия му живот, като се започне от първите му стъпки и се стигне до последните му градинарски експерименти. Очевидно го обичаше много и сега той ѝ липсваше силно.

Както и на Софи.

— Завърти глава леко наляво. Искам да хвана прекрасния ти профил.

Младата жена се подчини.

— Още съвсем мъничко. — Маркизата отново махна с молива си. — Да. Така. Чудесно. Сега задръж тази поза.

Кимна доволно и продължи да рисува и да нарежда майчински.

Софи пък заразмишлява отново за Никълъс. Почти две седмици вече се опитваше да отгатне причината за внезапното му заминаване. И макар да се сещаше за десетина, само една отговаряше напълно на постъпката му, а точно в нея не ѝ искаше да вярва: той беше съжалил за случилото се в оранжерията и бе побързал да избяга от нея и евентуалните ѝ претенции, които очевидно го изпълваха със страх. Но

докато това обяснение подхождаше на действието, то нямаше нищо общо с човека.

Поне не с човека, за когото го бе мислила. Прониза я болезнено съмнение. Възможно ли бе да се е излъгала в него? Възможно ли бе Никълъс да не е толкова почтен и добър, колкото смяташе тя?

Не можеше да е сгрешила! Никълъс беше точно това, което изглеждаше: мил, добър, мъдър, почтен, грижлив и притежаваше всички други положителни качества, които могат да се желаят от един мъж. А това, че бе заминал така внезапно и тайнствено, не беше причина да се съмнява в него. Сигурно съществуваха стотина основателни причини да го направи, за които дори не се бе сетила.

— Софи. Рамото ти, скъпа. Двете рамена.

Младата жена изправи рамене. Никълъс я беше помолил да му се довери... по дяволите всичко друго! Щеше да му се довери. И щеше да продължи да му вярва, освен ако не направеше нещо, с което да покаже, че не заслужава това.

Усмихна се леко при последната мисъл. Дълбоко в сърцето си знаеше, че никога няма да го сметне недостоеен за нейното доверие или чувства. Дори да останеха заедно цялата вечност, която ѝ бе обещал.

— О, дявол да го вземе! — възкликна нейно височество.

Софи побърза да изправи още малко рамене и прошепна:

— Съжалявам, милейди. Ще се постарая да не се прегърбвам повече.

— Ти си много добре така. Проклетият молив се счупи.

Младата жена тъкмо се готвеше да предложи да го подстри, когато забеляза бързо приближаващ към тях мъж. Един поглед ѝ беше достатъчен, за да разпознае лъскавите махагонови къдрици и елегантната външност.

Лорд Куентин.

Изтръпна. Той щеше да я познае и да я разобличи пред родителите си.

Странно, но тази перспектива по-скоро я натъжи, отколкото я уплаши. Тя се бе привързала силно към веселия маркиз и прекрасната му съпруга и щеше да ѝ бъде много мъчно да изгуби благоразположението им. А точно така щеше да стане, когато Куентин разкриеше самоличността ѝ — нямаше начин да не я презрат, щом

научеха коя е тя. Колкото до това какво щяха да направят... е, това не бе така ясно.

Маркизата се обърна, привлечена от приближаващите стъпки.

— О, Куентин! Скъпото ми момче! Каква чудесна изненада!

Изправи се и разтвори ръце да го прегърне, като изпусна скицника на земята.

Софи клекна моментално да го вдигне с надеждата, че новодошлият няма да я забележи. Междувременно припряно нахлузи на главата си бонето, което бе свалила. Така! Ако държеше главата си леко наведена, периферията му щеше да закрива лицето ѝ. И ако имаше късмет, Куентин щеше да реши, че това е просто една от многото прислужници, и нямаше да ѝ обърне внимание.

Вдигна скицника и се престори, че го приглажда, като погледна крадешком към майката и сина. Маркизата го прегръщаше, целуваше го и се суетеше, сякаш бе петгодишен. Колкото до Куентин, той се държеше като най-очарователния и предан син. И двамата изглеждаха напълно погълнати един от друг.

Добре. Софи сведе отново глава над скицника. Ако имаше късмет, нейно височество щеше да забрави напълно за нея и да поведе новодошлия към къщата. Нямаше представа какво точно щеше да направи тогава, но все щеше да измисли нещо.

Както обикновено късметът ѝ изневери. След няколко минути чу шумолене на трева и той застана пред нея.

— И кое е това момиче, майко? — попита Куентин. — Не мога да кажа, че познавам тази дама.

— Не, сигурна съм, че не я познаваш, и ще ти бъда благодарна, ако не правиш такива лични забележки относно прислугата — отвърна строго лейди Бересфорд. — Особено за тази слугиня. Това е госпожица Софи Бартън, помощничката на госпожица Стюарт и благородничка.

— Нима? — отговори негово височество. По гърба на младата жена полазиха ледени тръпки. — В такъв случай моля да ми позволите да ви помогна да станете, госпожице Бартън.

Пред очите ѝ се появи ръка в ръкавица.

Тъй като не виждаше друг избор, Софи я пое и се изправи бавно, все така със сведена глава.

— Благодаря ви, милорд — прошепна тя и се опита да измъкна дланта си.

Той обаче не я пусна.

— Надявам се, че не съм ви обидил с неделикатната си забележка. Ако съм го направил, моля приемоте извиненията ми.

— Уверявам ви, че изобщо не сте ме обидили — отвърна тя и отново се опита да издърпа ръката си.

Той отказа да я пусне. Пристъпи още по-близко и прошепна:

— В такъв случай се надявам да не се обидите, като ви кажа, че имате особено хубава фигура и няма да ми бъде неприятно някоя вечер да ви заваря в леглото си.

— Милорд! — Младата жена вдигна шокирана очи.

Той също я погледна изненадано.

Двамата се гледаха дълго; той изумен, тя — ужасена. След това Куентин се усмихна.

Гърлото ѝ се сви мъчително; не можеше да си поеме въздух, тъй като знаеше какво щеше да последва.

За нейна изненада той просто целуна ръката ѝ и рече:

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, госпожице Бартън. — Усмихнат любезно, постави ръката ѝ върху своята и се обърна към майка си. — Както виждам, ще имам привилегията да съпровозя две красиви дами до къщата.

— Точно така — отвърна маркизата, като прие другата му ръка.

Софи забеляза, че бе придобила отново онова странно изражение.

Както след трагедията с ананасовия сладкиш връщането към къщата ѝ се стори безкрайно дълго. Беше сигурна, че ще се пръсне от напрежение, докато изчака Куентин да разкрие играта си. Бе убедена, че каквато и да беше тя, правилата нямаше да ѝ харесат и нямаше никаква надежда да излезе победителка. По-добре беше да я изобличи още сега и веднага да сложи край на мъченията ѝ.

Той обаче не даваше признаци, че възнамерява да направи такова нещо. Държеше се очарователно, полагаше специални усилия, за да я включва в разговора, и я принуждаваше да се преструва, че се смее на духовитите му истории. Докато стигнат до къщата обаче, младата жена толкова бе измъчена, че бе готова да разкрие сама самоличността си, за да приключи веднъж завинаги и да си спести по-нататъшните мъки.

— Милейди, току-що изпратих Джон в градината да ви търси — възкликна Диксън веднага щом отвори вратата. Спря за момент,

колкото да се поклони, и додаде: — Готвачката има нужда да се консултира незабавно с вас. Някакъв проблем с менюто, доколкото разбрах.

Лейди Бересфорд кимна.

— Благодаря, Диксън. Моля те, кажи ѝ, че ще разговарям веднага с нея в библиотеката.

С тези думи подаде бонето и ръкавиците на Софи и се обърна към Куентин.

Докато тя го целуваше и обещавахе тази вечер да му посвети изцяло вниманието си, младата жена побърза да тръгне към стълбите. Първата ѝ мисъл беше да избяга колкото се може по-бързо и по-далеч от Хоксбъри. Все още обаче се надяваше, Никълъс да се завърне всеки момент.

Ами ако не се върнеше навреме? Нямаше представа колко дълго Куентин щеше да пази тайната ѝ, но нещо ѝ казваше, че нямаше да е за дълго. Освен ако тя не се съгласеше да играе по неговите правила. Щом достигна вратата към стаите на нейно височество, някой я сграбчи за рамото.

— Я виж ти. Госпожица София Барингтън. Не съм си представял, че ще те срещна тук.

Куентин! Бавно се обърна към него, като едва се сдържаше да не хукне.

— Какво искате, Куентин? — прошепна тя; беше прекалено разстроена, за да си прави труда да говори любезности.

— Същото, което даваш на брат ми, разбира се. — Намекът не можеше да се обърка.

Младата жена отвърна, без да му обръща внимание.

— Нямам представа за какво говорите.

— Хайде, хайде, хубава Софи. Не може да ме мислиш за чак толкова глупав, та да повярвам, че Никълъс те е допуснал тук единствено благодарение на доброто си сърце? — Пристъпи още по-близо. — Добрият стар Колин е в състояние да бъде прекрасен, благороден джентълмен, но не е от тези, които прощават.

Софи отстъпи назад.

— Е, значи не познавате добре брат си, милорд. Той е прекрасен, благороден и не е злопамятен. Бихте направили добре да последвате примера му.

Негово височество пристъпи напред.

— О! Но аз точно това възнамерявам да направя. И обещавам да докажа, че съм също толкова благороден и далеч по-прекрасен в леглото от брат си. Всъщност, макар да не съм просташки едър като него, ме смятат за великан сред мъжете... и то изключително умел великан, ако разбираш какво имам предвид.

Младата жена наистина го бе разбрала, но нямаше намерение да му го каже.

— Говорите със загадки, милорд — сопна се тя, — загадки, чийто отговор нямам интерес да науча. А сега, ако обичате, си гледайте работата и ме оставете аз да си гледам моята. Нямам време за такива глупости.

И понечи да мине, но Куентин я стисна за раменете и я притисна към вратата. След това почти допря лицето си в нейното и изсъска:

— Значи не обичаш загадки, така ли? Чудесно. Тогава ще говоря направо. Знам, че брат ми е взел каквото може от теб. Всички в Лондон го знаят. Миналата седмица срещнах скъпия Колин в нашия клуб. И знаеш ли какво правеше? — Тъй като тя не отговори, той изръмжа: — Хвалеше се как те ухажвал, покорил, прельстил и след това — отритнал. Доста подходящо отмъщение за начина, по който го посрами, а?

— Не! Не ти вярвам! — извика Софи. — Не може да е вярно!

Никълъс никога не би сторил подобно нещо.

Но ако не беше вярно, откъде щеше да знае Куентин, че брат му я бе ухажвал и покорил? Буца заседна в гърлото ѝ. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, отговорът обясняваше действията на Никълъс.

— Вярвай, защото е точно така.

— Защо правите това, Куентин? — прошепна младата жена почти разплакана.

— Защото ми харесваш и искам да те имам в леглото си. Ти си много хубава.

Този път се усмихна, протегна ръка и докосна една къдрица.

— А ако откажа?

— Ами в такъв случай ще кажа на родителите си коя си и лично ще те съпровожда до Лондон, за да те предам на твоите кредитори. Уверявам те, че никой няма да ме спре да го направя. Ако не си забелязала, да ти кажа, че скъпите мама и татко залагат много на

любимия си наследник — почти изплю последните думи той. За нейна изненада негово височество я пусна и направи крачка назад. — Сега ви оставям, скъпа ми госпожице Барингтън, да свършите работата, за която проявявате такова нетърпение, и да размислите над казаното от мен. Очаквам ви в спалнята си не по-късно от полунощ.

И след като се поклони едвам-едвам, отмина нататък.

Тя го проследи с поглед, докато отчаянието я обвиваше като мъгла. Трябваше да напусне това място. Веднага.

Куентин се бе разположил на канапето в гостната с чаша мадейра в ръка и слушаше разказа на майка си за неотдавнашните неприятни преживявания на Никълъс във връзка с две парчета ананасов сладкиш. Докато тя описваше страданията му в подробности, младият мъж си взе бележка да запомни тази слабост на скъпия си брат и да се възползва от нея. Колко забавно щеше да бъде да наблюдава как възвишеният граф Линдхърст се обрива и не успява да стигне навреме до тоалетната пред очите на цялото висше общество.

Не толкова забавно, разбира се, колкото изражението му, когато научи, че му е откраднал госпожица Барингтън.

Куентин беше доволен. Не можеше да си обясни как е възможно брат му да е такъв глупак, че да прости на онова момиченце след всичко, което му бе сторило. А как изобщо можеше да я обича, ето това вече не бе в състояние да си представи.

Но той наистина я обичаше. И възнамеряваше да се ожени за нея въпреки факта, че щяха да започнат да гледат на него като на най-големия глупак. Миналата седмица в клуба беше подочул Никълъс да казва на не по-малко ограничения си най-добър приятел лорд Хънтли за плана си да го направи. Не че плановете му бяха някаква тайна. Из цял Лондон се говореше, че плащал дълговете на госпожица Барингтън като сватбен подарък.

Негово височество се усмихна презрително. Не се съмняваше, че слуховете са верни. Точно така би се отнесъл брат му към жената, която обича. Именно поради тази причина онова, което възнамеряваше да направи, щеше да бъде още по-приятно. Джобовете на Никълъс щяха да олекнат с хиляди лири стерлинги, но тази инвестиция щеше да му донесе само разбито сърце.

Колкото до него самия, той щеше да има удоволствието да обяви за втори път пред висшето общество, че неговият съвършен, привилегирован брат отново е станал на глупак заради госпожица Барингтън. Колко сладко щеше да бъде да разкрие още тъмни петна по привидно безупречната му фасада. Толкова сладко, колкото и начина, по който щеше да го злепостави пред родителите им. В техните очи той беше нещо много повече от това, което бе в действителност. Крайно време беше да осъзнаят, че всъщност нямаше нищо общо с несравнимото същество, което величаеха така сякаш.

Усмихна се отново при мисълта какво щяха да направят и да кажат, като открият, че лорд Доброта и Светлина е възнамерявал да се ожени за същото момиче, което го бе опозорило. Ако нещо можеше да ги накара да осъзнаят колко са грешили по отношение на Никълъс, то беше именно това. А когато по-късно обяснеше как е прелъстил госпожица Барингтън, за да спаси Колин от извършването на ужасна грешка, те несъмнено щяха да прехвърлят върху него част от обожанието, което изпитваха към брат му.

— Ама, Куентин! Как можеш да, се усмихваш така? Не виждам какво смешно има в това; езикът на брат ти се поду и той едва не се задуши — смъмри го майка му.

Младият мъж моментално стана сериозен.

— Нито пък аз. Просто се възхищавах на твърдостта, с която е изтърпял това изпитание.

Несъмнено лорд Образец за подражание не се бе оплакал нито веднъж през въпросния труден период.

— Да. Държа се изключително твърдо — съгласи се маркизата и лицето ѝ светна от гордост, както ставаше винаги, когато заговореше за безценния си първороден син. — Бедничкият не се оплака нито веднъж, макар да имаше основателна причина за това.

Разбира се, че не се бе оплакал, дяволите да го вземат.

Преди да успеят да продължат разговора си за добродетелите на Никълъс обаче, на вратата се почука. Негово височество вдигна глава и изрече:

— Влез.

Беше Диксън.

— Милейди. Милорд. — Поклони се. — Страхувам се, че нося много неприятна вест. Ограбени сме!

Куентин видя как погледите на родителите му се насочиха към него.

— Не ме гледайте. Не съм го направил аз — обидено отвърна той.

Само защото веднъж тайно бе продал ценна китайска ваза, за да плати сметката си при шивача, не означаваше, че трябва да го заподозрат автоматично и този път. Освен това инцидентът с вазата бе станал преди повече от шест месеца... — цял живот, така да се каже. Крайно време беше да му простят и да забравят.

— Е, не можеш да ни виниш за подозрителността — отвърна баща му, като го гледаше недоверчиво. — Ти ни удостояваш с присъствието си само когато имаш нужда от средства.

Точно това бе целта му и сега, но бе позабравил временно за нея след неочакваната среща с госпожица Барингтън. Беше предположил, че Никълъс я е скрил някъде в Шотландия или на друго отдалечено място, докато разчисти дълговете ѝ и уреди всичко за сватбата им. Затова се бе изумил, когато я бе открил под покрива на своите родители...

Но това бе същевременно невероятен шанс и благословия. Шанс да компрометира Никълъс в очите на родителите си; благословия, защото госпожица Барингтън бе повярвала така лесно на разказа му, че брат му я е съблазнил единствено за да си отмъсти. Честно казано, не бе мислил сериозно, че лорд Добродетел е легнал с нея. Той бе от онези мъже, които чакат да застанат пред олтара, преди да отнемат девствеността на своята любима. Но той очевидно не бе чакал, поне ако съдеше по реакцията на момичето, и това го изпълни, макар и неохотно, с известно уважение към Никълъс.

— О, не, милорд, крадецът определено не е лорд Куентин — казваше в това време Диксън. — Кражбата е станала в кухнята.

— Не виждам какво толкова може да се открадне оттам — заяви замислено маркизът. Икономът кимна.

— В повечето дни това е точно така, милорд. Днес обаче бяха свалени сребърните съдове и прибори за ежемесечното им лъскане. Кражбата е станала по времето, когато лакеите приключват лъскането и когато ги връщат на местата за съхранение. То...

— Какво точно е откраднато? — прекъсна го лейди Бересфорд.

— Две лъжици и една солница, милейди.

Тя се намръщи.

— Просто не мога да си представя, че някой от слугите би откраднал от нас. Разпита ли всички?

Диксън сведе смутено поглед към пода.

— Всички освен госпожица Бартън. Не можахме да я открием никъде.

— Е, сигурна съм, че виновницата не е тя — отвърна нейно височество и се намръщи още по-силно.

Куентин също се намръщи; той моментално си бе обяснил причината за нейното изчезване. Глупава кучка. Значи бе решила да избяга от него? Е, това все още не бе сигурно. Изкашля се и рече:

— На твое място не бих бил чак толкова сигурен в това, майко.

— Така ли?

Тя го изгледа с присвити очи и стиснати устни, сякаш той самият бе извършил някакъв грях, не по-малко тежък от кражбата.

Младият мъж кимна. Е, изражението ѝ бързо щеше да се промени, щом разкриеше тайната.

— Колкото и да ми е мъчно, трябва да ви уведомя, че Софи не е госпожица Бартън, а госпожица Барингтън, същото момиче, което отхвърли и унизи Колин. Не ви го казах веднага, тъй като не знаех как да го изрека. Вие изглежда сте се привързали доста към нея.

Родителите му обаче не изглеждаха изненадани.

— Дори това да е вярно, какво те кара да мислиш, че крадецът е тя? — попита баща му.

— Ако не сте чули, знайте, че тя избяга от Лондон, за да се скрие от своите кредитори.

— Така ли? — промърмори майка му.

Той кимна.

— Да. И е напълно убедена, че ще я предадете на властите, когато научите коя е. Затова ме помоли да не разкривам самоличността ѝ пред вас. Аз, естествено, отказах; знаех колко сте разстроени заради онова, което тя причини на Колин, и че ще поискате да узнаете за измамата ѝ. — Поспря за момент и кимна отново. — Според мен е откраднала сребърните прибори, за да може да си осигури транспорт до възможно най-отдалеченото оттук място, и така да се спаси от вашия гняв.

Родителите му се спогледаха.

— Желаете ли да кажа на конярите да я потърсят? — попита Диксън, видимо притеснен.

Очевидно той също харесваше Софи.

— Ами... — Маркизът погледна към съпругата си. — Струва ми се, че нямаме избор. Ако това момиче е крадла, трябва да бъде предадено на властите.

— И аз мисля така — съгласи се с въздишка нейно височество. — Ако обичаш, изпрати конярите да я търсят, Диксън. Тя не може да е стигнала далеч.

Куентин сведе глава, за да скрие усмивката си. Любимата на Никълъс бе не само лъжкиня и флиртаджийка, ами и крадла. Прекрасно.

— Господин Рентън, енорийският началник на полицията — обяви Диксън.

Началникът на полицията! Софи се взря в едрия, мрачен мъж, който влезе в гостната. Това бе някакъв кошмар, не можеше да е истина! Само в един кошмар можеше да се обърка толкова животът ѝ.

Затвори очи, опитвайки се да овладее паниката си. Щеше да преброи до дващест и да се събуди. И тогава щеше да установи, че е в безопасност, в леглото заедно с Никълъс, който е все още в Хоксбъри и е влюбен в нея.

„Едно... две...“

Докато броеше, чу как маркизата възкликна:

— Началникът на полицията?

— По дяволите, кой го е извикал?

„Седем... осем... девет...“

— Аз, майко. Сметнах, че е необходимо при дадените обстоятелства.

„Четиринайсет... — Куентин, разбира се. Демонът от нейните сънища. — Петнайсет... шестнайсет...“

— О, не смятам, че беше необходимо да викаш началника на полицията — смъмри сина си лейди Бересфорд. — С баща ти сме в състояние да се справим с проблемите около нашата прислуга.

„Дващест!“ Младата жена отвори очи. Все още се намираще в синята гостна и полицейският началник все още стоеше само на

няколко метра от нея.

— Извинете, милейди, но кражбата е всеобщ проблем. — Гласът му бе не по-малко зловещ от вида му. — Ако на прегрешенията на крадеца не се обърне внимание или бъдат опростени прекалено лесно, той ще ги повтори отново. — Поклати бялата си перука. — Винаги съм казвал: „Прости днешната кражба на един хляб и ще създадеш утрешен пладнешки обирджия.“

— Не вярвам, че госпожица Барингтън би се захванала с пладнешки обири — отвърна сухо маркизът. — Освен това двамата със съпругата ми се съмняваме силно, че изобщо е виновна.

— Точно така. За вината ѝ няма изобщо никакво доказателство — допълни лейди Бересфорд.

Съпругът ѝ кимна.

— Това е, господин Рентън. Както виждате, нямаме нужда от вашите услуги. — Даде знак на иконома. — Моля ви, приемете най-смирените ми извинения за неудобството, което ви е създал моят син, сър. Диксън ще ви изпрати.

Полицейският началник се намръщи.

— Хиляди извинения, милорд. Момичето може и да е невинно, но си остава фактът, че в дома ви е извършена кражба. Като енорийски началник на полицията, мой дълг е да открия крадеца и да го арестувам.

— Точно така. Освен това не може да се каже, че госпожица Барингтън е невинна. Все още има заповед за задържането ѝ поради неизплатени дългове — обади се Куентин.

— Заповед ли казвате? — Сините очички на полицаия се насочиха към Софи. Разбира се, в тях нямаше капчица милост. — Това ли е углавната престъпничка?

И посочи обвинително с показалец към нея.

Погледът на Куентин, отмъстителен и триумфиращ, също бе насочен към младата жена. Тя обаче нямаше намерение да покаже страха си, затова го погледна с цялото презрение, на което бе способна. О, как е могла да смята някога тези виолетови очи за красиви? Той отвърна:

— Това, сър, е госпожица София Барингтън, една от най-прочутите и окаяни жени в Лондон. Тя не само измами цялото висше

общество, ами и направи огромни дългове по време на сезона и след това, когато игричките ѝ бяха разкрити, избяга.

Този път смелостта ѝ изневери; тя се отпусна ужасена в стола си. Чувстваше, че е на ръба на истерията. Погледна първо към маркизата, след това към маркиза, като ги умоляваше безмълвно за помощ. Двамата се спогледаха по странен начин, след това лорд Бересфорд се усмихна... но усмивката му бе заменена от смръщване, когато синът му додаде:

— Тя наистина е углавна престъпничка.

— Имаш ли доказателство за това, братко? — прозвуча силен глас.

Сърцето на Софи спря за момент, когато разпозна този дълбок, прекрасен... този любим глас. Никълъс.

Младият мъж бе застанал на прага на отворената врата. Все още беше с шапка и горна дреха; очевидно бе пристигнал току-що.

Последван от иконома, той влезе решително в гостната.

— Дяволите да те вземат, Куентин. Какво злодеяние си замислил пък сега?

— Аз бих те попитала същото, Колин — обади се нейно височество.

Никълъс ядосано се визира в брат си още няколко секунди, преди да се обърне към маркизата.

— Моля те, обясни какво искаш да кажеш, майко.

— Струва ми се, че е повече от очевидно. Ти си позволил на госпожица Барингтън, на същата госпожица Барингтън, която те посрами публично, да се подслони под нашия покрив, без да намекнеш на когото и да било коя е истинската ѝ самоличност. След това започваш да я защитаваш и най-накрая ме придумваш да ѝ позволя да ми стане лична камериерка.

От нея лъхаше такова неодобрение, че ако синът ѝ не беше вече зрял човек, тя сигурно щеше да го натупа.

Лейди Бересфорд размаха пръст и додаде с най-строг тон:

— И сякаш това не е достатъчно, ами заминаваш неочаквано за Лондон, за да правиш един Господ знае какво, без да кажеш „довиждане“ на баща си и на майка си. Още по-зле, оставаш там почти цели две седмици, без да изпратиш две думички, за да успокоиш тревогата ми.

Тази тирада като че ли раздразни още повече Линдхърст.

— Би трябвало да ме познавате достатъчно добре, за да не ме подозирате в мошеничество.

— Разбира се, че те познаваме, момчето ми — възкликна маркизът и понечи да се изправи. — Ние...

— Нямахме представа какво да мислим за лишеното ти от всякаква логика поведение — прекъсна го съпругата му, като го изгледа смразяващо.

Той сви рамене и седна отново. Полицейският началник се изкашля.

— Струва ми се, че ставам неволен свидетел на разискването на семейни въпроси. Затова най-добре да отведа момичето и да ви оставя да ги обсъждате насаме.

— Да. Отведете я, ако обичате — отвърна Куентин и се усмихна самодоволно на брат си.

Софи също погледна към Никълъс. Искаше само един знак: поглед, жест или дума. Нещо, което да ѝ покаже, че наистина я обича, че казаното от Куентин е лъжа. Съмняваше се, че можеше да я спаси от затвора, но ако получеше доказателство за любовта му, щеше да има стимул да продължи да живее. Това щеше да бъде единствената светлинка в мрачното бъдеще, което я очакваше.

В този момент през отворената врата нахлу Джон, като мъкнеше след себе си ридаещата Панси. След тях се появи госпожица Стюарт, която изглеждаше необичайно разстроена. Лакеят се поклони, без да изпуска ръката на съпротивляващата се перачка.

— Милорд. Милейди. — Лакеят се поклони. — Намерих нашия крадец.

— Панси? О, не. Не може да бъде — възкликна Софи и скочи на крака, за да отиде при своята приятелка.

Рентън се озова светкавично до нея и я блъсна грубо отново на мястото ѝ.

— Ти стой там, където си! — изрева той.

— А ти стой по-далеч от нея — изръмжа Никълъс и дългото му палто се уви около краката му, когато се извърна рязко и тръгна към полиция. — В Хоксбъри спазваме стриктно правилото да не се отнасяме грубо към жените при никакви обстоятелства.

— Хоксбъри ли? По дяволите, това правило важи за цялата енория — заяви баща му, който стана и се приближи до сина си.

Представителят на властта премести поглед от единия джентълмен към другия; очевидно гневът им го бе изумил.

— Защо се вълнуваш толкова как се отнася към момичето, Колин? — обади се коварно Куентин. — Мисля, че след като тя те унижи така, е напълно нормално да искаш да получи справедливо възмездие.

Линдхърст премести яростния си поглед към него.

— За разлика от теб, братко, аз мога да прощавам.

Красивото лице на Куентин се изкриви от злоба.

— А, да. Разбира се. Да не забравяме, че се намираме пред свети Колин, лорд Съвършенство.

Младият мъж въздъхна уморено:

— Куентин...

— Хммм — изкашля се Джон. Когато очите на всички присъстващи се насочиха към него, той попита: — Извинете, а какво ще стане с Панси?

Никълъс и баща му се спогледаха, след което маркизът рече:

— Откъде знаеш, че тя ги е взела?

— Защото я хванахме с откраднатите неща.

— Но аз ги връщах на местата им. Честно! — възкликна перачката.

— Вярно ли е това? — попита маркизата, като също се изправи.

— Да, вярно е, милейди — обади се госпожица Стюарт. — Ние с Джон седяхме пред камината в кухнята и тя очевидно не ни забеляза. Видяхме я как извади солницата и лъжиците от джоба на престилката си и ги постави на работната маса на готвачката. — Обърна се към Панси с изключително мила усмивка. — Би ли обяснила на нейно височество коя е причината да ги вземеш? — Тъй като момичето бе свело глава и шумно подсмърчаше, личната камериерка насърчително добави: — Всичко е наред, скъпа. Убедена съм, че нейно височество ще разбере.

При тези думи тя изгледа лейди Бересфорд умолително; маркизата кимна в отговор.

Все така с наведена глава и подсмърчаща, перачката заговори задавено:

— Имах нужда от пари, за да съ омъжа. Очаквам бебе, а ние с Езра ни можем да си позволим да съ оженим. Не и преди дъ си осигурим достатъчно пари, за да си купим ферма. Ний спестяваме от доста време, но шъ ни трябва още една година, а туй вече не ни устройва.

— Разбирам — прошепна Нейно височество. — И този Езра знае ли за плана ти да откраднеш сребърните прибори?

Младата жена вдигна рязко глава.

— О, не! Не, милейди! Няма по-честен човек от моя Езра. Той никога не би се съгласил да направя нещо нередно. Всичко туй си е само моя работа.

Маркизата и съпругът ѝ се спогледаха смръщени.

— Виждам, че наистина си била отчаяна, Панси — обади се Никълъс. — Не разбирам само защо си ги върнала.

Панси погледна към Софи; по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Чух, чи полицейският пристигнал да отведе Софи заради извършеното от нея престъпление. Не можех да понеса туй да съ случи. Софи ми е приятелка, най-добрата ми приятелка. Всичко бих сторила зарад' нея.

— Е, това изяснява положението — заяви Рентън и тръгна към нея. — Откраднатата собственост е възстановена, крадецът си призна. Остава само да я арестувам.

— Не! — Софи се изправи отново. Прекоси стаята, прегърна приятелката си и възкликна: — Не можете да я арестувате! След като е върнала собствеността, няма как да я обвините, че я е откраднала. — Срещна погледа на графа и рече: — Мъдър човек като вас, лорд Линдхърст, несъмнено ще се съгласи с мене.

Той кимна и се усмихна.

— Госпожица Барингтън е напълно права. Не е извършено истинско престъпление. Джон, моля те, пусни незабавно Панси.

Лакеят се подчини веднага.

— Но милорд! Не може просто така да пренебрегнете този инцидент — възпротиви се полицейският началник. — Това момиче е откраднало. Решението ѝ да върне собствеността и да признае вината си определено не я извинява.

— Тя направи нещо много по-важно от това просто да върне среброто. Доказа верността си към семейство Съмървил — отвърна

Никълъс.

— Тя доказва верността си към госпожица Барингтън, не към нашето семейство — озъби се Куентин.

Маркизата го изглежда раздразнено.

— Мълчи, Куентин. Омръзна ми твоята заядливост.

— Грещиш, братко — отговори тихо графът. Погледът му отново се насочи към Софи. — Панси действително прояви вяност към представител на семейство Съмървил.

— Същият си като баща си. Вечно говориш със загадки — оплака се майка му. — Кажи просто какво имаш предвид.

— Имам предвид, че желая госпожица Барингтън да стане госпожа Никълъс Съмървил, графиня Линдхърст — усмихна се леко младият мъж. — Ако си съгласна да ме вземеш, Софи — додаде той. — Говорих съвсем искрено, когато ти обещах вечността с мен. Обичам те.

Младата жена го изглежда удивено. Той я обичаше и искаше да се ожени за нея. Най-ужасният ѝ кошмар току-що се бе превърнал в най-красив сън.

Сега вече Никълъс се усмихна широко и на бузите му се появиха трапчинките, които тя обичаше толкова много.

Софи се спусна към него.

— О, Никълъс! Да! Разбира се, че ще се омъжа за теб. Аз също те обичам.

Той я пое в обятията си и я целуна.

— Крайно време беше да го направиш, момчето ми — отбеляза маркизът. — Вече си мислех, че аз ще трябва да спасявам момичето.

— Какво? — извикаха в един глас Софи и Никълъс, но без да се пускат.

Нейно височество кимна.

— Баща ти пръв се досети за твоите чувства към момичето и отгатна коя е тя. Признавам, че когато ми го каза, се стреснах. И с право. Дори ти би трябвало да признаеш, че е невероятно да обичаш госпожица Барингтън след всичко, което се случи. — Поклати глава. — Някой ден двамата ще трябва да седнете и да ми разкажете как стана това. Несъмнено ще бъде изключително интересен разказ... който внуците ми ще слушат с радост.

— Значи нямаш нищо против нашия брак?

Лейди Бересфорд отвърна:

— Разбира се, че не. С баща ти винаги сме искали да бъдеш щастлив. И той ми помогна да видя, че госпожица Барингтън наистина ще те направи щастлив. Освен това аз я харесвам. Никога не съм имала по-добър модел, въпреки че се прегърбва. — Намигна на Софи. — Какво ще кажеш да прегърнеш бъдещата си свекърва?

— И свекър — добави негово височество и направи няколко крачки, за да застане до съпругата си.

В този момент Рентън се изкашля.

— Всичко това е много трогателно, но да не забравяме за заповедта за арестуването на госпожица Барингтън.

Линдхърст погледна към иконома.

— Би ли донесъл багажа, с който се върнах от Лондон, Диксън?

Икономът внесе веднага един черен кожен куфар.

— Вече съм го донесъл, милорд, тъй като предвиждах желанието ви.

— Напомни ми да ти увеличи заплатата, Диксън — обади се маркизът.

Диксън се ухили до уши.

— Добре, милорд.

Никълъс порови из куфара и измъкна някакви книжа. Подаде ги на полицейския началник и рече:

— Това отменя заповедта за арестуване. Несъмнено ще се убедите, че всичко е наред. — С тези думи се приближи до Софи и баща си, който бе обгърнал покровителствено раменете ѝ с ръка, и ѝ подаде куфарчето. — Останалото е за теб, любов моя.

Софи огледа съдържанието му. Очите ѝ се разшириха, когато разбра за какво става дума. Това бяха десетки квитанции и на всяка пишеше, че е изплатена напълно.

— О, Никълъс! — възкликна тя и дъхът ѝ секна от благодарност. — Изплатил си дълговете ми.

— Не виждах друг избор, ако искам да покажа съпругата си пред висшето общество следващия сезон. Би било крайно уморително вечно да трябва да споря с полицейските началници — пошегува се той.

Младата жена го погледна сериозно.

— Съмнявам се, че висшето общество ще ме приеме след случилото се.

— Глупости, скъпа! — възкликна маркизата. — Висшето общество не би посмяло да прояви неуважение към един Съмървил. С Хари ще бъдем там, за да се погрижим да не посмеят дори да опитат.

— А аз ще бъда до теб — додаде графът. — Така, сега какво ще кажеш да целунеш още веднъж бъдещия си съпруг.

Софи се озова отново в обятията му. Докато се целуваха, Диксън изведе Рентън от стаята, а Куентин изсумтя презрително и излезе.

Линдхърст откъсна устните си от нейните. Вгледа се в очите ѝ и прошепна:

— Какво би искала за сватбен подарък, любов моя?

Софи се усмихна и си открадна още една целувка.

— Ти вече направи толкова много за мен; не ми се струва редно да искам още.

— Дълг на мъжа е да глези съпругата си — усмихна се той. — И така, какво да бъде? Бижута? Къща в Лондон? Само поискай. Каквото и да е.

Младата жена се замисли за момент.

— Всъщност искам две неща.

— О, виждам, че вземам алчна съпруга — въздъхна развеселено той.

Тя поклати глава.

— Нищо подобно. Обещай да изпълниш тези две желания и няма да искам нищо друго.

— Ще бъда щастлив да изпълня и тези две, и още много други твои желания. Искай.

Софи го целуна и отвърна:

— Искам Панси и Езра да се сдобият със своя ферма. И искам Фанси да ми бъде лична камериерка.

Никълъс се опита да отговори, но в този момент откъм вратата прогърмя силен глас:

— Пусни веднага момичето, Линдхърст.

Младата жена погледна в посоката, откъдето бе дошъл гласът. На прага стоеше слаб, приведен човек във вишневочервено палто и с невероятно висока шапка. Софи извика:

— Чичо Артър?

— Разбира се. Кого очакваше? Уелингтън? — отвърна той и закуцука към нея, като се подпираше на бастун.

— Не. Само дето...

— Казах да я пуснеш, момче — прекъсна я той и удари с бастуна по пода, за да подчертае думите си. — Все още не съм решил дали да ти позволя да се ожениш за нея.

Графът изгледа любимата си и я пусна, като промърмори:

— Трябваше да го оставя в Бат.

— Ти ли го доведе тук? — възкликна тя.

Линдхърст кимна.

— Разбира се. Сега той е твой настойник и е редно да поискам неговото разрешение, за да се ожения за теб.

— Но как...

Никълъс се усмихна.

— Ти спомена за него през онази нощ на пътя, когато обясни как си попаднала в Хоксбъри. Помниш ли?

— Да. Просто съм изненадана, че ти си спомняш.

— Да не запомня, че си племенница на Бомфри? — Линдхърст се засмя. — Артър е приятел на семейството ни от години. Всъщност той бе най-добрият приятел на дядо ми.

— Никога не съм виждал по-лош ловец на яребици, все се притесняваше да не застреля моите хрътки по погрешка — изръмжа чичо ѝ и закуцука отново. Когато стигна средата на гостната, отново удари с бастуна си по пода и изкомандва: — Е, не стой там така със зяпнала уста, момиче. Ела да целунеш стария си чичо.

Когато тя го прегърна и залепи целувка на сбръчканата му като пергамент буза, той обви покровителствено ръка около кръста ѝ и изхриптя:

— Така, преди да дам съгласието си за този брак, искам да знам защо вие двамата искате да се ожените.

— Вече ти обясних защо — обичаме се — отвърна Никълъс и очите му блеснаха от обожание, когато срещна погледа ѝ.

— Да, но обичате ли се достатъчно, за да прекарате заедно целия си живот? — попита го Артър.

Линдхърст направи крачка напред и разтвори ръце. Софи се измъкна от ръцете на чичо си и се спусна към него. Графът я притисна силно към себе си и отвърна:

— Достатъчно, за да бъдем винаги заедно.

— Да. Завинаги — прошепна младата жена и се взря в лицето на своя любим.

И в сърцата си знаеха, че това е вярно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.